

24ον

Ο Διάξ έβαλε τὸ φανάρι τοῦ μέσ' στὸ ἀνοιγιά και εἶδε ἕνα ἀνθρώπο ν' ἀγωνίζεται ἀπελπισμένα, γιὰ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ πηγαδιοῦ και νὰ μὴ βουλιάξῃ στὸ νερό, τὸ ὁποῖον βρισκόταν δυὸ πόδια πρὸ καμνιά.
Ο Δὼν Διάξ ἀναγνώρισε τὸν Στραβο-
χέρη. Χαμογελώντας χαϊρέκακα ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δῇ καλύτερα.
Ο Στραβοχέρης εἶχε χάσει τίς δυνάμεις του, τὰ δάκτυλά του ἄφησαν τὸν τοῖχο, στὸν ὁποῖον ἦταν γατζωμένος μετὰ τὰ νύχια κι' ἐβούλιαζε μέσα-στὸ νερό.
Καλὸ κατευόδιο! τοῦ φώναξε ὁ Δὼν Διάξ.

Κι' ἔκανε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. Μιά φω-
τεινὴ ἰδέα ὅμως τοῦ ἤρθε στὸ μυαλό. Γιὰ
τὰ σχέδιά του τοῦ χρειάζονταν ἕνας ἄνθρω-
πος, τὸν ὁποῖο νὰ κἀνῃ ὅπως θέλει. Ἄν
λοιπὸν ἔσωζε τὸν Στραβοχέρη, θὰ εἶχε σ'
αὐτὸν τὸν ἀγλίο τὸν ἄνθρωπο πού ἤθελε.
Δὲν ἔχασε τότε καιρὸ. Ἐσκύψε στὸ πη-
γάδι, τραβῆξε ἀπὸ τὰ μαλλιά κι' ἔδραλε
ἐξω τὸ Στραβοχέρη.

Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Στραβοχέρης συνήρθε κι'
ἀνοῖξε τὰ μάτια του. Βρισκόταν ἑστια-
σμένος σὲ μιὰ ἀχυροστρωμνὴ καὶ σκεπασμέ-
νος μετὰ κουβέρτες. Ἀμέσως διάφορες σκέ-
ψεις πέρασαν ἀπ' τὸ θολὸ μυαλό του.

Ποῖος τὸν εἶχε τραβῆξῃ ἀπὸ τὸ πηγά-
δι; Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γύρω
του. Μὰ δὲν εὗρεκε πούθενά ἐξωδὸ. Βρι-
σκόταν λοιπὸν στὴν Κόλασι.

Ο Στραβοχέρης τρώαζε πολὺ. Φαντά-
σθηκε πὼς εἶχαν ἀνακαλυφθῇ τὰ κακουσ-
τήματα του και ὅτι τὸν εἶχαν φυλακίσει,
γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὴν κρεμάλα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ βήματα ἀκούστηκαν
ἀπ' ἔξω και ἕνα κλειδί ἔτριξε στὴν κλειδα-
ριά τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς του. Ἀμέσως
ἡ πόρτα ἀνοῖξε κι' ὁ Δὼν Διάξ παρουσιά-
στηκε ριχνώντας τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ
ἀπάνω του.

Ο Στραβοχέρης μὲλὶς τὸν ἀντίκρουσε, ὁ-
πισθοχώρησε, τρομαγμένος κι' ἀκούμπησε
στὸν τοῖχο. Ἀμέσως κατόπιν ἔριξε μιὰ
ματιά στὸ ὑπόγειο πού βρισκόταν, τὸ ὁ-
ποῖον φωτιζόταν τώρα ἀρκετὰ, χάρις στὸ
φανάρι τοῦ Δὼν Διάξ.

Εὐθὺς κατάλαβε ὅτι βρισκόταν σὲ μιὰ
αἰθούσα βασιανιστηρίου. Ἀπάνω στους
τοίχους ἦταν κρεμασμένα παράξενα σιδερέ-
νια ἐργαλεῖα, ἀλυσίδες, σχοινιά, ἐλάσμα-
τα, ρόδες, πριόνια, σφύρες... Καὶ κάτω
στὸ πάτωμα βρισκόντουσαν μαγκάλια γιὰ
τὸ λυώσιμο τοῦ μολυβίου πούχυναν γιὰ
πληγὰς τῶν βασιανιστιέων.

Ο Στραβοχέρης ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ
Δὼν Διάξ. Βέβαιος ὅτι ἔμελλαν νὰ τὸν βα-
σιανίσουν, ἂν δὲν μασητούσε τὴν ἀπαγῆ

τῆς Μαγδαληνῆς ἄρχισε κλαίγοντας νὰ τὰ
δοιολεῖ ὅλα, χωρὶς ὁ Δὼν Διάξ νὰ τοῦ κά-
νῃ καμμιὰ ἐρώτησι.

Ο Ἰσπανὸς στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε καμ-
μιὰ προσοχὴ στὴν ἱστορία αὐτή. Ἦταν
μάλιστα ἀποφασισμένος νὰ τὸν σταματή-
σῃ, ὅταν χτύπησε στ' αὐτιά του τὸ ὄνομα
τοῦ Νικόλα Πλουρέτ.

Ο Δὼν Διάξ ἔγινε τότε περισσότερο
προσεκτικὸς. Καὶ τὰ πρὸ αἰμοδαῆς ἡοῖα
ἔχουν μέσα τους τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμο-
σύνης. Ο Πλουρέτ τοῦ εἶχε σώσει κάποτε
τὴ ζωὴ, μετὰ τὴν κίνδυνό τῆς δικῆς του. Μαθαί-
νοντας λοιπὸν ὅτι ἡ μνηστὴρ τοῦ σωτήρος
του εἶχε ἀπαγῆ ὁ Δὼν Διάξ ἀποφασίσε
νὰ τὴν ξαναδώσῃ σὴν κι' ἀδελφὴ στὸ μνη-
στήρα της.

Γρήγορα ὅμως μετάνοισε. Ἄκουσε ὅτι
ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν κόρη τοῦ Λαντῆ καὶ
προστατευομένη τῆς Δολόρας. Μιά χαρὰ
φώτισε τότε τὰ μάτια του. Ἄσῃσε τὸ
Στραβοχέρη νὰ διηγητὰ καὶ σημείωσε τὸ
ὄνομα τοῦ Βρινδινίου, πρὶν πρώτη φορὰ τὸ
ἄκουσε.

Καὶ μὲλὶς ὁ Στραβοχέρης τελείωσε, τοῦ
εἶπε μαλακά:

— Σῆκω. Ἐγὼ δὲν θέλω τὸ κακό σου
καὶ ἀποδείξεις εἶνε ὅτι σ' ἄφηνα νὰ φύγῃς.
Σὲ προειδοποίη μόνον ὅτι μὲλὶς βγῆς ἀ-
πὸ δῶ θὰ σὲ πιάσουν, θὰ σὲ βασανίσουν
και θὰ σὲ κρεμάσουν!

— Θὰ με κρεμάσουν; Καὶ γιὰ ποῖο λό-
γο; ρώτησε ὁ Στραβοχέρης.

— Δυστυχισμένε!... Δὲν ξέρεις λοιπὸν
ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἔχει προστάτες πρὸ ὀρ-
κίστηκαν νὰ σὲ πιάσουν και νὰ σ' ἔξον-
τώσουν;

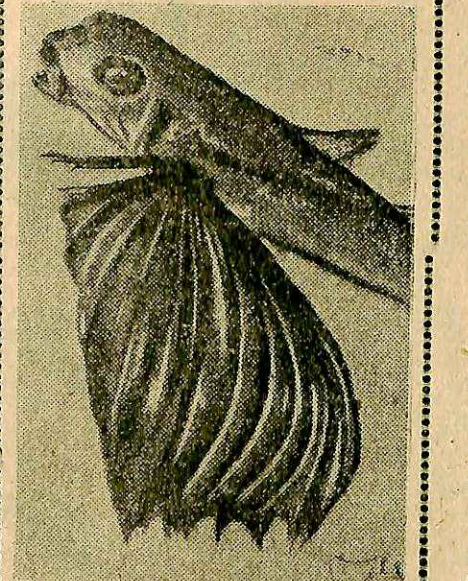
— Κι' ἂν τοὺς γυρίσω τῇ Μαγδαληνῇ;

— Πῶς θὰ τοὺς γυρίσης πίσω τῇ Μα-
γδαληνῇ; Μὰ αὐτὴ πέθανε!

— Πέθανε;... Πέθανε ἡ Μαγδαληνὴ;...

— Ο Βρινδινὸς τὸ εἶπε αὐτό. Τὸν ἔχουν
πιάσει και ὡμολόγησε ὅτι μὴ ξέροντας πρὶν
νὰ τὴν κρύψῃ τὴν ἔθανάτωσε.

— Ἐγώ;... Ἐγώ; οὐβία! ὁ Στραβο-
χέρης. Ἄ, τὸν ἀγλίο!... Μὰ ἂν ἡ Μα-

ΤΟ «ΧΕΛΙΔΟΝΟΦΑΡΟ» Τῶν ΤΡΟΠΙ-
ΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Οι τροπικὲς θάλασσες εἶνε ἕνα ἀπέ-
ραντο μουσεῖο μετὰ τὰ πρὶν περιέργη
τέρατα. Τὸ «Χελιδονοφάρο» πρὶν βλέ-
πετε στὴν παραπάνω εἰκόνα μὴ καὶ
πρὶν ὁ ἐπιστήμιονες τὸ λένε «Δακτυ-
λόπτερο», εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ περιέρ-
γη αὐτὰ τέρατα πού βρισκόνται στὴν
πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας. Κι'
αὐτό, γιὰτι μερικὸι τελευταῖοι τύποι
ἀεροπλάνων μετὰ καμνιὰς πτερύγες
καὶ μετὰ ὀγκώδες κεφάλι, ἔχουν πᾶ-
ρὲι κάτι ἀπὸ τὸ σῆμα τοῦ. Τὸ «Χε-
λιδονοφάρο» ἔχει συνήθως ἕλκος
μέτριο κι' ὅταν πετᾷ ἐξω ἀπὸ τὴν
ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, μπορεῖ νὰ
διανύσῃ στὸν ἀέρα περισσότερον ἀπὸ
100 μέτρα!

γδαληνὴ εἶνε νεκρὴ. αὐτὸς θὰ τὴ σκότωσε,
γιατὶ ἤθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ...

— Καὶ ποῖος ἦταν ὁ λόγος;

— Γιατὶ χθὲς τὸ πρωὶ ἔδραλε ἕνα ἀκά-
λουθο τοῦ κόμπτος τῆς Θούνης καὶ τὸν ἐ-
πίσπε, τὸν ἔδεσε χειροπόδαρα καὶ τὸν πέ-
ταξε σ' ἕνα κρημνὸ, ἀπ' ὅπου μὲλὶς γχέε
τὸ βράδυ κατάρθρωσε νὰ δραπετευσθῇ.

— Καὶ γιὰτι τὰ ἔκανε ὁλ' αὐτὰ ἡ Μα-
γδαληνὴ;

— Γιατὶ καθὼς κατάλαβε ἀπὸ μιὰ κου-
βέντα τοῦ Βρινδινίου καὶ τῆς μάννας του ὅ
κατεργάρεται αὐτὸς ζητοῦσε ν' ἀσπᾶσῃ κά-
τι, μὰ δὲ ξέκω τί...

— Εἶν' ἀνάγκη νὰ τ' ἀποδείξῃς ὁλ' αὐ-
τά, εἶπε ὁ Δὼν Διάξ κοινώντας τὸ κεφάλι
του. Μὰ ἡ Μαγδαληνὴ δυστυχῶς πέθανε...

— Οχι, δὲν πέθανε! φώναξε ὁ Στραβο-
χέρης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ζῇ, ἀλλὰ ὁ Βριν-
δινὸς τὴν ἔχει κρυμμένη σ' ἕνα μέρος ὅπου
κανένας δὲν θὰ ὑποθέσῃ νὰ τὴν βοηθῇ ἂν
δὲν ἀνακαταστῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος...

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό; ρώτησε ὁ
Δὼν Διάξ.

Ο Στραβοχέρης θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ
τὸν Βρινδινὸ, ἄρχισε νὰ διηγητὰ στὸν Δὼν
Διάξ ὅσα τρομερὰ καὶ φοβερὰ εἶχε δῇ στὰ
σπῆτι τοῦ Βρινδινίου. Τοῦ εἶπε γιὰ τοὺς θη-
σαυροὺς πού φύλαγε στὸ μυστικὸ δωμάτιο,
καθὼς καὶ γιὰ τὸ αὐτόματο τοῦ Παρακέλ-
σου πού βρισκόταν μέσα σ' αὐτό. Ὅσο
προχωροῦσε στὴ διήγησί του, τόσο πρὶν πε-
ριέργως γινόταν ὁ Δὼν Διάξ, γιὰτι κι' αὐ-
τὸς εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ
περίφημο αὐτόματο.

«Αὐτὸ εἶνε! συλλογιζόταν. Αὐτὸ πρέπε
νὰ εἶνε. Ἀλλὰ ὑπορᾷ ἀμέσως νὰ βεβαιω-
θῇ, γιὰτι ὁ φάκελλος πρέπει ἀσφαλῶς νὰ
βρίσκειται ἢ ἐδῶ ἢ στὴν ἐπισκοπὴ. Θὰ δῶ».

Καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ
Στραβοχέρη τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε: Ἡ ἀθῶος εἶσαι ἢ ὄχι, τὸ
κεφάλι σου κινδυνεύει. Σὲ καταζητοῦν ὄχι
μόνο στὴν Τουραίν, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴ
Φλάνδρα. Μὲλὶς σὲ πιάσουν, θὰ σὲ κρεμά-
σουν, χωρὶς νὰ προστάξῃς νὰ βγάλῃς μι-
λιά. Ἡ θέσι σου εἶνε δυσκόλη. Τί σκέ-
πτεσαι νὰ κάνῃς γιὰ νὰ γλυτώσῃς;

Ο Στραβοχέρης κατατρομαγμένος σταύ-
ρωσε τὰ χεῖρά του καὶ κύτταξε τὸν Δὼν
Διάξ ἱκετευτικά.

— Θέλεις, καθὼς βλέπω, τὴ βοήθειά
μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἰσπανός. Θὰ σὲ προστα-
τεύσω, ἀλλὰ εἰς ἀντάλλαγμα...

— Καταλαβαίνω... θέλετε νὰ σᾶς
πουλήσω τὴν ψυχὴ μου!

— Τὴν ψυχὴ σου; εἶπε γελώντας ὁ Δὼν
Διάξ. Μὰ εἶνε πολὺς καιροὶ τώρα πού ἀνή-
κει στὸν Κόκκινο Διάβολο...

— Τότε, εἶπε κλαίγοντας ὁ Στραβοχέ-
ρης, ἐπειδὴ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς
δώσω εἶμαι χαμένος!...

— Σὺ δαναῶλε, εἶπε ὁ Δὼν Διάξ ὅτι
ἀπὸ σῆμα τὸν ἴδιο ἐξαρτάται νὰ ξεφύγῃς
ἀπὸ τὴν τιμωρία πού σὲ περιμένει καὶ νὰ
γίνῃς πλούσιος...

— Πλούσιος;... ρώτησε ἑξαισασμένος
ὁ Στραβοχέρης. Εἶνε λοιπὸν σωστὰ τὰ λό-
για τῆς Φρέας πὼς θὰ πεθᾷ πλούσιος;

— Ἀποφάσιζε, τὸν διόταξε ὁ Δὼν Διάξ.

— Μιλήστε σεις εὐγενέστατε. Τί πρέ-
πει νὰ κάνω γιὰ νὰ κερδίσω αὐτὸ πού μοῦ
λέτε; Τί ζητᾷτε ἀπὸ μένα;

— Τρεῖς μῆνες τῆς ζωῆς σου.

— Τρεῖς μῆνες τῆς ζωῆς μου;...

— Ναι, τρεῖς μῆνες ἀπὸ σήμερα. Καὶ
στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ με ὑπηρετῇ πιστὰ,
θὰ με ὑπακούῃς τυφλά, καὶ ὅτι δουλειά
σοῦ ἀναβῇ θὰ τὴν τελειώῃς ἀσφαλῶς...

— Πῶς; Ἀπὸ δῶ μέσα; ρώτησε ὀλνγ-
τας λοφῆς ματιέ γύρω του ὁ Στραβοχέρης.

— Δὲν θὰ μένῃς μόνο σ' αὐτὸ τὸ δωμά-
τιο, τρὶ ἀπάντησε ὁ Δὼν Διάξ. Θὰ ἔχῃς
τὸ δικαίωμα νὰ περιφέρεσαι παντοῦ.

— Πρὶν βρισκόμαστε λοιπὸν;

— Ἐξήνα πόδια κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

Ο Στραβοχέρης πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι
του κατὰπληκτος.

Ο Δὼν Διάξ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, τὸν
ἔβγαλε ἐξω καὶ τὸν ἄσῃσε νὰ κάνῃ μερικά
βήματα ἑμπρός.

— Κύτταξε, τοῦ εἶπε, σηκώνοντας πᾶ-
νω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸ φανάρι.
Τὸ φανάρι φώτισε τοὺς μαύρους θόλους
μιάς δωδεκάδρας στοῦν.

— Ἐδῶ εἶσαι ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ Δὼν Δι-

ἄξ. Κανεῖς δὲν θὰ ὑπορέσῃς νὰ σὲ βοηθῇ.
Ο Στραβοχέρης τρομαγμένος σιωποῦσε.

— Ἄ, ἡ διαμονὴ αὐτὴ δὲν σοῦ φαίνεται
εὐνάρστη; Προτιμᾷς τὴν κρεμάλα; Μίλησε
λοιπὸν.

— Οχι, ζῆνι!... φώναξε ὁ Στραβοχέ-
ρης. Προτιμᾷ νὰ ζῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν τά-
φο, παρὰ νὰ με κρεμάσουν κάτω ἀπὸ τὸ
φῶς τοῦ ἡλίου... Μένω εὐγενέστατε...

— Ἄλλὰ ἡ Μαγδαληνὴ;

— Τί θέλεις νὰ κάνω γι' αὐτήν;

— Ο Βρινδινὸς τὴ μισεῖ. Ἡ Φρέα δὲν
θέλει νὰ τὴν βλέπῃ στὰ μάτια της. Μόλις
δοῦν ὅτι γάθηκα ἐγὼ θὰ τὴν ξεκάνουν...

— Θὰ ἔχω ἐγὼ τὸ μὺν μου.

— Καλὰ, ἀλλὰ σουβανίει κι' αὐτό; ἂν
ἡ Μαγδαληνὴ ἐλευθερωθῇ θὰ στεφανωθῇ
τὸν Πλουρέτ πού νὰ τὸν πάσῃ ὁ Διάβολος.
Μοῦ ὑπόχρεσθε ὅτι θὰ τὸν ἀπομακρύνετε
ἀπὸ αὐτή;

— Θὰ κάνω κάτι καλύτερο. Θὰ τὴν κά-
νω νὰ τοελλαθῇ γιὰ σένα.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;

— Θὰ σὲ κάνω πλούσιον. Τὰ πλούτη τοῦ
Βρινδινίου εἰς σοῦ τὰ δώσω ὅλα δικὰ σου.

— Ἀδύνατον! φώναξε ὁ Στραβοχέρης
κατὰνύμως.

— Ἀνάγκη!... Ὑπάρχει πράγμα ἄ-
δύνατο γιὰ τὴν ἐπιστήμη μου; Χάρις σ'
αὐτὴ δὲν εἶσαι ζωντανός; Αὐτὴ δὲν σ' ἔ-
ταβ-ε ἀπὸ τὴν νερά; Αὐτὴ δὲν σὲ μετέφε-
ρε ἐδῶ; Μ' αὐτὴν ἡ ἐπιστήμη θὰ κα-
ταλύσῃ τίς μαγείες τῆς καταραμένης τῆς
Φρέας καὶ αὐτὴ θὰ μεταβάλῃ σὲ στα-
τὴν τὸν ἄνταντ νεκρὸ, τὸν τρομερὸ φύλα-
κα τοῦ θησαυροῦ τοῦ Βρινδινίου.

Ο Στραβοχέρης νονάτισε.

— Ἡ συμφωνία νὰς ἔκλεισε! φώναξε.
Εἶμαι δικός σας ἀφέντη μου. Εἶμαι στὶς
διαταγὰς σας, τίς ὁποῖες θὰ ὑπακούσω
τυφλά.

— Καλὰ, εἶπε ψυχρὰ ὁ Κόκκινος Διά-
βολος.

Ἐπειτα βάζοντας ἕνα καλάθι γεμάτο
φαγητὰ πλάι στὸν Στραβοχέρη, τοῦ εἶπε:

— Φάε. πῆ καὶ κοιμήσου. Αὐριο συζη-
τοῦμε!

Καὶ βγῆκε ἔξω.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Δὼν Διάξ τὸν ἐξύπνη-
σε καὶ τὸν πῆγε μπρὸς στὸν τοῖχο μιᾶς
στοᾶς τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ τρυπήσῃ.

Πλάι στὸν τοῖχο αὐτὸ βρισκόντουσαν ὁ-
λὰ τ' ἀπαράτητα γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐρ-
γαλεῖα. Ο Στραβοχέρης μαθαίνοντας ὅτι
ἡ μὲν δουλειὰ πού εἶνε νὰ κἀνῃ, ἦταν ν' ἂν
ἀνοίξῃ μιὰ τρύπα σ' αὐτὸν τοῖχο, ἀνά-
σπεσε. Φανταζόταν ὅτι ὁ Δὼν Διάξ θὰ τὸν
μεταγελοῖετο γιὰ κανένα καταχθόνιο ἐρ-
γο. Κι' ἄρχισε τὴ δουλειὰ του με κέφι.

.....

Ξαναγυρίζουμε τώρα στὴ διήγησι στὸ
σημεῖο ὅπου τὴν ἀφήσαμε.

Ο Στραβοχέρης ἀκούγοντας τὴ φωνὴ
τοῦ ἀσέντη του, ἄφησε τὴ δουλειὰ του καὶ
γύρισε πρὸς τὰ πίσω.

Ο Δὼν Διάξ κάθισε σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ
ἐπέστειλε στὴ δουλειὰ πού εἶχε γίνῃ ἀπὸ
τὴν περασμένη ἡμέρα.

— Εὐτυχῶς τελειώσαμε! εἶπε.

— Τελειώσαμε; φώναξε ὁ Στραβοχέρης.

— Τώρα πῆγαίτε νὰ ξεκουραστῆς. Σὲ
λίγο δὲν θάγῃς πιά τὴν ἀνάγκη μου οὔτε
κι' ἐγὼ τὴ δική σου.

Ο Στραβοχέρης πῆγε στὸ κελλί του καὶ
σὲ λίγο κοιμήταν βαθεῖα.

Ο Δὼν Διάξ ἀφού τὸν κλείδωσε, ξανα-
γύρισε καὶ γάθηκε στὴν τρύπα σὰ φειδί,
κρατώντας μιὰν αἶψια.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς τρύπας,
πού τὴν ἔοραξε μιὰ πλάκα, ἔχωσε τὴν ἄ-
ψια μέσα στὶς γαρυβάδες της.

Σὲ λίγο ἡ πλάκα εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴ θέσι
της. Ο Δὼν Διάξ ἔβγαλε τότε τὸ κεφάλι
του καὶ κύτταξε.

Εἶδε μιὰ αἰθούσα γεμάτη βιβλιοθήκες,
χάλκινα ἀγάλματα, τούπαια καὶ πανο-
πλίες. Ἦταν ἔρημη.

— Τὸ σπουδαστήριό! ψιθύρισε ὁ Δὼν
Διάξ. Οἱ ὑπολόγισμοί μου ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ἐπειτα βγάζοντας ὅλο τὸ κορμὶ του ἀ-
πὸ τὴν τρύπα, βρέθηκε μέσα στὴν αἴθου-
σα. Ἀφουγκράστηκε, μὰ δὲν ἄκουσε τί-
ποτα. Τότε διέσχισε τὴν αἴθουσα καὶ δι-
ευθύνθηκε πρὸς τὴν μαρμαρινὴ σκάλα πού
τὴν ἀνέβηκε.

Βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρ-
τα. Δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὰ ἦταν
κλειδωμένη. Ο Δὼν Διάξ ἔδραλε ἕνα κου-
μὰτι κερί, τὸ θέριψε μέσα στὰ χεῖρά του
καὶ πῆρε τὸ ἀποτύπωμα τῆς κλειδαριάς.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούστηκαν φωνὲς στὸ
ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου. Ο Διάξ κατέβη-
κε τὴ σκάλα τρέχοντας, γάθηκε μέσα στὴν
τρύπα του, ξανάβγαλε τὴν πλάκα στὴ θέσι
της καὶ τὴ στήριξε γερά. Ἐπειτα ἀπλώ-
νοντας τὸ χέρι του στὸ σκοτάδι, εἶπε:

— Οἱ δύο μας τώρα, κόμπη τῆς Θούνης!

Στὸν «Μπρουτζίνο τέτσηρη»

Ἡ ὥρα ἦταν ὀκτῶ τὸ πρωὶ. Τὸ πανδο-
χεῖο ὁ «Μπρουτζίνος Τέτσηρη» ἦταν γε-
μάτο πελάτες. Παράδες ναῦτες, τεχνίτες
διάφοροι βλαστημισοὶ καὶ τσοῦγκρίζαν
τὰ ποτήρια τους. Κι' ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ
ἴδιο θέμα. Τὸ ὄνομα τοῦ κόμπτος τῆς Θού-
νης ἔβγαίε ἀπὸ ὅλων τὰ στόματα, συνο-
δευόμενο μ' εὐλογίες κι' ἐπευφημίες.

Κι' ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ γνωστὸς κύριος Κοχε-
φῆρ, καθισμένος στὸν πάγκο του — γλω-
μᾶς ἀπὸ τὴ λύπη γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς
ἀγένης του Μαγδαληνῆς — ἐλάβαινε ὡς-
τόσο κι' αὐτὸς μέρος στὸν γενικὸ ἐνθου-
σιασμό φωνάζοντας:

— Ζήτω ὁ κόμπης!

Μόνον καμμιὰ δεκαπενταριά άτομα πού
καθόντουσαν παρᾶμερα, δὲν ἐλάβαιναν μέ-
ρος στ

νομε δσα μās λές:

— Θέλω την καταστροφή των καθολικών και τον θρίαμβο των διαμαρτυρουμένων. — Πολύ καλά! είπε τότε ο Ταγιεφέρο κοροϊδευτικά. Και δεν αμφιβάλλω ότι μαζί με εμάς θα φέρουνε και τα μέσα για να μπούμε μέσα στην εκκλησία... — Όλοι έβαλαν τα γέλια, ενώ ο ξένος έλεγε ψυχρά:

— Ναί, σὰς τὰ φέρνω. — Οί δεκαπέντε κακούργοι σγκώθηκαν δια μίας.

— Ακούστε, τους είπε τότε ο μυστηριώδης ιερωμένος. Θά φύγετε σήμερα μάλιστα από την πόλη έσεις κι' οί άντρες πού έχετε στίς διαταγές σας. Πρέπει να γίνη αυτό ώστε πριν δύση ο ήλιος, οί πολίται της Τουρραίνης να νομίσουν ότι γλύτωσαν από σας.

— Καλά, θά γίνη. — Επ' έννῃα ημέρες θά κρύβεστε στά δάση πού είνε γύρω από την πόλη. Στο διάστημα όμως αυτό δεν πρέπει να κάνετε λεηλασίες και φόνους σταν περίωρα. Ούτε κλοπή, ούτε φόνος, δεν θά γίνη. Ακούτε;...

— Δύσκολο... απάντησαν μερικοί κακούργοι.

— Θα γίνη τὸ θέλημά σου, τού απάντησε ὁ λοχαγός.

— Έχουμε σήμερα εξακολουθήσε ὁ άγνωστος. 30 Ὀκτωβρίου. Μετά έννῃα μέρας, δηλαδή στίς 8 Νοεμβρίου, θά μῆτε τὸ βράδυ μέσα στην Τουρραίνη για δρᾶσι από τίς διάφορες πύλες της, χωρισμένοι σέ ὄμιλους, χωρίς ὄπλα.

Ὁ Ταγιεφέρο σούφωσε τὰ φρύδια του. — Πῶς; Πῶς; Γιατί χωρίς ὄπλα; Και γιατί ὕστερ' από έννῃα ημέρες κι' ὄχι σήμερα; ῥώπσε

— Δεν ξέρετε ὅτι μετά έννῃα ημέρες ὁ Ἰσπανός Διοικητής δίνει μεγάλη γιορτή; Θά έχουμε ἱπποδρομίες, αγώνες, χορούς, συμπόσια. Θά μοιράσουν κοσμή στίς στρατιώτες, πού θά γίνουν τύφλα κι' οί πολίτες θά τρέξουν ὅλοι στὸν πύργο τοῦ διοικητοῦ για νὰ παρακολουθήσουν τίς διασκέδᾶσεις. Ἐτσι θά μείνῃ έντελῶς ἐλεύθερο τὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Κεντίνου. Καταλαβαίνετε τώρα;

— Λοιπόν; Για συνέχισε.

— Δεν καταλαβαίνετε; Θά είνε ἡ κατάλληλη στιγμή νὰ περικυλιστε τὴν ἐκκλησία με τους ἄνδρες σας. Ὑστερὰ ἔσεις ὁ ἴδιος, λοχαγέ, θά πάτε στην ὁδὸν Οὐγκρίαν πού βρίσκεται τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος της Θούνης. Θά σταθῇτε κάτω από τὰ παράθυρα τοῦ διαμερίσματος τοῦ κόμητος. Μόλις σημάνουν μεσάνυχτα ἕνα πασόθυρο θ' ανοίξη κι' ὁ ἴδιος ὁ κόμης θά φανῇ στὸν ἐξώστη. Θά φωνάξῃ με τὸ δυνάμ του τὸν λοχαγὸ Ταγιεφέρο καὶ θά τοῦ πετάξῃ τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου, τὰ ὁποία είνε ἐξῆ. ... Τὰ ὑπόλοιπα, κύριοι ἄφορουν ἑᾶς.

Ἐτσι μίλησε ὁ άγνωστος. Πέρασε ὥρα ἀρκετὴ από τὴ στιγμή πού τέλειωσε, κι' οί δεκαπέντε κακούργοι ἔμεναν ἀκούη ἀκίνητοι, μὴν ξέροντας ἂν είνε ἔμπνοι ἢ κοιωνται.

Ὁ Ταγιεφέρο ἄπλωσε τέλος τὸ χέρι του ἔπιασε τὸν ξένο από τὸν ὦμο τὸν ἀνάγκασε νὰ καθῇσιν στὸν πάγκο κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ κατάσκοπος εἶσαι ἢ μās κοροϊδεύεις! Κάνε λοιπὸν τὴν προσευχὴ σου γιατί εἶσαι χαμένος!

Καὶ συγκρόνως ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸ τραπέζι μπροστά του.

Ὁ ἱερωμένος δὲν τᾶχασε διόλου. — Ἡ ἀποστολή μου τελείωσε, τους εἶπε. Μπορεῖτε τώρα νὰ με σκοτώσετε. Σκεφθῆτε τὸ ὅμως καλὰ αὐτὸ γιατί κάποιος θά σὰς ζητήσει λογαριασμὸ καὶ θά τὸ πληρώσετε ἀκριβᾶ.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός; — Εκείνος πού με στέλνει σέ σὰς, ἔκείνος πού σὰς μεταδίδασα τὰ λόγια του. — Πῶς λέγεται;

— Γοδεφρίδος, κόμης της Θούνης. Οί κακούργοι χλάμωσαν. Τὴ στιγμή ἔκλειν ἀκούοντας ἀπὸ τὴν αἰθούσα τοῦ καπλείου μιά ζητωκραυγή:

— Ζήτω ὁ τίμιος κόμης μας! — Ακούς; ψιθύρισε ὁ Ταγιεφέρο, τίμιο!

— Λογαγέ εἶπε τότε ὁ Σαλβατόρο, ἄφανε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον νὰ φύγῃ. Οὔτε προδότης εἶνε οὔτε μās κοροϊδεύει... ἀπλουστατα εἶνε τρελλός.

— Τρελλοὶ εἶνε ἐκείνοι, ἀπάντησε ὁ άγνωστος, στοὺς ὁποίους παρουσιάζεται ἡ τύχη τους κι' αὐτοὶ τὴν ἀφήνουν νὰ φύγῃ.

Οί κακούργοι ἀλληλοκυτταζόντουσαν ἀναποφάσιστοι καὶ ἐσθιασμένοι.

— Τότε, ξανάπε ὁ άγνωστος, γιατί δὲν με ντυπάτε; Τί περιμένετε; — Ὁ Ταγιεφέρο σκεφτόταν.

— Τί διάβολο μās λές; Πού ἀκούστηκε αὐτὸ ὁ κόμης νὰ θέλῃ ν' ἀτιμασθῇ;... Βαρέθηκε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του ἢ τρελλάθηκε;...

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ άγνωστος, ἀλλὰ ἔνας εὐσεβὴς ἄνθρωπος θυσιάζει τὰ πάντα για τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ!...

— Μὰ ὁ κόμης εἶνε καθολικός! — Ὁ άγνωστος ἄνοιξε τότε νὰ γελᾷ δυνατὰ καὶ εἶπε:

— Γελῶσαστε. Ὁ κόμης εἶνε διαμαρτυρόμενος...

— Ἀνοήθηκε λοιπὸν τὴν πίστι του; Ἄδύνατον.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια. Ὁ κόμης εἶνε διαμαρτυρόμενος πρὸς πέντε μιλῶν.

— Φέμματα λές... γιατί ἂν ἦταν διαμαρτυρόμενος πᾶς θά δεχόταν νὰ φυλάξῃ τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου;

— Για νὰ τὰ παραδῶσῃ κατόπι σέ σὰς, λοχαγέ καὶ νὰ δώσῃ στίς στοὺς διαμαρτυρούμενους μιά ἀπόδειξι ὅτι στ' ἀλήθεια ἄλλαξε θεοσκευᾶ.

Οί κακούργοι ἄρχισαν νὰ κλονίζονται.

— Ἀληθινῇ, ἢ ὄχι, εἶπε τέλος ὁ Σαλβατόρο, ἡ ἱστορία σου εἶνε παράξενη καὶ με βάζει σέ πειρασμό.

— Για ἄκουσε, εἶπε ὁ Ταγιεφέρο στὸν άγνωστο. Μπορεῖς νὰ μās βεβαιώσῃς ὅτι ὅσα λές εἶνε ἀληθινά;

— Ἐκτελέστε τὸ σχέδιο πού σὰς εἶπα καὶ ἡ ἐπιτυχία του εἶνε ἡ καλλίτερη ἀπόδειξι για νὰ βεβαιωθῇ.

— Δεν μās φτάνει αὐτὸ

Ὁ άγνωστος ἄνοιξε νὰ σκέπτεται. Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοι μιά περγαμνὴ καὶ τὴν ξεδίπλωσε μπροστά στὰ μᾶτια τοῦ λοχαγοῦ.

— Εἶν' ἀρεκτὸ αὐτὸ νιὺ νὰ σὰς βεβαιώσῃ; ῥώπσε.

— Καὶ τί εἶνε αὐτό;

— Ἐννοσφο ἀσφαλείας.

Ὁ Σαλβατόρο τὸ πήρε στὰ χέριτ του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

«Πρὸς τους κύριους ἑξωμᾶτικούς της ὑπηρεσίας τῶν πυλῶν της Τουρραίνης.

» Διαιτην ὡς ἀνοίγονται, στὸν ἐπιμέροντα τὸ παρὸν αἱ πύλαι της πόλεως σ' ὁποιοδήποτε ὥρα της ἡμέρας ἢ της νύχτας

καὶ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ διάβασις σ' αὐτὸν καὶ τὴ συνοδεία του ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε».

Ἀπὸ κάτω ἦσαν οί ὑπογραφές τοῦ διοικητοῦ της Τουρραίνης καὶ ἀντιπροσκόπου καὶ τοῦ Κοτερέλ.

Ἀφοῦ τὸ διάβασε αὐτὸ ὁ Σαλβατόρο εἶπε:

— Αὐτὸ με κάνει ν' ἀποφασίσω.

— Κι' ἐμεῖς! φώναξαν μερικοί ἄλλοι.

Τότε σγκώθηκε κι' ὁ Ταγιεφέρο καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ μυστηριώδους ἱερωμένου εἶπε:

— Ἐπειτα ἀπὸ έννῃα μέρες τὰ μεσάνυχτα θάμῃ κατὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου.

— Σύμφωνα! ἀπάντησε ὁ ξένος.

Σὲ λίγο ὅλοι οί κακούργοι εἶχαν φύγει ἀφήνοντάς τον μόνο.

Τότε κι' ἐκείνος σγκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς μιά πόρτα πού βρισκόταν στὸ βάθος της αἰθούσης.

— Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἔβριξε ἕνα βλέμμα στοὺς πελάτες τοῦ καπλείου πού ζητωκραύγαζαν διαρκῶς:

— Ζήτω ὁ τίμιος κόμης!

Ἐνα στανικό γέλο φάνηκε στὰ γελή του. Ἄνοιξε κατόπιν τὴν πόρτα καὶ μπήκε σ' ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸ δωμάτιο.

Ὅπου ἔρχεται μιά ιδέα στὸν Κοχεφέρο

Τὸ δωμάτιο ὅπου μπήκε ὁ μυστηριώδης ἱεροκήρυκας ὡνα τοῦ ἐπιπλά εἶχε ἕνα τραπέζι καὶ μερικά καθίσματα. Φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παράθυρο κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κυλοῦσε ὁ ποταμὸς Ἑσκῶν.

Ὁ κύρ Κοχεφέρο τὸ κρατοῦσε αὐτὸ για τους πιδ καλοὺς πελάτες του. Τῶς ὅμως ἦταν ἀδειασμό.

Ὁ άγνωστος τράβηξε ἕνα μεγάλο δέμα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του τὸ ἔβυσε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιά πολυτελέστατη φορεσιὰ εὐπρόσθου.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὰ ρούνα πού φοροῦσε κι' ἄρτισε νὰ φορᾷ τὴ φορεσιά.

Καθὼς ντυνόταν ἀφουγκραζόταν ἕνα παρὰ ὁδο θορύβο πού πορέονταν ἀπὸ τὸ ταβάνι.

Πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κεφάλι του κάποιος περπατοῦσε βγάζοντάς ἀνὰρθες κραυγές.

Χωρὶς ἄλλο ὁ ἱερωμένος ἤξερε τί συμβαίνει γιατί χαμογελοῦσε αἰνιγματικά.

Τέλος ἀφοῦ ντύθηκε, κράμασε στὸν τοίχο ἕνα καθροστάκι κι' ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται.

Φόρεσε μιά λευκὴ περούκα, λευκὰ γένεια, κόλλησε ψεύτικα φρύδια κι' ἔβαψε κατὰλλήλως τὸ πρόσωπό του.

Σ' ἕνα τέταρτο εἶχε γίνεи ἀγνώριστος. Ἐμοιάζε με ἡλικιωμένο ἄρχοντα, παραπά-

νω ἀπὸ ἐξήντα χρόνων με φυσιογνωμία ἀκαθῇ, τίμια καὶ χαρούμενη.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ μεταμόρφωσίς του ἦταν τελεία, τῆλε τὰ ρούχα τοῦ ἱεροκήρυκος σ' ἕνα πανί, ἀνοίξε τὸ τζάμι καὶ τὰ πέταξε στὸ ποτάμι.

Ὑστερὰ πῆγε καὶ κάθησε μπρὸς στὸ γραπτεῖ, ἐπ' αὐτὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ με τὸ μπαστοῦνι του φωνάζοντας δυνατὰ:

— Δεν εἶνε κανεῖς ἐδῶ, διάβολε!... Πού εἶνε ὁ ξενοδόχος, τὰ γκαρσόνια;...

Ἀπὸ τὸ ἀνοῖγμα της πόρτας δὲν ἄρχισε νὰ προβάλλῃ τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Τζιλ, ὁ μικρὸς ὑπρέτης τοῦ πανδοχείου, πού ἐξαφάνιστηκε βλέποντας ἕναν πελάτη μὲς στὸ δωμάτιο.

— Τί διάβολο! φώναξε ὁ μυστηριώδης ξένος μόλις τὸν εἶδε. Ὅλοι εἰσαστε κοῦφοι ἐδῶ μέσα; Ἐχῶ μιά ὥρα πού ἔβγαλα τὸ λαμό μου φωνάζοντας;...

— Συχώρᾳ μας ἀφέντη, τραύλισε ὁ ὑπρέτης. Ἐχουμε πολὺ κόσμο σήμερα καὶ δὲν εἶδαμε τὴν ευγένειά σας ὅταν μπήκε μέσα... Τί θέλετε νὰ σὰς φέρω;

— Τὸν ἀφέντη σου!

Ὁ μικρὸς Τζιλ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύρ Κοχεφέρο πού κατέβησε ἀμέσως.

— Μὲ λήπτε ἡ ἐξοχότης σας; ῥώπσε βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Μάλιστα κύριε. Για πέστε μου: Δεν ἔχετε ἐδῶ κάποιον ξένο, κάποιον Γάλλο, πού ὀνομάζεται ὑποκόμης ντὲ Μορλάκ;

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ ξενοδόχος ἄπαξε με τὰ δύο του χέρια τὸ φαλακρὸ κεφάλι του.

— Ὁ! φώναξε μ' ἀπόγνωση... Μήπως ὁ κύριος εἶνε συγγενὴς αὐτοῦ τοῦ νέου;

— Ὁχι.

— Μήπως φίλος του;

— Ὁχι.

Ἀπειράγραπτη μελαγχολία ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Κοχεφέρο.

— Τότε, εἶπε ἀπελπισμένος, θά εἶστε ἀσφαλῶς κανένας δανειστής του, βέβαια.

Ἐπ' ἑλούς φώναξε μ' ἀνυπομονησία ὁ ξένος. Θά μοῦ ἀπαντήσῃς σ' αὐτὸ πού σε ρώτησα; Κατοικεῖ ἐδῶ ὁ κ. ντὲ Μορλάκ;

— Ἀλλοίμονο, ναί, κύριε! στέναξε ὁ ξενοδόχος. Κατοικεῖ ἐδῶ πρὸς μεγάλη μου δυστυχία. Ναί, κάθηται ἐδῶ πρὸ δύο ὑπνῶν κι' οὔτε μιά πεντάρα δὲν μοῦ ἔχει δώσει κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μοῦ δώσῃ τίποτε.

Κι' ὁ κύρ Κοχεφέρο ὑψώνοντας τὴ γροθιά του πρὸς τὸ ταβάνι ἀπ' ὅπου πορέονταν ὁ θορύβος φώναξε:

— Χτύπα, καταραμένη κακούργε, πού νὰ λυσσάξῃς!

— Πᾶς, ῥώπσε ὁ άγνωστος, ὁ κύριος ντὲ Μορλάκ εἶνε αὐτός πού κάνει τόσο θόρυβο;

— Ναί γιατί θέλει νὰ βγῇ ἔξω κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἀφήνω! Τὸν ἐνῶ διπλοκλειδωμένον.

— Ἀβλίε! τολμάς νὰ κλειδώσῃς ἕναν εὐπατρίδῃ;

— Εὐπατρίδῃ... αὐτός;... Αὐτὸς πού δὲν ἔχει στὸν κόσμο παρὰ μόνὸ τὰ ρούχα πού φορεῖ... αὐτὸς πού δὲν ξέρει κανεῖς οὔτε ποῦθε ἔρχεται, οὔτε πού πάει;...

— Ἰσα, ἴσα... νὰ ἕνας λόγος παραπάνω νὰ τὸν στείλῃς νὰ βοῇ ἀλλοῦ κατοικία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἐχλεκτοὶ γάμοι

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, 5ην τρέχοντος, τελέσθησαν ἐν Κηφισσίᾳ οί γάμοι τοῦ κ. Περικλέους Ἀριστοδούλου μετὰ τῆς Δδος Μίνας Ἀπέρην. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεναι τὸν Βίον εὐτυχῇ.

ΔΗΜ. ΣΤΑΒΕΡΗΣ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Ἀντώνιος Πλεύσης, ὑπάστυν, Α' καὶ ἡ δὲ Ἄννα Γαλαζίου ἔδωσαν ἀμοιβαίον ὑπόσχεσιν γάμου. Τους εὐχόμεθα ταχέως τὴν στέψιν.

Ένας θυμικός ΚΥΑΝΟΤΟΠΙΣΤΩΝ

Ἡ αἰμοσταγὴς Μπέλ Γκούινες

Ἐνῶς ὅτι ἀμερικανικὰ ἐγκληματικά χρονία ἡ περιπτῶσι μίας γυναίκας, ἐμπρὸς στὴν ὁποία ὡχρῶν ἀκούη κι' οί ἀποστοί ἄλλοι τοῦ Λαντρώ, τὸ Γάλλου Κυανοπώωνος. Τὸ τέρας αὐτὸ μετὰ τὴν γυναίκα μορφή λενόταν Μπέλ Γκούινες.

Τὸ 1901 ἔμεινε χηρὰ ἀπ' τὸν πρῶτο σύζυγό της Μάντ Σόρενσον, μετὰ δύο κόρες καὶ μ' ἄρκετὴ περιουσία. Ἀνῶρος τότε ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα, κοντὰ στὸ Λα Πόρτ της Ἰντιάνας κι' ἐγκατεστήθη ἐκεῖ μετὰ τὰ παιδιά της καὶ μ' ἕνα ἄλλο συνομήλικό τους κορίτσι, τὴν Τζέννι Ὀλσον, πού της τῆν, εἶχε ἐμπιστευθῇ ὁ πατέρας της. Ἦταν τότε μιά γυναίκα 42 ἐτῶν, μεγαλόσωμη καὶ γεῶ.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1902 ἐξαφανιρῆθηκε μετὰ τὸ Νορβηγὸ Πέτερ Γκούινες. Ὁ καινούργιος σύζυγός της ἦταν ἕνας τύπος εὐθύμως κι' ἀγαπῶς. Ἐπτά μῆνες μετὰ τὸ γάμο, σκοτώθηκε ἀπὸ ἕνα βουρ ἔργαλειό πούπεσε στὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ μιά ἐσάρετ. Ἐτοὶ τοῦλάχιστον κατέφερε στὴν ἀστυνομία ἡ χηρὰ του Κι' ὁ «κρόνο» τοῦ Λα Πόρτ παραδέχθηκε τὴν ἐκδοχὴ τοῦ συτυχημένου.

Ἡ Μπέλ εἰσέπραξε 4.000 δολάρια ἀπὸ τὴν ἐταιρεία ὅπου εἶχε ἀσφαλίσει τὴ ζωὴ του ὁ μακαρίτης. Καὶ ἔλα λίγο καιρὸ, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι, παιδί τοῦ Γκούινες.

Παρ' ὅλα τὰ 43 χρόνια της, διατηρεῖται ἀκόμη ἀρκετὰ καλὰ καὶ δὲν ἔκρυβε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναπαντρευθῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀνέβητε τὴ διεύθυνσι τοῦ κτήματος της σὲ ἐπιστάτες πού τους ἀλλάζε ὑπερβολικὰ συχνά. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ὥφειλε, για ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτελεστικὴν ἐκείνην θέσι, νὰ καταθέσῃ στὴ Μπέλ μιά ἐγγύη 1.000—2.000 δολλαρίων.

Ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἦταν, κάποιος Τζῶν Μου. Ἐφτασε στὸ ἀγρόκτημα τὸ 1906. Κι' ἀπὸ τότε ἐξαφανίστηκε χωρὶς νὰ μᾶθῃ κανεῖς τί εἶχε ἀπογίνει αὐτός καὶ τὰ 1.000 δολάρια του... Τὸν διαδέχθηκε ἕνας Τζῶρτζ Ἀντερόον. Λίγες μέρες μετὰ τὴν αἰεὶ τοῦ ζῆντος μιά νύχτα κι' εἶδε τὴ Μπέλ ἀκυμνην πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ νὰ τὸν κυττάξῃ καλά. Ἐβγαλε τότε μιά φωνὴ τρόμου Ἡ Μπέλ ἔφυγε τρέχοντας. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ Ἀντερόον. Ἀφοῦ ντύθηκε βασιτικά ἐσπεύσε νὰ φύγῃ, μέσο στὴ νύχτα...

Ἡ Μπέλ πήρε στὴ θέσι του τὸν Γάλλο, καναδὸ Ρεύ Λαμφῆρ. Λίγο μετὰ τὴν πρόσληψί του, χάθηκε ἡ μικρὴ Τζέννι Ὀλσον. Ἡ Μπέλ βεβαίως ὅτι εἶχε φύγει για τὴν Καλιφόρνια.

Ἐν τῷ μεταξύ οί γείτονες εἶχαν ἀρχίσει, νὰ βρῶσκουν λίγὸ μυστηριώδη τὴ Μπέλ Γκούινες. Τους ἔκανε προπάντων ἐντύπωσι ὅτι τὴν ἔδωσαν κάποτε τὴ νύχτα νὰ τριγυρίξῃ σὲ μιά κλειστὴ αὐλή, περιφραγμένη μετὰ ψηλὸ σιμυατοπλέγμα καὶ μετὰ χοντρήν πόρτα πού μόνον αὐτὴ κρατοῦσε τὸ κλειδί της. Ἐπίσης ἔμεινε διαρκῶς κλειδωμένο τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἡ Μπέλ ἔσφαζε ἡ ἴδια τους χοίρους της.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1907, ἔφτασε στὸ κτῆμα ὁ Νορβηγὸς Ὁλ Μπούντομπεργκ, φέρνοντας καὶ 2.000 δολάρια, ἐγγύη για τὴν θέσι τοῦ ἐπιστάτη. Ὁ ἀντικαθιστοῦσε λοιπὸν τὸ Λαμφῆρ. Ὁχι, γιατί σὲ λίγες μέρες ὁ νεοφερμένος εἶχε ἐξαφανισθῇ!

Ἐνας ἄλλος Νορβηγός, ὁ Ἀντρίου Χελνκελάιν, πῆγε νὰ βοῇ τὴ Μπέλ ὡς ὑποψήφιος σύζυγός της. Προηγουμένως, εἶχαν ἀνταλλάξει μεταξὺ τους ἐρωτικά γράμματα. Στὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ — πού ἔτυχε νὰ διασωθῇ — ἡ Μπέλ ἐξέφραζε ποικιλικῶτα τὰ αἰσθημᾶτά της στὸν Ἀντρίου καὶ κατέληγε: «Σὲ περιμένω! Ἐλᾶ, για νὰ μείνῃς για πάντα». Καὶ πράγματι, ὁ Χελνκελάιν... ἔμεινε για πάντα, γιατί δὲν τὸν ξανάειδε κανεῖς ἀπὸ τότε!

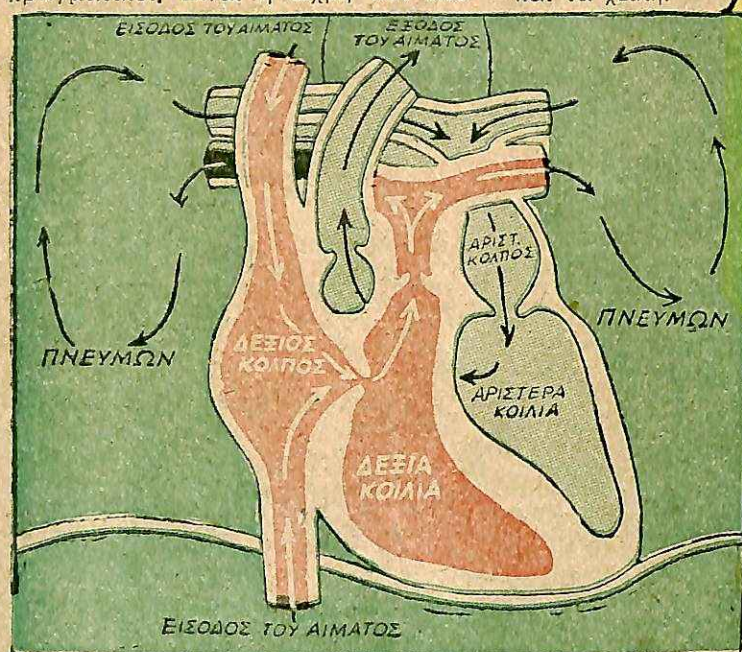
Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Λαμφῆρ, πού εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ Μπέλ καὶ ζήλεψε τὸ Χελνκελάιν, ἐγκατέλειψε τὸ κτῆμα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα φεβρουάριον καὶ τὴ χηρὰ. Καὶ εἶπε τότε στοὺς φίλους του ὅτι «ἤξερε ἀρκετὰ για τὴ Μπέλ, ὥστε νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἂν ἤθελε».

Συγκρόνως ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χελνκελάιν ἔγραψε στὴ χηρὰ ζητώντας νὰ μᾶθῃ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ἀντρίου. Ἡ Μπέλ τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχε φύγει κι' ὅτι εἶχε πᾶσι ἰσῶς στὴ Νορβηγία. Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ παίρνουν ἀνυσυμμετρίαν τροπὴ για τὴ Μπέλ... Μιά μέρα τοῦ 1908, παρουσιάσθηκε στὴν ἀστυνομία καὶ δήλωσε ὅτι φοβόταν τὸν Λαμφῆρ, τὸν πρῶτον ἐπιστάτη της, γιατί τὴν εἶχε ἀπειλήσει νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ νὰ κἀψῇ τὸ σπῆτι της. Ὡστόσο δὲν ἐζήτησε νὰ ληφθοῦν μέτρα ἐναντίον του... Τὸ ἄλλο πρῶτὸ οί γείτονες εἶδαν νὰ καί νεται τὸ σπῆτι της χηρας.

Μέσο στὰ ἐρείπια του, στὸ ὑπόγειο, βρέθηκαν 4 πτώματα. Τὰ 3 ἦσαν τῶν παιδιῶν της Μπέλ. Τὸ τέταρτο ἦταν ἕνα ἀέκατο γυναικεῖο σῶμα. Ἀνῆκε στὴ Μπέλ Γκούινες; Ὅσοι τὴ γνώριζαν, ἀπέκλεισαν ὅτι ἦταν αὐτή. Ὁ ὀδοντοστράτης της κατέβρεσε στὴν ἀνάκρισι τί της εἶχε φ

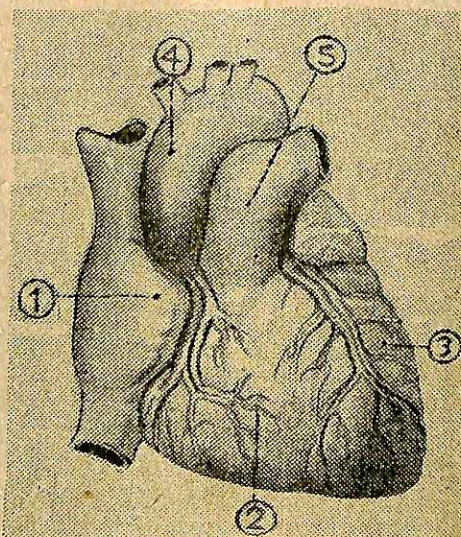
III όσοι άνθρωποι δέν τρομάζουν, γιατί αισθάνθηκαν ξαφνικά την καρδιά τους νά χτυπά κάπως πειό δυνατά; Πόσοι άλλοι δέν βασανίζονται έπίσης στη σκέψη ότι ο πατέρας ή ο παππούς των πέθαναν από καρδιακό νόσημα και δέν ζούν με τόν διαρκή φόβο ότι θα συμβή και σ' αυτούς τό ίδιο; Πλάι σ' αυτούς τούς κατά φαντασίαν άσθενείς υπάρχουν όμως και οι πραγματικοί. Είναι ή όχρη και αδύ-

ρίες. Τό άκάθαρτο αυτό αίμα κάνει τόν άσθενή ν' άσφυκτιά, και νά είνε άνίκανος άκόμη και για τήν έλαχίστη προσπάθεια. Τό χρώμα του είνε, έξ έλλου, πελιδνό, ιδίως τά μη-λα τών παριών και τά χείλη.

Πολύ συχνότερα, τά νοσήματα της καρδιάς έμφανίζονται κατά την παιδική ή τήν έφηβική ηλικία, έπειτα από μία μολυσματική άσθένεια.

στην καρδιά ούλές όμοιες μ' έκεινες της ρευματικής ένδοκαρδίτιδος. Δύο ούσιώδη συμπτώματα φανερώνουν τήν άληθινή πάθη της καρδιάς: τό λαχάνιασμα και οι παλμοί που συνεχίζονται και μετά τήν προσπάθειο που τούς έπροκάλεσε.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΟΨΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
1) Δεξιός κόλπος. 2) Δεξιά κοιλία 3) Αριστερά κοιλία. 4) Αριστερός κόλπος. 5) Πνευμονική αρτηρία.

Σ' ένα υγιές άτομο, μία μετρία προσπάθεια, όπως είνε τό ανέβασμα μίας σκάλας, τό τρέξιμο, ή μεταφορά ενός βάρους μερικών κιλών κτλ. προκαλεί τό πολύ-πολύ μία έπιτάχυνσι του σφυγμού και ένα έλαφρό λαχάνιασμα, που είνε άνάλογο με τήν άντοχή και τήν έξάσκησί του. Άλλά τά πράγματα ξαναγυρίζουν σόν κανονικό τους ρυθμό έπειτα από ένα ή δύο λεπτά. Στόν καρδιακό, όμως, ή έπιτάχυνσις

«1.—Ο άνθρωπος αυτός έχει τήν ιδέα ότι υποφέρει από τήν καρδιά του, ότι είνε «καρδιακός». 2.—Αντί νά συμβουλευθ ή μίσως ένα γιατρό συζητάει τό πράγμα μ' ένα φίλο του.

Πράγματικοί και Καταφантаσιαν Καρδιακοί

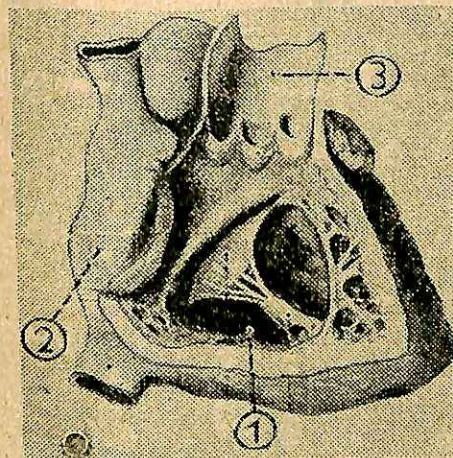
του ρυθμού της καρδιάς εκδηλώνεται με παλμούς ή έντονα χτυπήματα, που παραμένουν πολλή ώρα μετά τόν τερματισμό της προσπάθειας. Τό λαχάνιασμα είνε επίσης τόσο έντονο που άναγκάζει τόν άσθενή νά εργάζεται με διακοπές και νά μήν μπορή ν' αποδώσει μία συνεχή προσπάθεια.

Προσοχή, όμως! Γιατί τό λαχάνιασμα μπορεί νά προέσχειται επίσης και από έλλειψη σχετικής άσκήσεως. Οι παλμοί παρατηρούνται, έξ έλλου, σέ όρισμένα νευρικά όργανα, που δέν υποφέρουν από καρδιακό νόσημα.

Κατό κανόνα, ένας υγιής άνθρωπος δέν θα έπρεπε νά καταλαβαίνει καθόλου ότι έχει καρδιά, εκτός μόνον όταν συμβαίνει νά καταβάλει μία μεγάλη προσπάθεια.

Αυτό δέν σημαίνει όμως ότι όλοι έκεινοι που «αισθάνονται» τήν καρδιά τους είνε καρδιακοί.

Πολλοί άπ' αυτούς άνήκουν στην κατηγορία των ανθρώπων που έχουν «νευ-

ΚΑΘΕΤΟΣ ΤΟΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
1) Δεξιά κοιλία. 2) Δεξιός κόλπος. 3) Πνευμονική αρτηρία.

ρική καρδιά», δηλαδή, καρδιά που είνε φυσιολογικά υγιής, αλλά που τά νεύρα της είνε έξαιρετικά ευρέθιστα.

Μήν έμπιστεύεσθε, λοιπόν, στις προσωρινές έντυπώσεις σας, ούτε στις γνώμες των φίλων και των γνωστών σας. Μόνον ο γιατρός σας μπορεί νά διαγνώση άν υποφέρετε από πραγματική πάθησι της καρδιάς ή όχι.

Όποσδήποτε, δέν υπάρχει κανείς λόγος για ν' άνησυχήτε και νά τρομοκρατηθήτε. Οι καρδιακές παθήσεις δέν παρουσιάζουν πιά τήν σοβαρότητα που οι γιατροί απέδιδαν άλλοτε σ' αυτές. Χάρης σ'α νεότερα μέσα που διαθέτει ή έπιστήμη, οι άπαγορεύσεις που επιβάλλονται σ' έναν καρδιακό είνε σήμερα λιγότερο άστυγες από άλλότε. Πρέπει μόνον ν' άποφευχ τής μεγάλης συγκινήσεις, τήν έξαντλητική εργασία, τήν άτακτη ζωή. Τά διάφορα καρδιοτονωτικά θα του επιτρέψουν όμως νά ζή μία ζωή όπως περίπου και ένας υγιούς, χωρίς τόν κίνδυνο άπρόοπτων περιπλοκών.

Τό κυριώτερο άπ' αυτά τά καρδιου-

3.—Ο φίλος του άκούει προσεκτικά τούς παλμούς της καρδιάς του και, φυσικά, διακρίνει μία πάθησι. 4.—Πρόθυμα τότε τόν συμβουλεύει τί πρέπει νά κάνει. 5.—Δέν πρέπει σ'ό έξής νά τρέχη, ούτε καν νά περπατά. 6.—Ν άποφευχ τής συγκινήσεις και νά μή διαβάση τ' αγαπημένα του άστυνομικά συβιστορήματα. 7.—Νά μή κοιμάται με τό άριστερό πλευρό, γιά νά μή πιέση τήν καρδιά του. 8.—Τέλος, ο άνθρωπος αυτός άποφασίζει νά πάη σ' ένα γιατρό... που βρίσκει ότι ή καρδιά του δέν έχει άπολύτως τίποτε!..

τωνωτικά είνε ή δακτυλίτις, που διευκολύνει τις συσπάσεις του καρδιακού μυός και έπιβραδύνει και τακτοποιεί τό ρυθμό της καρδιάς. Άλλά καρδιοτονωτικά είνε ή σούσμπαινη, ή άδρεναλίνη, ή καμφορά, ή καφεΐνη κλπ.

Προκειμένου, όμως, για τούς ανθρώπους που έχουν «νευρική καρδιά» τά μόνα που χρειάζονται είνε τά καταπραυντικά. Όποσδήποτε, δέν υπάρχει κανείς λόγος νά διακόψετε τήν εργασία σας. Τό κυριώτερο είνε νά δώσετε έναν ήρεμο και όμαλό ρυθμό στη ζωή σας και ν' ακολουθήσετε πιστά τις συμβουλές του γιατρού σας. Θα κατορθώσετε, έτσι, νά ξαναβρήτε τήν ίσορροπία σας και θα έλθη μία μέρα που θα πεισθήτε και μόνος σας ότι ή καρδιά σας δέν είχε τίποτε.

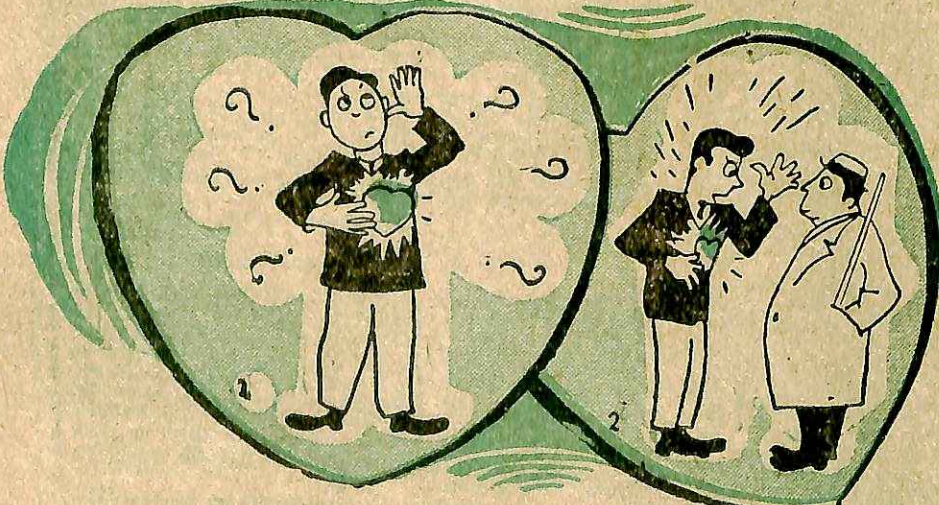
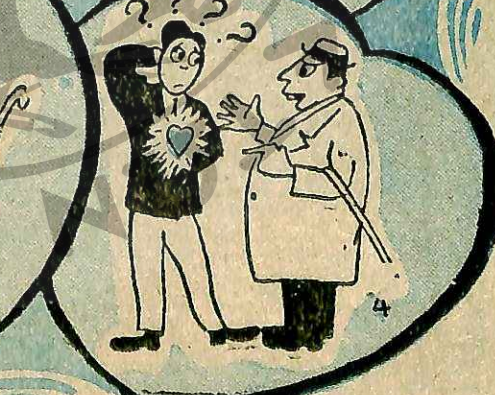
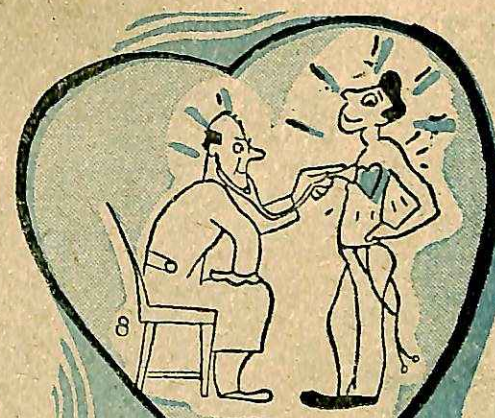
Τά τεχνητά νεφρά

Όπως είνε γνωστό, τά νεφρά παίζουν τόν ρόλο διύλιση στον οργανισμό. Χάρης σ' ένα πλήθος μικροσκοπικών σωλήνων, σέ σχήμα σερπαντίνας, που ή συνολική έπιφάνεια των φάνει τά 20.000 τετραγωνικά έκατοστόμετρα, καθαρίζουν τό αίμα από ό,τι τις άκολλητες ούσιες και τήν ούρία που περιέχει. Όταν τά νεφρά δέν λειτουργούν κανονικά ή ούρία δέν βγαίνει πιά από τόν οργανισμό και ο άνθρωπος προσβάλλεται τότε από ούραιμία, που είνε ένα είδος δηλητηρίασεως του αίματος και προκαλεί στις περισσότερες περιπτώσεις τόν θάνατο.

Δύο γιατροί, οι δόκτορες Κόλφ και Μπέρκ σκέφθηκαν, λοιπόν, νά κατασκευάσουν ένα τεχνητό νεφρό, που, σέ περίπτωση ούραιμίας, θα μπορούσε νά λειτουργή έξω από τόν οργανισμό του άσθενούς και νά καθαρίση τό αίμα του από τήν ούρία και τις άλλες βλαβερές ούσιες που περιέχει. Τό «νεφρό» αυτό είνε ένας σωλήνας από «σελοφάν» μήκους 30 μέτρων και διαμέτρου 25 χιλιοστομέτρων, που ή συνολική έπιφάνεια του είνε 25.000 τετραγωνικά έκατοστόμετρα. Ο σωλήνας αυτός τυλίγεται σέ σχήμα σπείρας γύρω από ένα όριζόντιο περιστρεφόμενο κύλινδρο, που τό κατώτερο άκρον του θυβίζεται μέσα σ' ένα λουτρό που άποτελείται από μία διάλυσι 7/10 του υδρομαρίου χλωριούχου νατρίου και 1 1/2 γραμ. γλυκόλης μέσα σ' 97 γραμ. νερού. Η θερμοκρασία αυτού του λουτρού διατηρείται σταθερή γύρω από τούς 37-39 βαθμούς.

Η λειτουργία του είνε άπλουστάτη. Τό ένα άκρον του από σελοφάν σωλήνος συνδέεται με μία φλέβα του άσθενούς και τό άλλο με μία δεύτερη. Μία μικρή άντλία κάνει τότε τό αίμα νά εισχωρή μέσα σ'ό σπειροειδή σωλήνα, όπου φιλτράρεται και απαλλάσσεται από τις βλαβερές ούσιες που περιέχει. Κατόπιν ξαναγυρίζει στην κυκλοφορία από τό άλλο άκρον του σωλήνος.

Η συσκευή αυτή έφηρμόσθη σέ πολλές περιπτώσεις ως σήμερα και πολλοί άσθενείς εσώθησαν από θάνατο.

ΤΖΑΒΑΝΙΚΙΝΗ τὸ νέο φάρμακο

Κατὰ τῆς φυματιώσεως

Στις ἀρχές τοῦ 1946 ἐγράψαν πολλὰ ὅτις ἐξέ-
νες ἐφημερίδες σχετικά
μὲ τὴν καταπολέμηση τῆς
φυματιώσεως. Οἱ ἐλπίδες
τῶν ἀρρώστων ἀναπερῶθη-
καν. Μὰ οἱ ἐλπίδες αὐτές
γιὰ νὰ γίνουν πραγματικό-
της, θὰ χρειασθῇ νὰ περά-
σῃ ἀκόμα πολλές καίρες.
Γιὰ καὶ ὅταν βρεθῇ κά-
ποιο νέο φάρμακο, δὲν εἶ-
νε δυνατό νὰ τοὺς θεραπεύ-
σῃ ἀμέσως μὲσα σὲ λί-
γες ὁδομάδες. Τὴ φυματιώ-
ση τὴν γιαντρεῖ πρωτίτως
ὁ ἀρρώστος μὲ τὴν κατά-
κλιση τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας
ποὺ θὰ δειῇ καὶ τὴν ἐξ-
νοιασίαν γιὰ τὸ κάθε τι. Ἡ
φύσις καὶ ὁ καθάρος ἀε-
ρᾶς θὰ βοηθήσουν. Τὰ
φάρμακα νεκρὰ μὰ φέρουν
καὶ αὐτὰ τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ ὅταν ἐκπληρωθῶν οἱ
παράπαν προϋποθέσεις.
Μέσα στοὺς πνεύμονες τοῦ
φυματιώου γίνεται μεγάλη
μάχη ἀνάμεσα στὸ βακίλλο
καὶ στὰς ὑπολοίπες ἀν-
θρώπινες δυνάμεις. Μὲ τὴν
ἀνάπαυση τῆς ψυχικῆς γα-
λήνης καὶ πρὸ πάντων τὴν
καλὴ διατροφή τὸν ὑπερ-
σπαισμό, ὁ ἐκθρός ἡ σπαι-
σμός, ἐκεῖ ποὺ δρισκεῖται
ἡ ὑπόχωρη ἐντέλως μὲ τὴν
παροδο τοῦ χρόνου. Φυσί-
κα ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ
τὴν θεραπεία τῆς φυματιώ-
σεως εἶνε νὰ καταπολεμη-
θῇ πρὶν ἐκδηλωθῇ. Ἀν ἀ-
κτινογραφηθῶν ὁμαδικά ἐ-
κατοντάδες χιλιάδες φαινο-
μενικὰ ὑγιεῖς ἀνθρώποι, θὰ
βρεθῇ τὸ μικρὸ ποσοστὸν
ἐκείνων ποὺ, ἂν καὶ δὲν
εἶνε γεροὶ ἢ ἀρρώστοι, τοὺς
παραμένει σὲ λανθάνουσα
κατάστασι. Ἐτοί ἡ
θεραπεία τοὺς γίνεται εὐ-
κολώτερη καὶ ταχύτερη.
Αὐτὸ εἶνε τὸ πῶς οὐσιώδεις
κεφάλαιον τοῦ ἀγώνος γιὰ
τὴν καταπολέμηση τῆς φυ-
ματιώσεως ὅσα φάρμακα
κι' ἂν βρεθῶν.

Ἐπὶ ὅμως καὶ μὴ
οὐσία ποὺ προσβάλλει ἀπὸ
εὐθείας τὸ βακίλλο. Σ' αὐ-
τὴν τὴν κατεύθυνσιν γίνον-
ται τελευταίως πολλὰ πει-
ράματα. Οἱ ἐπιστημονικὲς
ὁμῶς γνῶσεις εἶνε ἀκόμη

περιορισμένες. Ἡ πενικιλ-
λίνη καὶ οἱ σουλφοναμί-
δες ἀναστάσαν τὴν ἱστορικὴν
γιὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ φάρ-
μακα σκοτώνουν πολλὰ βα-
κτηρίδια ποὺ προκαλοῦν
σοβαρὲς ἀρρώστειες ὅπως
τὴν πνευμονία τὴν ἐλονο-
σία, τὰ ἀφροδίσια, τὴν σπ-
φαιμία καὶ πολλές ἄλλες.
Ἰὰ ἀπεδειχθῇ ὅτι δὲν μπο-
ροῦν νὰ σκοτώσουν τὸ βα-
κίλλο τῆς φυματιώσεως.

Σ' ὅλο τὸν κόσμον οἱ ἐ-
πιστήμονες πειραματίζον-
ται καὶ ἐπὶ τῶν διάφορων
ὁρίων ποὺ οἱ περισσότερες
τροπὲς ἀπὸ τὴν μούχλα
ὅπως ἡ πενικιλλίνη μὲ τὴν
ἐλπίδα πῶς θὰ θροῦν τὸν
τρόπο νὰ χτυπήσουν ἀπο-
τελεσματικὰ τὸν βακίλλον
αὐτὸν. Βρέθηκαν ὅμως τὴν
δύο παρόμοιες οὐσίες: ἡ
μιά εἶνε ἡ στρεπτομυκίνη
καὶ ἡ ἄλλη ἡ τζαβανικίνη.

Οἱ ἐρευνες ποὺ ἐγίνον-
ντο μὲ τὴν στρεπτομυκίνη
καὶ ὅτι ἡ στρεπτομυκίνη κυρί-
ως στὴν ἴν. Πολιτεῖες ἀ-
πέδειξαν πῶς σκοτώνει τὸ
βακίλλο μὲσα στὰ πειραμα-
τικὰ σωληνάρια. Ἀλλ' ἀπὸ
τὰ σωληνάρια αὐτὰ ὡς πού
νὰ φάσκει νὰ τὴν χρησι-
μοποιήσουν γιὰ νὰ σκοτώ-
σουν τὸ μικρόβιο. μέ-
σον ἀνθρώπινου ὁργανισμοῦ.
ἀπέχουμε ἀκόμα πολὺ.

Ἡ δυσκολία ἐγκρίνεται
ὅτι ὁ βακίλλος τῆς φυμα-
τιώσεως φιλῶνται μὲσα
στοὺς πνεύμονες καλύτερα
ἀπὸ κάθε ἄλλο μικρόβιο καὶ
τὸ πρῶτον εἶνε πῶς θὰ
διοχετευθῇ ἡ στρεπτομυκί-
νη σὲ ὅλα τὰ καυφὰ σπῆ-
λαι.

Ἡ στρεπτομυκίνη κατὰ
τὴν πειράματα ποὺ ἐγίνον-
το σὲ ἰνδικὰ κοίτιδες καὶ σὲ
ποντικὸς ἐξασθένησε τὰ
μικρόβια τῆς φυματιώσεως
ἀλλὰ δὲν τὰ ἐξόντωσε. Ἐ-
πομένως καὶ μερικὰ πειράμα-
τα σὲ ἀνθρώπους χωρὶς ὁ-
μως ἀπουσία ἀποτελέσμα-
τος.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀσφαλ-
τῶν καὶ μὴ μὴν κοινού-
ντα οὐσία, τὴν τζαβανικί-
νην, ποὺ σκοτώνει τοὺς βακί-
λους τῆς φυματιώσεως ἀλ-

λὰ μόνο στὰ σωληνάρια τοῦ
πειραματισμοῦ.

Βρέθηκαν π.χ. πῶς ἡ τζα-
βανικίνη εἶνε τὸ ἴδιο ὅ-
ντη ὅπως κάθε ἄλλο φάρ-
μακο ποὺ χρησιμοποιεῖται ἢ
δοκιμάζεται στὰ πειράματα
καὶ πῶς σταματᾷ τὴν αὐ-
ξήσει τῶν βακτηρίων ὅταν τῆς
προσθέσουμε ἀνθρώπινο
φυσιολογικὸ ὁρμό.

Αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ
σπουδαῖο γιὰ τὴν ὑπάρχου-
σα ἐλπίδα νὰ ἔχουμε καὶ στὸ
ἀνθρώπινο σῶμα τὰ ἴδια ἀ-
ποτελέσματα ποὺ εἶχαμε
στὰ σωληνάρια τοῦ πειρα-
ματισμοῦ.

Πρέπει ὥστόσο νὰ λάβω-
με ὑπὸ ὄψιν μὴς ἐπὶ
τοῦ παρόντος δὲν εἶνε δυ-
νατὴ ἡ κατασκευή μεγάλων
ποσοτήτων τζαβανικίνης. Οἱ
σημερινὲς ποσότητες ἐπαρ-
κοῦν ἴσα ἴσα μόνο, γιὰ τὰ
πρόκαταρκτικὰ πειράματα.

Ἀν αὐτὰ τὰ πειράματα ἀ-
ποδώσουν θετικὰ αποτελέ-
σματα πρῶτη φροντίς θὰ
εἶνε νὰ βρεθῇ τὸ μέσον ὡ-
στε νὰ παραγῶνται μεγά-
λες ποσότητες ἀπὸ τὸ νέο
αὐτὸ φάρμακο. Καὶ τότε
φυσικά, ἂν οἱ ἐλπίδες εἶνε
δύο, θὰ μπορούμε νὰ
χρησιμοποιήσουμε τὴν τζαβ-
ανικίνη σ' εὐρεία κλίμακα
γιὰ τὴν ἀμείωσιν καὶ ἀπο-
λεωστικὴν καταπολέμησιν
τῆς φυματιώσεως.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θίσκε-
ται σήμερ ἡ ἐπιστήμη. ὅτι
στὰ πειράματα ποὺ ἐγίνον-
το ὅμως ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ
ὅλη ὁμῶς τὴν βοήθεια τῆς
ἐπιστήμης, πρέπει ὅπως
προσέχῃ ὁ ἀρρώστος νὰ
δυναμῶν τὸν ὁργανισμό
τοῦ μὲ τὴν ἀνάπαυση καὶ
τὴν τροφή. Περισσότερο
φυσιολογικὰ παρά ἐπιστημο-
νικά θ' ἀντιδράσῃ μὲ ἐπιτυ-
χία στὸ μικρόβιο.

Δὲ γλυτῶναι κανεὶς εὐ-
κολὰ ἀπὸ τὴν φυματίωση. Ὡς
τόσο ἐκείνι ποὺ πάσχουν
ἀπὸ τὴν καταρρέουσα αὐτὴ
ἀρρώστεια, ὑπορῶν νὰ ἐλ-
πίσουν καὶ ν' ἀναβαρρῶ-
σιν. Πρῶτον γιὰ τὴν ἐπι-
στήμη, χάρις στὰ πειράμα-
τα ποὺ γίνονται συνεχῶς
ἐπὶ τοῦ σπαισμοῦ ἀλ-
λαβὴν ὁρῶν. Βρέθηκε ὅ-
μως καὶ νῦν ὁ βακίλλος τῆς
φυματιώσεως. Δεύτερον, ὁ
ἄλλος τὸν κρῶν, στὴν Γα-
λλίαν, στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴν
Ἀμερική οἱ ἐπιστήμονες
ἐκκλῶν ἀφαιρῶν μὲ τὴν καρ-
διά τῶν καὶ δουλεύουν νῦν
τὰ μέρα γιὰ νὰ θροῦν πῶς
πρέπει νὰ χρησιμοποιήθῃ
οἱ νῦν αὐτὲς οὐσίες ὡστε
ν' ἀνεκφυσιῇ ἡ πάσχω-
σα ἀνθρώπινη ἀπὸ τὴν κα-
ταρρέουσα αὐτὴ νόσος ὅσο
δυνατὸν πρὶν γρηγορὰ καὶ ἀ-
ποτελεσματικὰ.

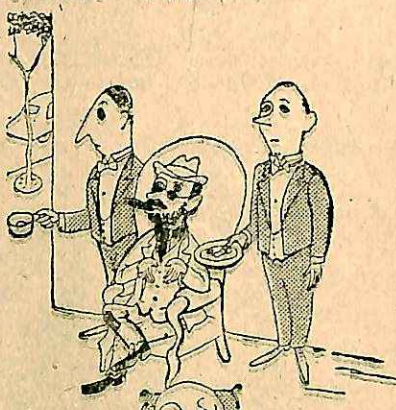
Τὸ ζουμὶ ποὺ δαμάζει
τὰ φεῖδια

Φαίνεται ὅτι οἱ ἱθάνειες
τῆς Ἀρκτῆς τοῦ Ἐλεφαντο-
ντος ἔχουν μὴν μὴθοδο
τὴν αὐτὴν ἀλλὰ γιὰ νὰ
ἐκπληρώσῃ τὰ φεῖδια. Βο-
ρῶν 3 ἢ 4 εἰδῶν κορτὰ, ἀ-
εῖφον μὴ αὐτὰ τὸ σῶμα
οὐς καὶ θροῦν κατόπιν
ὁ φεῖδι ὁ ζουμὶ. Ἀκού-
ν ἡ πρὶν ἐπικινδυνὴ (νὰ
μὴ) ἀφίει τότε νὰ τὴν
ἰγνίει ὁ ἱθάνειος τυλί-
ναι νῦν ὅσο τὸ σῶμα τοῦ
καὶ νὰ τὸν περᾷ. καὶ
τρεχεῖ ἀπὸ μικρὰ σπῆ-
λαι πρὸς κλησὶ τοῦ. Ἡ ἐπι-
δρασία τοῦ ζουμὶ αὐτοῦ δι-
αρκεῖ ἐπὶ 8 ἡμέρας.

Δὲν μὴς λένε ὅμως οἱ ἱ-
θάνειες πῶς τὰ καταφέ-
ρουν τὴν πρώτη φορὰ νὰ
δοῦνται τὸ φεῖδι στὸ μα-
κρὸ ὕψος...

— Βρέκα ἓνα θησαυρὸ! Τώρα θὰ τὰ
περάσουμε περίφημα!...

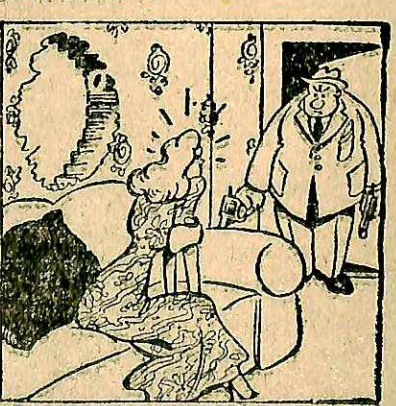

— Ὁ ζῆτιανὸς ποὺ κληρονόμησε μὴν μὴ-
γάλη περιουσία...

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟ ΛΕΕΙ

Ὁ πατέρας: Κολὰ ντὲ! Μὴν κά-
νετε ἔτσι βρε παιδία! Παραδέχομαι
ὅτι ἡ καλύτερη ὁμάδα εἶνε ὁ «Πα-
ναθηναϊκός»!...

— Τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου ζῆλια.
πρὶ! Δὲν εἶνε κανένας ἐξώ!

«ΑΣΤΕΡΕΣ» ποὺ ἔσβυσαν

Τί ἀπείγιναν οἱ παλινὲς δόξες
τῆς ἐδῆνης

Οἱ Ἀμερικανοὶ στατιστικοὶ ὑπο-
λογίζον ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῆς πα-
σαιωνῆς ἑνὸς «αστέρος» στὸ κινη-
ματογραφικὸ στερέωμα κυμαίνεται
γύρω στὰ 8—10 χρόνια. Ἐπειτα,
ἡ λήθη τὸν σκεπάζει ἀδυσώπητη.
Καὶ οἱ ἀνθρώποι ξεχνοῦν πολὺ γρη-
γορὰ ὀνόματα, μορφὲς καὶ ὄψεις,
ποὺ τοὺς ἐγόητευαν ἄλλοτε καὶ
ποὺ γιὰ ἓνα διάστημα, τὰ εἶχαν βεῖ
ἀπαράμιλλα.

Ὡστόσο, κάπου-κάπου, ἓνα στυ-
μμένο «αστέρι» ἐναντιοῖται τῇ λή-
θῃ τοῦ καὶ ἐναγυροῖται στὴν μνήμη
τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὴ ἦταν ἡ περίπτωση τῆς
Φραντζέσκας Μπερτίνι, τῆς σύγχρο-
νης Νινὸν ντὲ Λαγκλὸν, ὅπως ἐπονο-
μασθῆκε, γιὰ τὴν πραγματικὰ, φαί-
νεται ὅτι ὁ χρόνος τὴν ἔχει ξεχάσει ἢ
ὅτι εἶνε ἀνίσχυρος ὑπορτῆς τῆς.

Ὁ ἀσύρματος ἀνήγγειλε πρὶν ἀ-
πὸ μερικὲς ὁδομάδες, ὅτι δύο ἄν-
τρες, δύο νέοι, αὐτοκτόνησαν γιὰ
τὸ καίτοι τῆς στὴ Μαδρίτη, ὅπου ἡ
ἄλλοτε περίφημη ντίβια βοίσκειται
τώρα. Ὁ ἓνας ἦταν γιὸς ἑνὸς πᾶν-
τλουτοῦ ἐμπόρου λαδίων καὶ ὁ ἄλ-
λος ἑνὸς ἀνεπιτυχικοῦ «ἐντάλκο», ἔ-
νας μαρκήσιος.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε ποῖα εἶνε
ἡ ἡλικία τῆς Μπερτίνι; Κανεὶς δὲν
τὴν ἔδειξε ἀκριβῶς, ἀλλ' εἶνε εὐκολο
νὰ τὴν υπολογίσουμε. Τὸ 1910 ἦ-
ταν διάσημη σ' ὅλο τὸν κόσμον. Οἱ
σύγχρονοι τῆς λέει πῶς εἶχε περά-
σει τότε τὰ 20, ἀλλ' ὡς τῆς δώσω-
με μόνον 17. Ἀν προσθέσουμε τὰ
17 αὐτὰ χρόνια στὰ 37 ποὺ ἔχουν
περάσει ἀπὸ τότε, ἡ μικρότερη ἡ-
λικία ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν σήμερα ἡ
Φραντζέσκα εἶνε 54 χρόνια.

Ὅταν ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸν κινη-
ματογράφο, ἡ διάσημη Βεντέττα
παντρεύθηκε τὸν κομπῆ Καρτίε μὲ
τὸν ὁποῖον ἔζησε εὐτυχισμένη με-
ρὶς χρόνια. Ὁ σύζυγός τῆς ὅμως πέ-
θανε. Καὶ ἔπειτα ἦρθε ὁ πόλεμος...
Ἡ Μπερτίνι, εἶχεν ἐξαντλήσει, στὸ
ἀναμετρεῖ, ὅλες τὰς οἰκονομίας τῆς.
Πούλησε τότε τὴν γυναικαὶ καὶ τὰ χρυ-
σαφικά τῆς καὶ εἰσέφερε γιὰ τὴν ἴ-
σπανία, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δώσῃ με-
ρικές θεατρικὲς παραστάσεις. Οἱ
παραστάσεις αὐτὲς ἦσαν ἑνὸς και-
νουργίου θοιάμβου γιὰ τὴν Μπερτί-
νη. Στὴν παράστασιν ἴδιως τῆς «Κυ-
ρία μὲ τὰς Καμελίας» τὸ κοινὸν
τὴν ἀποθέωσε κυριολεκτικὰ. Κάθε
μέρα, μὴ μακρὰ σειρὰ αὐτοκινή-
των παροῦσαν ἐμπρὸς στὸ ξενοδο-
χεῖο ὅπου ἔμενε. Οἱ θαυμασταὶ τῆς

ΑΣΤΕΡΕΣ

τῆς ἔστειλαν σωρούς ἀπὸ λουλού-
δια... καὶ μερικοὶ ἐνῶν καὶ τῆς
καρδιὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν προσφορά.

Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους Βε-
σκόνταν καὶ οἱ δύο νέοι γιὰ τοὺς
οποίους μιλήσαμε. Ἀλλ' ἡ Μπερτί-
νη δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ριχθῇ σὲ
καινούργιες ἐρωτικές περιπέτειες.
Γατὶ ἦξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλ-
λον τὴν πραγματικὴν ἡλικία τῆς. Ἡ
ἀνησυχία τῆς ἔφερε τοὺς δύο αὐτοὺς
θαυμαστάς τῆς στὸν τάφο. Ἐπειτα
ἀπὸ τῆς δύο αὐτὲς αὐτοκτονίες ἡ
διάσημη Βεντέττα ἀναγκάστηκε νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, ὅπου τὸ ἄ-
στον τῆς εἶχε σκορπίσει καὶ πάλι
τὴν παλὰ ἐκφυλοποιητικὴ τοῦ λάμπου...

Ἐνα ἄλλο παλινὸ ἀστέρι ποὺ ἐ-
ναδρῆκε τῇ λήθῃ τοῦ εἶνε ἡ Λίλιαν
Γκίς, ἡ ἀπαράμιλλη πρωταγωνίστρια
τῶν «Δύο Ὁρφανῶν». Γύρισε τελευ-
ταία ἓνα εἶλμ, ποὺ κατέπληξε τοὺς
κριτικούς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινη-
ματογράφου. Κατὰ τὴν γνώμη τῆς, ἡ
παλὰ Βεντέττα εἶνε πάντοτε εἰκοσι
χρόνων... Κι' ὥστόσο, ἡ ἀλήθεια
εἶνε πῶς ἔχει περάσει τὰ πενήντα.

Ἀλλ' ἡ Μπερτίνι κι' ἡ Λίλιαν Γκίς
ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις. Ὅλες σκεδόν
οἱ ἄλλες δὲν ἐσφύγγουν ἀπὸ τὸν κοι-
νὸν κανόνα, ποὺ εἶνε ἡ λησμονία.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι, οἱ κα-
κὲς γλώσσες φλυαροῦσαν ἀρκετὰ εἰς
βάρος τῆς Γκλῶριος Σβάνσον. Ἡ
ἄλλοτε διάσημη Βεντέττα ἔπεισαν τὸ
λουτὸ τῆς σὲ μὴ γαλλικὴ λουτρό-
πολιν μ' ἓναν ὠραῖο νέο, ὡς εἰκοσι
τέντε χρόνων... Ἀλλ' ὡς καλόγα-
σταμάτησαν πολὺ γρηγορὰ. Γιατὶ ὁ
νέος αὐτὸς ἦταν γιὸς τῆς.

Ἡ Μαίρη Πίκφορντ, ἡ ἀπαράμιλλη
ἐρμηνεύτρια τῶν ῥωμαντικῶν ῥο-
λων, εἶνε σήμερ μὴ πρῶτης τάξε-
ως ἐπιχειρηματίας. Ἀντὶ νὰ πρωτα-
γωνιστῇ σὲ φῖλμ, ἀσχολεῖται μὲ τὸ
«πλῆθυσμα» ἐκείνων ποὺ φτάνουν
οἱ ἄλλοι. Καὶ κάνει γουές δουλειές.

Μερικὲς ἄλλες ἀπὸ τῆς παλινὲς δό-
ξες τοῦ κινηματογράφου τεμάτισαν
τὴν σταδιοδρομίαν τοὺς μ' ἓναν ἐπι-
τυχημένο γάμο.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται
δύο ἀπὸ τῆς περιφημότερας Ἰταλί-
δες Βεντέττες, ἡ Λύντια Μπουέλλι,
ποὺ λέγεται σήμερ κυρία Τσίρι καὶ
μένει σ' ἓνα παλινὸ ἀσχονικὸ τῆς
Βενετίας καὶ ἡ Πίνα Μενικέλλι ποὺ
λέγεται σήμερ κυρία Αὐάτο καὶ
μένει στὴ Ρώμη.

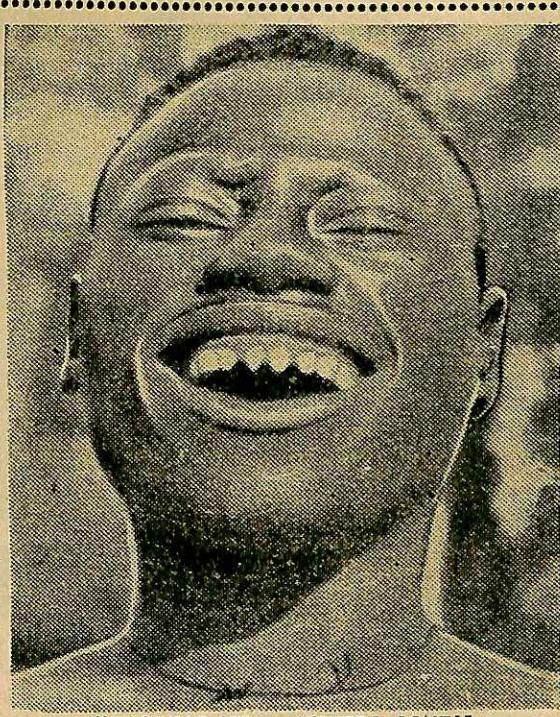
Στὸ γάμο, ἀλλὰ στὸν πληθυντικόν,
Δανὶς Ἀντα Νιέλσεν, ἡ Ὀυγγαρέα
Μαρία Κόρντα ποὺ παιδεύθηκε τὸν
γαστὸ παραγωγὸν κινηματογραφικῶν
ταινιῶν καὶ σκηνοθέτη Ἀλέξανδρο
Κόρντα καὶ ἡ Ἀμερικανὶς Λέουρα
Λὰ Πλάντε.

Στὰ γάμο, ἀλλὰ στὸν πλῆθυντικόν,
κατέπληξε καὶ μὴ ἄλλη διάσημη
Βεντέττα, ποὺ πέρας ὡς ὁλόκλη-
ρον μετέωρον ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ
ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἡ
Βαρβάρα Λὰ Μάρ. Μετὰ τὴν ἀπου-
κυσίαν τῆς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο,
ἄλλαξε διαδοχικὰ πέντε συζύγους.
Καὶ εἶνε ἀκόμη τόσο νέα καὶ τόσο
ἀνθηρὰ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορού-
σε νὰ πῇ ὅτι τεματίσκει ῥοστικὰ τὴν
... συζυγικὴν σταδιοδρομίαν τῆς...

Ἡ Κλάρα Μπῶν, ἡ ἡθοποιὸς μὲ
τὴν πολυτάραχη καὶ σκανδαλώδη
ζωή, ζῇ σήμερ σ' ἓνα μακρινὸ ἐν-
τασ μὴ μὴ τὸ σῶμα τῆς Ρεῖ
Μπέλλε. Εἶνε πιστὴ σύζυγος καὶ ὑ-
ποδειγματικὴ ὑπὲρ.

Ἡ Λίνα Μπαρόβα βγήκε μόλις
ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς Πράγας, ὅπου
ἐξέτισε μὴ ποινὴ γιὰ συνεργασί-
α μὲ τοὺς Γερμανούς.

Ἀλλὰ... δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ
σὰς μιλήσωμε γιὰ ὅλες τῆς παλινὲς
δόξες τοῦ κινηματογράφου. Μερικὲς
ἀπ' αὐτὲς ἔχουν ξεχαστῇ τόσο πολὺ
ποὺ θὰ ἦταν δύσκολο ν' ἀνευρεθῶν
καὶ τὰ ἴχνη τοὺς ἀκόμη...

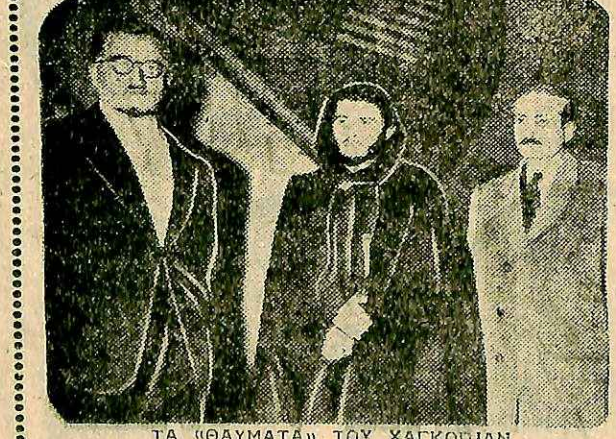
ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΜΕ... ΜΥΤΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἡ μούρη αὐτῆς κορεῖται τῆς φυλῆς τῶν Πυγμαί-
ων, γελᾷ σὺν τῆς Ἀμερικανίδος «στῶν» δει-
χνόντας τὰ... μυτερά δόντια τῆς. Οἱ Πυγμαῖες
συνηθίζουν νὰ λιμάρουν τὰ δόντια τοὺς καὶ νὰ
τὰ κάνουν μυτερά γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ ὁμορφες!

ΟΙ ΚΑΛΤΕΣΣ ΑΠΟ... ΚΑΡΒΟΥΝΟ!

Ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ νέα ποὺ εἶνε ἡ ἡθοποιὸς Γκλέν-
τα Ὁρρέλ, (Μετ' Ἀγγλίας 1935) καὶ ποὺ δεικνύει
τόσο χαριτωμένα τὰ πόδια τῆς προκαλεῖ ἐσχά-
τως ἓνα μικρὸ ἀκάνθαλο στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοβι-
των. Ἐνὰς βουλευτὴς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
συνεδριάσεως, κύτταξε μὲ ἰδιαιτέρη εὐχαρίστη-
σιν αὐτὴ τὴν φωτογραφία. Ἐνὰς συνάδελφός τοῦ
ῥώπως εἰρωνικά μὲ τὴν ἀσχολεῖται καὶ ἐκείνος τὸ-
τε ἀπάντησε ὅτι διαβάσει ἓνα ἄρθρον γιὰ τὸ ζή-
τημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνὰς τρίτος βουλευτὴς ἔ-
σπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν σπατάλη τοῦ χαρ-
τιοῦ ποὺ γίνεται γιὰ νὰ δημοσιεύωνται φωτογρα-
φίες ποὺ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχεσίαν μὲ
τὸν ἀνθρώπου! Ἀλλὰ ὁ πρῶτος τὸν ἀπεστόμωσε
ἀμέσως ἐξηγώντας τοῦ ὅτι οἱ κάλτσες τῆς Ὁρ-
ρέλ ἦσαν ἀπὸ «ραγιῶν» ὀπλισθὲν ἵσαν φτιαγμέ-
νες ἀπὸ κάρβουνο.

ΤΑ «ΘΑΥΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΧΑΓΚΟΠΙΑΝ

Ἐνὰς Ἀρμένιος θεατρικὸς ἀπὸ τὴν Τεχεράνη
ὁ Ἀβὰκ Χαγκοπιάν, ἔχει ἀναστήσει τὴν Ἀμε-
ρικὴν μὲ τὰ «θαύματα» τοῦ. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες
ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὸν καὶ δημοσιεύουν φωτογρα-
φίες τῶν τυφλῶν καὶ τῶν παραλυτικῶν ποὺ θεο-
πεύει. Στὴν παρά πᾶν εἰκόνα μὴς ὁ Ἀβὰκ
Χαγκοπιάν κατὰ τὴν ἀφίει τοῦ στὰ ἀεροδρόμιον τῆς
Νέας Ὑόρκης.

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Μ. Π. Ε. Ζ., Χαλάντρι. — Μου ζητάει την γνώμη μου, καλή μου φίλη, προκειμένου να "πάρτε μια απόφαση που θα βαρύνει πολύ στη ζωή σας. Πρόκειται να παντρευθείτε και δεν θέλετε να αρχίσετε τη νέα σας ζωή προτού σκεφθείτε και ζυγίσετε καλά το κάθε τι. Πολύ σωστή η άποψή σας και καλά θα έκαναν να σκεφτόντουσαν έτσι όλοι όσοι αποφασίζουν να κάνουν οικογένεια. "Αν θέλετε την γνώμη μου επί του προκειμένου σας συμβουλευτώ να προτιμήσετε να κατοικήσετε μόνοι σας με τον άνδρα σας, έστω και αν αυτό σας δυσκολεύει κάπως από οικονομικής πλευράς. Έχετε δικήν υψ. φοβάσθε την συγκοινωνία με την πενθερά και την κοινότητα, γιατί όσο καλές και αν είναι δεν μπορούν να καταλάβουν όρισμα πράγματα, που ένα αντρόγυνο θεωρεί απαραίτητα για την ευτυχία του.

"Ενάντιο αντρόγυνο έχει ανάγκη να ζήσει χωρίς τρίτους, γιατί μόνον όταν είναι οι δύο τους θα μπορέσουν να ωριώσουν ο ένας τον άλλο και θα επιτύχουν μια ένγκαρδια και ειλικρινή συνεννόηση.

Μη διατάσσετε λοιπόν να πητέ καθαρά στον άνδρα ότι προτιμάτε να ζήσετε μόνοι σας, οι δύο, έτσι και σε ένα δωμάτιο αν τα μέσα σας δεν σας επιτρέπουν να πάρετε διαμέρισμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υδα

Παριζιάνικες ιδιοτροπίες. Τι θα φορέσει στο Παρίσι; Αυτό είναι το ερώτημα που περνά από στόμα σε στόμα και η κάθε "Αθηναία με άγωνία περιμένει την απάντησή.

Λοιπόν στο Παρίσι θα φορεθούν, όπως πάντα, τα πιο χαριτωμένα και σχετικά με τα καπέλλα και σχετικά με τα φορέματα.

Βλέπουμε έξωφανα μία μικρή καλότητα που μοιάζει σαν να βγαλαμε από ένα καπέλλο τον τεπεά του και το φορέσαμε. Η καλότητα αυτή είναι από λεπτή ψάθα, εκείνη που έχει την ονομασία "Κρένον" και γαριφύρεται συνήθως με "ζαί" και "παγνέτες".

Βλέπουμε επίσης πολλά λουλούδια από μαλλιά, στα καπέλλα, στις βραδυνές τουαλέτες, ακόμη και στην τσάντα.

Μπλούζες από λευκή δαντέλα, μαργαριτάρια στον λαιμό, σε δύο και τρεις σειρές, που πέφτουν στο στήθος ή στο λαιμό, όλα το ύψος του λαιμού.

Υποδήματα σε είδος γόδας με μία μπαρέτα ψηλά.

Οι φούστες. Οι φούστες τόσο στο ταγιέρ όσο και στα φορέματα παρουσιάζουν τις μεγαλύτερες αντιθέσεις.

Τις βλέπουμε πολύ στενές προς τα κάτω ενώ στη μέση και τους γοφούς παρουσιάζουν πλάτος που συχνά επιτυγχάνεται μ' ένα είδος ποδιού που σχηματίζει τριγωνικό περίγραμμα φαρδύτερο επάνω και στενότερο κάτω.

Τις βλέπουμε επίσης πολύ μαρδεμένες, με πολλές σούρες που πέφτουν ελεύθερα και σχηματίζουν τις περίφημες "κρόμπις" υτέ στυλ. Αυτό φυσικά για τις βραδυνές τουαλέτες.

Σημειώτουν ότι οι φούστες παρουσιάζουν μεγαλύτερο μέγεθος από τη λεπτομέρεια αλλάζει εντελώς.

Ριχτή ζακεττούλα για τις βραδυνές θροοιές. Απλή και κομψή.

τη σιλουέττα. Η γυναίκα τέλος, παρουσιάζει κάτι το πιο γυναικείο τον τελευταίο καιρό και βλέπει κανείς ότι η μόδα επιχειρεί σιγά-σιγά να την ξαναφέρει στην παλιά αμόσφαιρα που τόσο της εταίριζε.

Σ πόρ. Όπως λέει ένας από τους μεγάλους ρυθμιστές της Παρισινής Μόδας, η κομψότητα στις σπορτίβ τουαλέτες συνίσταται όχι μόνον στο ν' άγνοη την Μόδα, αλλά και στο να "της πηγαίνει κόντρα". Δηλαδή η Μόδα θέλει ευθυγραμμιστά; Η σπορτίβ τουαλέτες παρουσιάζει καμπύλες, φάρδος. Η μόδα θέλει "ακαταλίστι μέση"; Το σπορτίβ τουαλέτες καταργεί εντελώς τη μέση.

Αποτέλεσμα: τα πλίστις σπορτίβ φούστες είναι απαραίτητα. Φοριούνται επίσης βαμβακερά πλίστις ή από μεταξί, ή από περλί, χωρίς διόλου ζώνη στη μέση: Ριχτές ζακεττές "βαρέζ", ριχτά "σπαϊνέζ", ριχτά επανωφοράκια "ραγκλάν" κ.τ.λ.

Για την ώραία σας εμφάνισι

"Εφτασε η εποχή του ξεκαλωμάτος που γίνεται για δύο λόγους: Πρώτον για όρασία και δεύτερον για οικονομία. Κι ο δεύτερος λόγος είναι ο σπουδαιότερος, γιατί για σκεφθείτε τι θα πη να εξοικονομήσει τις καλές μας τέσσερες δολάριους μήνες!

Για να μην είναι όμως αντιαισθητικό το ξεκαλωμάτισμα πρέπει να περιποιηθείτε πολύ τα πόδια σας.

Δεν αρκεί το πλύσιμο που γίνεται φυσικά κάθε μέρα με το λουτρό που κάνετε. Τόσο η γάμπα όσο και το πόδι έχουν ανάγκη από μία ιδιαίτερη περιποίηση. Η περιποίησή έχει λόγο αισθητικό και λόγο θεραπευτικό. Για την ώραία εμφάνισι: Κόψιμο και νάλισμα των νυχιών, τρίψιμο ελαφρό δλου το πόδι με ελαφρόπετρα, ιδίως στις φτέρνες, και κάτω από τα πέλματα, ξύρισμα της γάμπας ή αποτρίχωση με ωρισμένο φάρμακο και τρίψιμο των γονάτων επίσης με ελαφρόπετρα. Εκτός απ' όλα αυτά θα έχετε λίγη λαοιολογία ή κολκρέμ και θα τριέτε καλά τα πόδια σας ως το γόνατο. "Ετσι η επιδερμίδα τους θα είναι μαλακή και λεία και δεν θα παρουσιάζουν το άηδές θέαμα μερικόν γυμνών ποδιών με φτέρνες μαυρισμένες και άγριες, με γάμπες τριχωτές κτλ.

Για θεραπευτικούς λόγους γλιν του γενικού λουτρού κάνετε ποδόλουτρα που ξεκουράζουν, εντρίβει με οινόπνευμα ή κολώνια. Κατά που δίνει πολύ είναι να τριέτε τις γάμπες σας με κρύο νερό, χρησιμοποιώντας γλιν αυτή τη δουλειά ένα μεγάλο σφουγγάρι.

Επίσης ένα γυμνασμά πολύ καλό για τις γάμπες είναι αυτό: Πριν σηκωθείτε το πρωί από το κρεβάτι σας πιείτε το ένα σας πόδι με τα δύο χέρια σας και ση-

κώστε το σε τρόπο που το γόνατό του να έγγισι το στήθος σας. Τότε ύψωνετε τη γάμπα σας κατακόρυφα και της κάνετε μασάζ αρχίζοντας από τον αστραγάλο προς το γόνατο. Κατεβάστε τη γάμπα χωρίς να λυγίσετε το γόνατο και σηκώνετε το άλλο πόδι. Το κάνετε 5-6 φορές για το κάθε πόδι. Ξεκουράζει, βοηθεί την κανονική κυκλοφορία του αίματος και ξεφορτώνει τις φλέβες, που φουσκώνουν συνήθως από την ορθοστάσια. Το φούσκωμα των φλεβών πρέπει να το αποφεύγουμε όσο μπορούμε.

Το γυμνασμά αυτό αν γίνεται τακτικά θα συντελέσει στο ωραίο σχήμα της γάμπας σας.

Όταν ταξιδεύετε με αεροπλάνο

Τώρα που ο περισσότερος κόσμος ταξιδεύει με αεροπλάνο, δεν κρίνουμε άσκοπο να μιλήσουμε και για το κοστούμι αυτού του ταξιδιού. Το ταξίδι με αεροπλάνο προσφέρει κάθε άνεσι — όλοι όσοι έχουν κάμει αεροπορικό ταξίδι το βεβαιώνουν — γίνεται με μεγάλη ταχύτητα, και τα δύο αυτά προσόντα παίζουν μεγάλο ρόλο στον άφορο το κοστούμι.

Η κυρία που θα ταξιδέψει με αεροπλάνο για να πάη λ. χ. στο Παρίσι, ξέρει πως θα ταξιδέψει 6-8 ώρες με 1-2 ενδιάμεσους σταθμούς. Θα φύγει από το αεροδρόμιο του "Ελληνικού" τις 9 το πρωί και στις 5 θα είναι στο Παρίσι. Επομένως δεν χρειάζεται να σκεφθεί πολλά πράγματα για το ντύσιμό της στο ταξίδι.

Εξείδι. Θα φορέση απλούστατα το κοστούμι το κατάλληλο για τον καιρό που θα συναντήσει εκεί που πάει. Έχει παρά να βγάλει το καθαρετάκι της, να βάλει λίγη ποσάρα, λίγο ρούκι, ακριβώς όπως θα έκανε πριν φύγει από το σπίτι με το αυτοκίνητο, και να κατεβή στο αεροδρόμιο που θα την περιμένουν βέβαια φίλοι και συγγενείς. Πάντως το κοστούμι που ταιριάζει για ένα αεροπορικό ταξίδι είναι ένα ταγερμάκι ή ένα φόρεμα κι' ένα επανωφόρι.

Όσο για τις αποσκευές της θα είχαμε να πούμε κάπως περισσότερα.

Οι αποσκευές όλων όσοι ταξιδεύουν με αεροπλάνο πρέπει να είναι μετρομένες, πρέπει να αποφεύγουν κάθε τι περίττο, γιατί πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι ο χώρος όπου διατέλει για ταξίδι είναι μικρός, έτσι και από τα μεγαλύτερα επιδοτικά αεροπλάνα, είναι σχετικώς μικρός. Πρέπει επίσης να προσέχουν να μη παίρνουν μαζί τους άπληρομένα είδη, ούτε υγρά, ούτε να μη ντροπιάζονται όταν γίνεται ο έλεγχος και να αποφεύγουν έντοια και τιμωρίες. Το σωστό είναι αν έχουν κάτι να το δηλώσουν, για να είναι εν τάξει απέναντι της υπηρεσίας.

Και επειδή μιλάμε για αεροπορικά ταξίδια, αν έχουν υπ' όψιν οι συγγενείς και γονοίμοι των ταξιδεύοντων ότι δεν πρέπει να τους φορτώνουν με παραγγελίες, γιατί το βάρος των αποσκευών που διακαυδύται κάθε επιβάτης να έχει είναι ωρισμένο κι' είνε επί πλέον ακριβοπληρώνεται. "Ενα μικρό βέμα μπορεί να βοηθί για να παραδοθή σε ένα οικικό πρόσωπο κι' αυτό όμως αφού ρωτήσωμε τον ταξιδιώτη αν έχη βέσι. Πρά πάντων να μη του παραδώσωμε την τελευταία στιγμή.

Δύο Παριζιάνικα μοντέλα πολύ κομψά και πολύ ιδιόρρυθμα.

Δύο Παριζιάνικα μοντέλα πολύ κομψά και πολύ ιδιόρρυθμα.

ρος, τον οποίο διατέλει για ταξίδι είναι μικρός, έτσι και από τα μεγαλύτερα επιδοτικά αεροπλάνα, είναι σχετικώς μικρός. Πρέπει επίσης να προσέχουν να μη παίρνουν μαζί τους άπληρομένα είδη, ούτε υγρά, ούτε να μη ντροπιάζονται όταν γίνεται ο έλεγχος και να αποφεύγουν έντοια και τιμωρίες. Το σωστό είναι αν έχουν κάτι να το δηλώσουν, για να είναι εν τάξει απέναντι της υπηρεσίας.

Και επειδή μιλάμε για αεροπορικά ταξίδια, αν έχουν υπ' όψιν οι συγγενείς και γονοίμοι των ταξιδεύοντων ότι δεν πρέπει να τους φορτώνουν με παραγγελίες, γιατί το βάρος των αποσκευών που διακαυδύται κάθε επιβάτης να έχει είναι ωρισμένο κι' είνε επί πλέον ακριβοπληρώνεται. "Ενα μικρό βέμα μπορεί να βοηθί για να παραδοθή σε ένα οικικό πρόσωπο κι' αυτό όμως αφού ρωτήσωμε τον ταξιδιώτη αν έχη βέσι. Πρά πάντων να μη του παραδώσωμε την τελευταία στιγμή.

Η καλή συμπεριφορά.

Μέσα στο αεροπλάνο: Οι επιβάτες μπορούν να κουβεντιάσουν μεταξύ τους χωρίς να έχουν προηγήσει συστάσεις και χωρίς αυτό να τους υποχρεώνει να

συνεχίσουν τις σχέσεις μετά το τέλος του ταξιδιού.

— "Αν ο διπλανός σας επιβάτης

Ένα ωραίο πλεχτό από περλί πράσινο χωρίς ζώνη όπως τα θέλει η μόδα των σπορτίβ.

αισθανθή αδιαθεσία προσπαθήστε να τον βοηθήσετε και φωνάξτε αμέσως την κοπέλα που έχει αυτή τη φροντίδα.

— "Αν φοβάσθε μη το δείχνετε ούτε και να ενοχλήτε τους διπλανούς σας με περιττές ερωτήσεις. Γιατί έτσι μεταδίδετε και τον πανικό.

— Μην πέρνετε μαζί σας παιδιά αν δεν έχουν προηγουμένως προηγήσει καταλληλώς γι' αυτό το είδος του ταξιδιού.

— Μην αποπειραθήτε να καπνίσετε πριν ώρα που απαγορεύεται το καπνισμά.

— Μην κάνετε τον δύσκολο όταν σας φέρουν να φάγετε κάτι. Κι' αν δεν είναι του γούστου σας αυτό που σας προσφέρουν αρνηθείτε να το πάρετε αποφεύγοντας κάθε σχόλιο. Δεν αξίζει τον κόπο για ένα τόσο σύντομο ταξίδι να κάνετε τον δύσκολο.

— Μην ανυπομονείτε να κατεβήτε από το αεροπλάνο κι' αν ανεβήτε σ' αυτό, κατά την άφιξη ή αναχώρηση, αλλά περιμένετε να συμμορφωθεί με τις σχετικές οδηγίες.

Η άλλη λογαριασμού

Ξέγνοιαστρα Μικρούλα: Σας ευχαριστώ πολύ για τα τόσο καλά λόγια σας. Μ' έσυγκίνησαν και με ευχαρίστησαν ιδιαίτερα. Και πάλι σας ευχαριστώ. Βρασιλιάνη. Μου υπεσχέθησαν να σας γράψουν.

Ελαττωματικά: Διορθώνεται το ελάττωμά σας, αλλά θα χρειασθώ να κοιτάξετε πολύ κάμνοντας μαθησιακά ορθοφωνίας, με καθηγητή όμως που ξέρει καλά την δουλειά του. Στο Παρίσι υπάρχουν πολλοί τέτοιοι καθηγητές. "Εδώ, δυστυχώς, φοβόμουν ότι δεν θα βρήτε τέτοιο πράγμα.

Απογοήτευση: Μην απογοητευτείτε. Δεν μπορώ παρά να σας συμβουλευώ να βγάλετε εντελώς από την σκέψη σας τον πρώτο που φέρθηκε τόσο πρόστυχα, καθώς και τον δεύτερο, αφού δεν τον συμπαθείτε. Είπατε τόσο μικρούλα ακόμη που δεν πρέπει να σκεπτόσθε ότι τα δύο αυτά αίσθημα είναι τα μόνα που θα κοινοποιούν τη ζωή σας. Αφήστε τα και τα δύο και περιμένετε το τρίτο, που ασφαλώς θα είναι το καλύτερο.

Αρτέμιδα Μ. Γ.: Θα σας συμβούλευα, αφού ζήτε τόσο πολύ στο υπαίθριο, να προσπαθήσετε το πρόσωπό σας από τον ήλιο και τον αέρα βάζοντας πάντα μία κρέμα που θα διαλέξετε μόνη σας. Γυρίζοντας στο σπίτι καθαρίζετε το πρόσωπό σας με την εξέλιξη λουσιών: Ροδόνηρο 500 γρ., βανίλια βελόνης 4 γρ. Για να μη γυαλίζετε στον δρόμο με την κρέμα, σκουπίστε και βάζετε λίγη ποσάρα. "Ετσι εμποδίζετε την άμεση επαφή της επιδερμίδος με τον ήλιο και τον αέρα που την ξηραίνουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΜΙΛΕΙ ΕΝΑΣ διαρρήκτης

Πώς να προφυλάγονται οι νοικοκυρταί

Ένας πρώην διαρρήκτης αποκαλύπτει στο παρακάτω άρθρο μερικά από τα μυστικά της... τέχνης του και δίνει ανεκτιμήτες κι' απλές συγχρόνως συμβουλές στους οικοδεσπότες για την προστασία των σπιτιών τους:

Επιδόθηκα στο διαρρηκτικό στάδιο απ' τα 55 χρόνια μου κι' έκανα τη δουλειά αυτή με ικανότητα κι' επιτυχία επί 5 ετη. Είχα αποκτήσει ένα στρογγυλό κομπόδεμα και πίστευα ότι η καλή μου τύχη θα διαρκούσε επ' αείρον. Τέλος όμως μ' έπιασαν και πήγα για 6 χρόνια στη φυλακή.

Ας το έχουν υπ' όψιν τους αυτό οι διάφοροι νεαροί που επιδίδονται στην αρχή σε μερικές κλοπές... έρασιπτικές και κατόπιν κυλούν σιγά-σιγά στον κατήφορο του εγκλήματος. Δεν θα τιν γλυτώσουν στο τέλος.

Κλεισμένοι μέσα σ' ένα κελλί, είχα όλο τον καιρό να σκεφθώ. Και μία απ' τις σκέψεις που έκανα πιο συχνά ήταν ότι οι αγαθοί νοικοκυρταί δεν ξέρουν και δεν φροντίζουν να μάθουν πως να προφυλάσσονται απ' τους διαρρηκτές. Κάνουν πράγματα κλάφες χονδροειδείς. Αφίνουν π.χ. στην πόρτα τους ένα σημείωμα για το ναλατά τους, με το οποίο τον ειδοποιούν ότι θα λείψουν 3-4 ημέρες. Ο διαρρηκτής που θα τύχη να το διαβάσει μαθαίνει έτσι ότι το σπίτι έμεινε μόνο και κάνει την ίδια νύχτα τη δουλειά του.

Ένα κόλπο που μεταχειρίζονται πολλοί διαρρηκτές είναι το εξής: Χωρούν μία καρφίτσα στο κουμπί του κουδουνιού έτσι ώστε να χτυπάει το κουδούνι συνεχώς. Αυτοί περιμένουν, κρυμμένοι κάπου εκεί κοντά, κι' αν δεν ιδούν να εμφανίζεται κανείς, συμπεραίνουν ότι το σπίτι είναι άδειο. Ο οικοδεσπότης λοιπόν που θέλει να τους στερήσει απ' αυτό το... διαγνωστικό μέσον δεν έχει παρά να διακόπτη το ρεύμα του κουδουνιού, όταν λείπει απ' το σπίτι. "Ετσι ο διαρρηκτής διατάζει να δράση.

Επίσης τα κατακλείστη παραθύρα ενός σπιτιού, ιδίως το καλοκαιριό, πληροφορούν τον διαρρηκτή ότι δεν υπάρχουν κανείς νοικοίκοι.

Μερικοί συνθίζουν ν' αφίνουν α-νεκμένο το φως του λουτρού, ώστε να μείνει ο διαρρηκτής και να νομίζει ότι το σπίτι κατοικείται. Όταν μίση ότι το σπίτι έρημο καλά τη δουλειά όμως εκείνος ξέρει και την ημέρα του θα προεβή ότι το φως αυτό μένει να αναμνησθώ ακόμη και την ημέρα και θα μωριστή το κόλπο.

Τα διάφορα αυτόματα κουδούνια κινούνται σε πόρτες και παράθυρα δεν εμποδίζουν καθόλου έναν έμπειρο διαρρηκτή γιατί τα επιθεωρεί πριν, τα βίση και ξέρει κατόπιν να διακόψη το ηλεκτρικό ρεύμα.

Ένα τέχνασμα που μεταχειρίζονται κάποτε οι νυκτοφύλακες είναι το εξής: Βάζουν μερικά χαλίκια πάνω στα πρεβάτια των παραθύρων και τα επιθεωρούν με το φανάρι τους σε κάθε γύρο τους. "Αν τα ιδούν άβικτα, συμπεραίνουν ότι δεν επέρασε από κεί κλέφτης. Κι' όμως ενώ σε τέτοιες περιπτώσεις μελετούσε λεπτομερώς τις θέσεις που είχαν τα χαλίκια, έμπαινα στο σπίτι, ξαναβάζα τα χαλίκια στις αρχικές θέσεις τους κι' έκανα τη δουλειά μου άνευ κινδύνου!

Κάθε νοικοκύρης πρέπει να έχη υπ' όψιν του ότι ο κλέφτης που θα μπη στο σπίτι του φοβάται περισσότερο απ' όλο τον φόβο απ' αυτός. Γιατί κινδυνεύει να χάση την ελευθερία του, ενώ το θύμα θα χάση μόνον λίγα κομμάτια ή άσπρα. Δεν βλέπει λοιπόν την ώρα να φύγη.

Όσοτος ενώ άτοικα μπορώ να κωχρώ ότι πολύ σπάνια ήμουν φοβισμένος την ώρα που κλώνα μιά κλοπή. "Ε μόνον φορά που τρέμασα πραγματικά ήταν μία νύχτα που, στη στροφή ενός διαδρόμου, αντίκρισα ζωνικά έναν άνθρωπο που με κτύπησε άγρια!

Δεν άρχισα να καταλάθω ότι... είχα γυαλί αντικρουσά ένα καθαρό, όπου έβλεπα τον εαυτό μου!... Χρειάσθηκα έως δύο μέρες για να συνέλθω απ' τον τρόμο μου!

Ο εκλεκτός καλλιτέχνης μας κ. Νίκος Χατζίσκος, από τους πρωταγωνιστές του Εθνικού Θεάτρου.

ΒΑΣΙΣ ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Η μεγαλύτερη δυσκολία των έρασιπτεχνών φωτογράφων είναι το τρεμολισμά της μηχανής πάνω στα χέρια τους. Η μικρή αυτή συσκευή, που τοποθετείται στον ώμο, εξασφαλίζει στη φωτογραφική ή κινηματογραφική μηχανή την απαιτούμενη σταθερότητα. Είναι κατασκευασμένη από αλουμινίου και ζυγίζει μόνον 125 γρ. υμιαία. Χάρη σ' αυτήν οι έρασιπτεχνες φωτογράφοι ή κινηματογραφιστάι μπορούν να πάρουν τις καλύτερες πόες.

Τον περασμένο αιώνα, οι γιατροί συνιστούσαν σ' όσους είχαν λοέυγκα να πιέζουν με τις παλάμες τους τα δύο αυτιά τους και συγχρόνως να καταπίνουν λίγες κουταλιές ενός αποηουδύπο-υγρού. Σ' ωρισμένες περιπτώσεις, μάλιστα έβαζαν έκδοσια στο λαιμό.

Οι νεότερες μελέτες έχουν αποδείξει ότι υπάρχει 4 είδων λοέυγκας, ανάλογως της αιτίας που τον προκαλεί. Ένα βιβλίο του 1902 περιέχει περισσότερους από 50 τρόπους θεραπείας, απ' το απλό πάγωμα των αυτιών το κόψιμο ωρισμένων νεύρων.

Το γυναικείο φύλον φαίνεται επιδεκτικότερο στο λοέυγκα απ' το ανδρικό. Η αναλογία είναι 3 προς 2. "Όποια αίτια κι' αν τον δημιουργή πάντως ο λοέυγκας είναι ένας σπασμός του διαφράγματος, ο οποίος πιέζει τους πνεύμονες και δίδωνει απ' αυτούς τον αέρα με ταχύτητα 650 χιλιομέτρων την ώρα!

Αυτή η αμερικανική πίπα είναι νεωτάτου τύπου κι' έχει ενθουσιάσει τους φίλους του τσιμπουκιού στο Νέο Κόσμο γιατί είχε ερωδοσιασμέν μ' ένα μικρό αναπτήρα. "Ετσι ο καπνός της ανάβει εύκολα, γαίος στη φλόγα του αναπτήρα, δίχως τη σπατάλη... αναριθμητών σπιντών. Επίσης η πίπα αυτή έχει αυτόματο καθαρισμό.

ΠΙΠΑ ΜΕ ΑΝΑΠΤΗΡΑ!

Ο ΛΟΕΥΓΚΑΣ κι' η θεραπεία του

Φάρμακα και γιατροσέφια

Ένας Αμερικανός χειρουργός έκαμε τελευταίως έγνείρησι σε μία κοπέλλα που έπασχε από επίμονο λοέυγκα επί 47 ημέρες, κατώρθωσε δε να την γιαντρέψη με το κόψιμο ωρισμένων νεύρων.

Δεν είναι ωστόσο μοναδική η περίπτωση αυτή. Κάθε άλλο μάλιστα... Τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν μερικές κρίσεις λοέυγκας, που διήρκεσαν 3 χρόνια, καθώς και αμέτρητες άλλες διαρκείας 1—2 μηνών.

Όσakis οι έφημερίδες αναγγέλλουν μία περίπτωση κακοήθους λοέυγκας, το θύμα λαμβάνει εκατοντάδες γραμμάτια από καλοθελήτες, που του υποδεικνύουν διάφορα φάρμακα, έπιστημονικά ή κομπογιαννίτικα. Πολλά απ' αυτά τα φάρμακα, άναγόνται στην έποχή του Πλάτωνος και του Αριστοτέλη που είχαν άσκοληθή σοδασά με το λοέυγκα. Ο δεύτερος τον απέδιδε σε έρεθισμό του σπυκιού ή σε άλλες οργανικές διαταραχές, έδιδασκε δε ότι υπάρχει πολλών ειδών λοέυγκας, ανάλογως των συμπτωμάτων που τον συνοδεύουν: π.χ. λοέυγκας με κοκκίνισμα των αυτιών, λοέυγκας με έμετο, κλπ.. Τέλος, θεωρούσε ως άποτελεσματικώτατο έναντίον του το φτάνισμα!

Έε' άλλου, στο "Συμπόσιον" του Πλάτωνος, διαβάζουμε ότι, όταν έδασε ή σειρά του Αριστοφάνη να μιλήσει, τον έπιασε δυνατός λοέυγκας, έτε γιατι είχε παρσάσει είτε για κάποιον άλλο λόγο. Ένας σύντροφός του του συνέστησε τότε να κρατήση την αναπνοή του, ή να κάνει γαργάρα με νερό. «Κι' αν εξακολουθή ο λοέυγκας—πρόσθεσε—γαργάλισε με κάτι τη μύτη σου, για να φανιστής μία—δύο φορές. "Ετσι περνάει κι' ο δυνατώτερος ακόμη λοέυγκας. Πράγματι δε, ο Αριστοφάνης δοκίμασε και πέτυχε.

Οι Ρωμαίοι πίστευαν ότι το δάγκμα ενός λυσσασμένου σκυλιού γιαντρέυε το λοέυγκα! Κανείς όμως δέβαια δεν είχε διάθεσι να δοκιμάση ένα τέτοιο φάρμακο...

Οι γιατροί του Μεσαίωνα έξηγούσαν ότι ο λοέυγκας προέρχεται από μία σπασμωδική κίνησι του στομάχου, που προσπαθεί ν' απαλλάξη από ένα σώματα κολλημένα στα τοιχώματά του. Συνιστούσαν δε, σε σοβαρές περιπτώσεις, να... πιάνη κανείς την άκρη μιας απ' τις κάτω πλεύρες του και να τη σπρώχνη προς τ' άπ' άνω!

Το 1730 ο Γερμανός γιατρός Κόαυτεριαν έγραψε ένα βιβλίο, στο όποιο έδινε μεταξύ των άλλων την έξια απλή συνταγή κατά του λοέυγκας: «Τριέτε σε σκόνη και καταπίνετε την κτηνική μεμβράνη του στομαχιού μιας κόπας».

Τον περασμένο αιώνα, οι γιατροί συνιστούσαν σ' όσους είχαν λοέυγκα να πιέζουν με τις παλάμες τους τα δύο αυτιά τους και συγχρόνως να καταπίνουν λίγες κουταλιές ενός αποηουδύπο-υγρού. Σ' ωρισμένες περιπτώσεις, μάλιστα έβαζαν έκδοσια στο λαιμό.

Οι νεότερες μελέτες έχουν αποδείξει ότι υπάρχει 4 είδων λοέυγκας, ανάλογως της αιτίας που τον προκαλεί. Ένα βιβλίο του 1902 περιέχει περισσότερους από 50 τρόπους θεραπείας, απ' το απλό πάγωμα των αυτιών το κόψιμο ωρισμένων νεύρων.

Το γυναικείο φύλον φαίνεται επιδεκτικότερο στο λοέυγκα απ' το ανδρικό. Η αναλογία είναι 3 προς 2.

Όποια αίτια κι' αν τον δημιουργή πάντως ο λοέυγκας είναι ένας σπασμός του διαφράγματος, ο οποίος πιέζει τους πνεύμονες και δίδωνει απ' αυτούς τον αέρα με ταχύτητα 650 χιλιομέτρων την ώρα!

Σταμάτησε κ' ἔσριξε μιὰ συγκινημένη ματιά στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου ποὺ ἀνοίγονόκεισε τὴ στιγμή ἐκείνη. Μά εἶδε μὲ ἀπογοήτευσι ὅτι ἔβγαίνε ὄχι ἐκείνη, μὰ ὁ μάγειρος γιὰ ψώνια. Ἐξακολούθησε λοιπὸν τὸ ποιετικὸ παρουσίημά του:

Μελαγχόλησε. Μὰ παρηγορή-
θηκε πάλι μουρμουρίζοντας:

Σταυάτησε λαχταρισμένος.
 'Η πολυτελής πόρτα άνοιγε διά-
 πλατα τή στιγμή εκείνη κι' η
 Ροζαμόνδη του, ή νεράιδα τών
 όνειρών του, ή Ροζαμόνδη Πορ-
 ταντώ, φάνηκε νά βγαίνει επί-
 τέλους! . . .

— Ούτε μιά... γκούχ!... γκούχ!... Ούτε μια ματιά της δεν εβιάθηκα... γκούχ!... δεν εβιάθηκα να πάρω... Γκούχ! Φθού, καταραμένη σκόνη!... Ούτε με πρόσεξε και ποιος ήμου!... Άθλιες, άφιδες, Εύες!... Κι όμως, έκλειν τη βραδιά του απάνγγελα το ποίη-μα μου με πρόσεξε... Με χει-ροκρότησε κιόλας... Κάρφωσε τότε με σημασία επάνω μου το γοητευτικό το πλάνο και προ-δοτικό της βλέμμα... Μου χα-μογέλασε τότε, επίσης με ση-μασία... Μα έννοια της... Θα την αναγκάσω εγώ να με προ-σέξη... Με τρόπο ρωμαντι-κό... Ιπποτικό!...

— Ναί! . . . μουρμούριζε λα
χαρισμένος. Θὰ προκαλέσω άλ-
λοιῶς τὴν προσοχὴ της. . . Θὰ

«Προσυχθεὶς στὸ Αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον, ὁ ποιητὴς Ἀουάνδος Παπυγίων, μετὰ προχειρὸν ἐπίτεμον τὸν ἐπιπολαίου τραυματὸς τοῦ εἶναι φαρυγγεῖον, κατεδικάσθη εἰς 15θνήμην κράτησιν καὶ 1.000 δραμῶν πρόστιμον ἐπὶ «διαταραξείᾳ τῆς κοινῆς ἡσυχίας». Ὁ Παπυγίων ἀπεδείχθη προληπτικὴν αὐτοκτονίαν ὑπὸ τὰ παραθυρὸν γνωστῆς κομικῆς καὶ εὐυπόλη- πτου δεσποινίης τῆς πόλεως μας προεκάλεσε ἄδικον ἀνάμειν τοῦ ὀνόματός της εἰς ἀνυπαρκτὸν αἰσθηματικὴν περιπέτειάν του καθὼς καὶ συρροὴν πλῆθους εἰς τὸν τοποῦν τῆς θῆθεν αὐτοκτονίας του. Ἐτιμωρήθη ἐν τούτοις ἐπιεικῶς παρὸς τὸν δικαστῆρην διὰ τὴν ἀδικαιολογητὸν συγκίνησιν ἣτις προεκλήθη εἰς τὰ πλήρη καθάρσιν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας αὐτῆς παρηγόρηθαι γενναιοφρονῶς πάσης καταδίωξεως τοῦ δόαστου, διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἡλιθίου διαβητάτου τοῦ διασυρνοῦ τοῦ εἰκογενειακοῦ τοῦ ὀνόματος».

P. FRANKEBILL

Ἡ Βραζιλία πού εἶνε ἡ μεγαλύτερη σὲ ἔκταση χώρα τῆς Νοτίου Ἀμερικής, μοιροῦντί ἔχει μόνον 45 ἑκατομμύρια κατοίκους πρόκειται ν' ἀποκτήσῃ μετὰ 10 χρόνια μιά καὶ νοῦνην πόλιν: τὴν Μπραζιλία, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ πρωτεύουσα, ἀντὶ τοῦ Πρίο Λανέιρο. Τὸ χῆσιμό της θὰ κοστῇ 125 ἑκατομμύρια δολάρια. Θέχῃ ἔκτασι 10.000 στρεμμάτων καὶ 400.000 κατοίκους. θὰ βρεσκαται σὲ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, κοντὰ στὴ ζουγκλα. Οἱ κάτοικοί της θὰ βρισκάνται σὲ συνεχὲς ἐπαφὴ μετ' τὴ φύσιν, χάρις τῇ ἀφθονῇ δάσῃ, τῇ λίμνῃ, τὰ παράκα κλπ.

OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Φ ρ α γ κ ο ύ λ η ν - Ζ ώ η ν, Δ) σ ε ω ν 11 Μ ε ρ α ρ χ ί α ς :

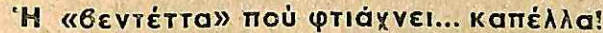
ἄν σὸ μεταξὺ μᾶς στείλετε κανένα καλύπτρο. Ἄ π.κ. υ ρ ι α-
 ζ ῆ ν : Το σαυρολέξο σας έχει δύο ἐλασμάτωμα: Πολλά μαύρα
 τετραγωνίδια καὶ μιὰ ἀνορθογραφία: ΟΥΠΑΛΙΟΣ. Εἴμεθα βέβαιοι
 ὅτι μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε καὶ καλύπτρο. Ν ι κ ὀ λ Ἀ ἑ-
 τ σ α ν, Σ.Τ.Γ. 916 : Μὲ το σχέδιο χωρίζετε το σαυρολέξο σας
 σὲ 5 μέρη. Κατὰ τὰ ἄλλα εἰνε κολο καὶ ἰσως δημοσιεύει μὲ μερι-
 κές τροποποιήσεις. Γ ι ὡ ρ γ ο υ ν Π ε π ρ ῖ δ η ν, Πάρνα: Οἱ
 λέξεις ΠΗΛΙΑ, ΣΚΩΝΩ, ΡΑΚΗΣ, ΠΝΡ, ΠΙΡΩ, ΡΙΟΝΑΠΙ, ΡΙ-
 ΤΑΣ κ. ἄ. δείχνουν πῶς δὲν κουρασστήκατε λιγάκι γιὰ νὰ φτιάξετε
 το σαυρολέξο ποὺ μᾶς στείλατε. Τὰ παγινίδια ὄχι ἐνδιαφέροντα.
 Δ. Ι. Κ., Καλλιθέα: Δυστυχῶς το σχέδιο εἰνε πολὺ μεγάλο γιὰ
 τὴν στήλη τοὺ σαυρολέξου. Β. Φ λ ο ὖ δ ο ν : Το σαυρολέξο
 σας εἶνε πορὰ πολλὰ μαύρα τετραγωνίδια. Ἐκτός αὐτοῦ έχει καὶ
 τίς λέξεις ΚΟΚΙΝΑ καὶ ΡΑΣΣΑ ποὺ ἀποκλείουν τὴν δημοσίευσί-
 του. Χ ρ. Μ ι σ α η λ ῖ ὀ δ η ν, Ἀρίσσια: Δὲν δημοσιεύτηκε

πότε στο "Θησαυρό" πρόμοιο σταυρόλεξο, Απορούμε γιατί μᾶς το στείλανε. Δ ε σ ν δ ρ ο ν Κ α φ ι δ η ν, Καβάλλα: Θά ήταν κατά το σταυρόλεξό σας, ἂν δὲν περιεχέ τις λέξεις: ΤΕΜΑ, Ε- ΠΙΛΑΞΑΝ, ΙΥ, ΙΜΟ, ΝΟΛΙΣ, ΑΠΟΡΗΙΑ, ΑΠΑΝΩ κ. ἄ. Γ. Ι. Π α χ η ν, Ναυτίλων: "Έχει μερικά λάθη το σταυρόλεξό σας όπως π. χ. ΦΟΡΙΟΤΙΚΗ, ΠΑΙΩ, ΙΑΟ κ. ἄ. Θά δημοσιευθῇ, ἂν κα- τὰρῶσάμεν να διορθώσωμε τις λέξεις αυτές. Ἄ ν δ ρ ε ἂ ν Τ α τ α ρ ι δ η ν: Οἱ λέξεις ΠΑΠΙΟΝ, ΣΙΚΟΡ, ΑΝΑΣ κατα- στράφην το κατά τα ἄλλα καλὸ σταυρόλεξό σας. Ἄν κατὰρῶ- σουμε ἰά ἀντικαταστήσωμε μὲ ἄλλες τις λέξεις αυτές, το σταυ- ρόλεξό σας θά δημοσιευθῇ. Π ο δ α λ ε ἱ ρ ι ο ν, Ρόβον: Ἐκ- τιμῶντας τὴν προσπάθειά σας, θά δημοσιεύσωμε το σταυρόλεξό σας μὲ μερικές τροποποιήσεις. Ἄλλη φορά, ὅμως, περιποιηθῆτε περισ- σότερο τὴν ἀποστολή σας. Ὅλα μᾶς δειχνουν οἱ μπορεῖτε να φτι- ζέστε κατὰ καλλίτερο. « Μ ἰ λ α φ ἰ λ η ν, Ρέθυμνον: Γιατί τόσος ρωμαντισμός τοῦ ποιήμα σας: Εἶνε πολὺ συμμαθητικό, ἄλλα καὶ πολὺ πένιμο. "Ὅσο γὰρ το διηγήμα, τοῦ λείπει το ζωηρὸ ἐνδιαφε- ρον καὶ ἡ γοργὴ ἀφήγησις. Μὴν ἀποθαρσύνεθε ὅμως! Μελετᾶτε τους ποιητὰς καὶ τοὺς περὶγράφους μας καὶ γράφετε. . . « Ε ν ν ἂ ν φ ἰ λ α θ λ ο γ ο ν: Σὰς ευχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Κάθε σχετικὴ εἰδησις γιὰ τὴν κίνησι πού σας ἐνδιαφέρει δημοσιεύ- ομεθα στὴς ἐφημερίδας. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε να δημοσιεύωμε τὰ ἴδια πράγματα. Ε. Χ. Φ., μ α θ η τ ῆ ν, Λαμίας: Ἀποφύγετε τὴν καθαρῶσεύσα, πού καταστρέφει το διηγήμα σας. Νὰ γράφετε σὲ μία στρωτὴ δημοτικὴ γλῶσσα. "Ὅσο γιὰ τὴς γελοιογραφίας, ἄς μὴ γίνῃ λόγος. Καὶ σινικό μελάνι να εἴχατε, δὲν θά καταφέρνατε

πολλά πράγματα. Μ α ι ρ η ν ι, Ενταυθα. Μας ρωτάτε αν έχη
«τιποτε ποιητικόν» τὸ πρῶτό σας ποίημα. Σὰς ἀπαντοῦμε μὲ εἰλι-
κρίνειαν: Σπανίως τὸ πρῶτο ποίημα εἶνε... ποιητικόν. Α ἰ κ α.

δημοσιεύσατε. Ὁ Χρίστος δὲν χρειάζεται. Κρίνουμε ἐντέλως δωρεάν τὰ ἔργα τῶν ἀναγνώστων μας. Χ. Β. Τ. σ. φ. ο. ν. Πειραιᾶς: Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ διηγηματὸς σας: «Ἀνοίξεις Ὁ Ὁραία ἔποχη!» Κι ἔχετε μεγάλο δίκιο! Ἀλλὰ τώρα, دوستخواه, οὐ καθὼν τὸν θέρων εἶνε ἀφόρτος. Ἀς ἐξαμειλώσουμε λοιπὸν γι' αὐτὴ τὴν προσχὴ ἀνοίξει. Σὺς εὐχάριστη θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. «Φ. λ. ε. ρ. η. μ. ν». Ἐνταῦθα: Ὁ αἰδευτισμὸς πᾶστω «Κληρονομή» τυχερὰ γνωστὸς τῆς οἰκογενείας σας καὶ δὲν γνωρίζετε τὴν δόξαν τοῦ; Κρίμα! Δυστυχῶς καὶ ἐμεῖς δὲν τὴν ἀγορίσουμε. Πρόθυμὸς ὁμῶς νὰ σὰς ἐξυμνήσωμεν γιὰ τὴν πρῶτην ἁπλῶς «Ἀγ. γ. λ. ο. ν. Ε. Κ. α. τ. α. μ. π. ε. λ. ι. σ. η. ν. Ζάκυνθος: ἅλα» προσπαθούμεν νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Σ. τ. α. ὁ. ρ. ο. ν. Π. λ. α. τ. ι. σ. κ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν. καὶ ὁ. ὁ. ὁ. ὁ. ρ. ο. ν. Π. α. θ. ω. ὁ. ὁ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν. Σ. Τ. Γ. 913 Γ. Ἀποῦμεθα πού δὲν ὑπονομεῖ νὰ σας ἐξυμνήσωμε. Δὲν δημοσιεύουμε τέτοιες ἀγγελίες. Εὐστ. σ. θ. ι. ο. Μ. ὁ. ν. δ. α. λ. σ. ν. Κέρκυρα: Μὰς εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσωμε στὸ προσεχὲς τεύχος μας τὸ πολὺ καὶ σας «Ἀναμνήσεις μιᾶς φυγαδεᾶς χαρὰς». Δὲν ἔχετε λοιπὸν δὲν δημοσιεύουμε συννεφιαστὴν ἀναγνώστων γιὰ λόγους πού τοὺς ἐξητάσαμε πολλές φορές: Εὐχάριστος ὁμῶς κρίνουμε τὰ περὶ καὶ

τους στίχους των βιβλίων μας. Για το ποιήμα σας έχουμε να κάνουμε την παρατήρηση ότι δεν καταλάβαμε το δεύτερο στίχο του που λέει: «Στής, Άνοιξη κα πράσινα μανδηλά». Τι είδους μανδηλά είναι αυτά; Από λινόν ή από κοινόιν χασέ θαμμένοιν πράσινοι; Ν. Α. Κ. Σ. Τ. Σ. Ι. Λ. η. ν. Ιωάννα: Τα δύο ποιητάκια σας είναι πολύ συμπαθήματα. Αλλά στο πρώτο, εκείνα τ' άρνάκια που «με χασον θαβίζουν εμπρός», έφ' όσον υπερβολικά σέ κομψότητα. Έπίσης στο δεύτερο ποιήμα, εφ' όσον έλυσαστε μέσα «σέ μία θερ-κυλά με το όλκνισιο παννί», γιατί κάνετε τον κόπο και τραβού-σατε κουτί; Η μήπως δεν έρσικατε δικαιολογημένη την απουσία μας; «Α σ θ ε ν η η». Τίλ: το γράμμα σας μέσω τού Αμε-ρικανικού Προξένου.

Κι' αλήθεια η νεαρή αυτή Αμερικανίδα, έγινε «άστρα» μέσα σ' εκπληκτικά μικρά χρονικά διαστήματα.
Γεννήθηκε στο Σουκοουάιν Φόλς της πολιτείας της Ουάσιγκτον στις 6 Αυγούστου 1921. Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε ήρεμα με τη μονότονη ρουτίνα του σχολείου και με την ευχάριστη να μαθαίνει όλα τα σπόρ από τον φιλόσοφο πατέρα της. Έπίσης της άρεσε η μουσική και μάθαινε πιάνο και τραγουδι.

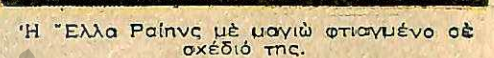
— Ἡ ἑλπίς φιλίες της που τη ρωτῶσαν γιὰ τὰ σχέδιά της.
 ἡ Ἑλπίς Ραΐνου ἀπαντοῦσε μὲ σοβαρότητα:
 — Γὰρ τὸς πράντατα ἀισθάνομαι τὸν ἐαυτό μου ἰ-
 κανό... Γὰρ πρωταθλήτρια τοῦ κολυμβήματος, γιὰ ἥθο-
 ποῖδ τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ γιὰ... καπελλοῦ της ὡ-
 δας! Μὰ δὲν ἔξωρ τὶ θὰ γίνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ Ζωὴ εἶνε
 γευστὴ ἐκπλήξις!...

Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ σπουδάζῃ, νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα τῆς δραματικῆς σχολῆς τῆς Οὐάσιγκτων, νὰ λατρεύῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ φτιάχνῃ μόνη της τὰ κοπέλλα της. Εἶχε πολὺ γούστο καὶ ἀρκετὴ φαντασία κι' ἐπίσης ὡς ἑλπίδα ὑπολόγιζε πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ

Το καλοκαίρι του 1941 πήγε στη Χόλλυγουντ. Ή φαντασματοροϊκή ζωή του τη μάγεψε και η Έλλα Ράινε έπιασε ανέσως δουλειά στο «Μικρό Θέατρο». Μια ημέρα όμως, κατά το τέλος του καλοκαιριού τη στιγμή που προσπαθούσε ν' ανάψει μία μηχανή πετρελαίου για να μαγειρέψει εσφηνάκι ή μηχανή άποψε φωτιά και της έκαψε άσχημα τὸ πρόσωπο και τὰ γέφια. Οί γιατροί μάλιστα φοβήθηκαν υπὲς τυφλώσῃ, ἀλλά ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες ἀφού ἔγινε καλά γύρισε στὴν Οὐάσινγκτων γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τίς σπουδές της, πού τις εἶχε ἀφήσῃ στὴ μέση. Τὸ ἀτύχημα της ἐκείνου τὴν εἶχε κατατομαέει, ἀλλά γάρῃ στὴν ἐγ-καίρου ἐπέμβασι τὼν γιατρῶν, δὲν τὴν ἐξέπνευ διόλου ἱνὴν σὺν τὸ πρὸς ὄψωπο καὶ στὰ γέφια.

Ἡ Ἑλλά Ραΐνου δωσερὴ καὶ διοσφ
 ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, πῆρε τὸ διπλωμά της τοῖ
 ἄλλο γρόνο, κ' ἦταν πάλι ἔτοιμη γιὰ καινοῦ
 γιες περὶπέτειες. Ὁ πατέρας της τὴν ἔστειλε
 στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν σι-
 α-διοδωρμὰ της ὡς ἡθοποιὸς ὡς τις εὐνὲς του
 καὶ νὰ ἀρετὰ κρηάτα γιὰ νὰ καλύ-
 ψῃ τὰ ἔξοδά της γιὰ ἔξῃ μῆνες. Ἡ
 Ἑλλά μὴν κ' ἄνγνωστη μέσα στὴν ἀ-
 πέραντὴ Νέα Ὑόρκη, δέλιασε στὴν ἀρ-
 νή καὶ ἄνοιξε νὰ συλλογι-
 ζεταὶ μὲ νοσταλγία τὸ ἡ-
 συχο σπίτι της. Γιὰ ν' ἀν-
 τιδωρῇ τότε πῆρε μιὰ ἡ-
 ρωϊκὴ ἀπόφασιν. Ἐκανε

Η νοήτευτική «βεντέττο»
στο ωίλιι «Η γυναίκα-φάν
τασμα»

σε νὰ παρουσιάζεται στὰ
γοσφεία τῶν θεατοικῶν ἐ-
πιχειρηματιῶν γιὰ νὰ βοῇ
δουλεῖα σὲ κανένα θίασο.

Ἀλλὰ καὶ πάλι στάθη-
ε ἄτυχη. Τὴν ἡμέρα πού
υπένεγραψε ἕνα πολὺ καλὸ
συμβόλαιο γιὰ τὴ παίξι-
σὲ μὴ μουσικῇ κωμωδία
τοῦ Μπουτντουαίν. Πήνε
γὰ νιοστάει αὐτὸ τὸ εὐ-
νόιστο νενονόε μὲ μερι-
κοὺς φίλους τῆς σ' ἕνα ἐ-
ξοικὸ κέντρο. Ἀλλ' ἀπὸ
κάτι πού ἔφαγε ἔπαθε ὁ-
ξεία δηλητηρίασι καὶ με-
ταφέρθηκε ἀναίσθητη σπε-
δὸν σ' ἕνα νοσοκομεῖο!

Ἐκεῖ ὁὖτος ἐγένετο κάποιος
θαύμα· Βρισκόταν ἀκόμη
σὺν κορεββάτι τοῦ νοσοκο-
μείου ὅταν ἓνα ἀπόγευ-
μα εἶδε νὰ στέκεται προ-
στὰ τῆς ἑνὸς ἀγνωστος
κύριος καὶ νὰ τὴν κυττά-
ζει ὡς ἂν ἦν περίεργο ἐρε-
υνητικὸν βλέμμα.

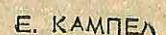
— Μοῦ ἀρέσει τὸ πρό-
σωπό σας. τῆς εἶπε καὶ θὴ
φίλος σας...

Καὶ τῆς ἐξήγησε ὅτι
μεγάλους παραινέτους τοῦ
δὴ κάποιον ἄρρωστο φίλο τοῦ
Ραΐνης τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικῶς

ΜΕ ΟΙΟ ΛΟΓΙΑ ΤΩΡΑ, ΜΕ
 ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΥΓΟΥΝΤ
 ΜΠΟΥΛΓΙΕ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ «ΚΟΡ
 ΥΓΙΝΕ ΕΤΣΙ «ΣΤΑ
 ΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ
 "ΑΛΛΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
 «'Η ΓΥΝΑΙΚΑ -

Ἡ Ἑλλάς
Τράουτ' ἕναν
κατὰ τὸν πόλ

A close-up photograph of a textured surface, likely a book cover or fabric. The texture is a mix of light and dark fibers. A dark, irregular, and somewhat elongated shape is visible in the center, which could be a stain, a piece of tape, or a hole in the material. The lighting is somewhat uneven, creating shadows and highlights across the texture.

Το σφάλμα μιάς μητέρας

— Τάχα αποφασίσει, θα φύγω!...
— Ο φίλος του 'Ερικ, ελαφρώς ανασταμένος, είδε τη Μόννα να τον κοιτάζει με κάποια ανησυχία κι' είπε αμέσως: — Δεν πιστεύω να το λες σοβαρά!

— Σοβαρώτατα μάλιστα! Φεύγω άποψε για τον Καναδά. 'Εκεί, μακριά θα ξεχάσω αυτή τη γυναίκα που με άπατά τόσα χρόνια. Το παιδί που πάει κι' επιδοκμάζει είμαι βέβαιος πως το άποκτησε πριν απ' το γάμο μας. Κι' αρνείται να μου ανοίξει την καρδιά της. Γι' αυτό τη χτυπούσα και της φώναζα: «Σε συκαίνω κι' Πήγαινε να ζήσεις με το παιδί σου...». 'Επειτα έφυγα κι' από τότε κοιμάμαι εδώ στο γραφείο μου...

— Τη χτύπησες;... μπουρμούρισε
— 'Ερικ με έκπληξε και φρίκη.
— Κι' έπαιξε το φίλο του, που τον ήξερε τυφλό, αίσθημα.

— 'Επειτα ξαναείδε με τη φαντασία του τη Μόννα... Την αναπόησε κι' αυτής τρέλλα, δίχως ελπίδα. Δεν της τόξε πιά ποτέ γιατί εκείνη ζούσε μόνο για τον Μπρούνο, λάρτρει τον άντρα της. 'Ρώτε λοιπόν τους είχε ξεγελήσει και τους δύο τους;...

— Ο Μπρούνο άρχισε να ετοιμάζει τη βαλίτσα του.

— Αφού συνόδευσε το φίλο του ως το σταθμό, ο 'Ερικ πήγε να βρει τη Μόννα Βελμιέρ. Δεν μπορούσε να πιστέψει στην ένοχή της. Εύχεται να του φανερώσει την αλήθεια, για να μπορεί αυτός να τακτοποιήσει τα πράγματα... και συγχρόνως, δίχως να το θέλει, έλπιζε να μη τακτοποιηθεί τίποτε, για να του αφήσει όριστική τη θέσι του ο Μπρούνο... Πόσο ντροπιάσαν γι' αυτή τη σκέψι του!

— Η Μόννα έμεινε κλεισμένη στο ασιμπλό πόνο της. Η αξιοπρέπεια της έμπρος στη συμφωρία αναστάτωσε τον 'Ερικ περισσότερο από μια νευρική κρίσι με δάκρυα κι' αναφυλλιά. Κι' όταν του άνηγγειλε ότι έπρόκειτο να γίνει υντέρα, της έδωσε να καταλάβει ότι μπορούσε στο εξής να θσιζείται σ' αυτόν.

— Πέρασαν τρία χρόνια. Ο Μπρούνο δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Ο 'Ερικ δεν είχε μιλήσει ποτέ με τη Μόννα γι' αυτόν. Μάντευε ότι η νέα γυναίκα τον άναπούσε πάντα. Κι' αναρωτιόταν κάποτε τι αισθανόταν άραγε γι' αυτόν, που της είχε προσφέρει τόσο θούβεια, τόσο τυφλή προστασία, άφ' ότου είχε μείνει μόνη. Της είχε δοη ένα μικρότερο διαμέρισμα και μια έρνασία. Την είχε μεταφέρει σε μια κλινική, όταν έφτασε ή ώρα να φέρη στον κόσμο το παιδί της — ένα άγοράκι, το Μπερνάρ. Είχε γίνει ο άπαραιτήτος, ο έπιστοος φίλος της, περιμένοντας πάντα μια καλύτερη θέσι στην καρδιά της.

— 'Όσοο τον πλήγανε ή έλλειψις έπιστοσύνης της. Γιατί να μη του ώση έξπνήσεις για τη μικρή Ζαννί, το κοριτσάκι που το είχε πάρει τώρα κοντά της και που την έλεγε «μαμά»...

— Δεν έχω δικαίωμα ν' ανακατέψω στην ιδιωτική ζωή της έπειδη την έχω γνωρίσει από παιδί... — συλλογίζόταν. Γιατί να μου πη ότι έκρυψε απ' τον άντρα της;... 'Όσοο φλεγοόταν απ' την έπιθυμία να μάθη όλη την αλήθεια... 'Η Ζαννί πρέπει νάχε γεννηθι το 1940. Την έποχη εκείνη ή Μόννα κι' ή υντέρα της, ή κ. Ρεδιέ, βρισκότουσαν στο Ντινάρ. 'Η Μόννα ήταν μια άσχημη και σοδαρή κοπέλα.

— Συχαίνονταν τη ζωή που της έπείδαλλε ή μητέρα της, σ' ένα περιβάλλον πολυτέλειας και ανηθικού ήπτος... Σαφνικά είχαν φύνει σε ταξίει κι' είχαν λείψει πολλούς μήνες. 'Επειτα, μια μέρα, ή 'Ερικ είχε λάβει μια κάρτα της Μόννας, απ' τη μικρή πόλη Μπουργκ-ντ'Ουαζάν, που του άνηγγελλε λακωνικά το θάνατο της μητέρας της. 'Εκεί, στην πόλη αυτή, πρέπει να βρισκόταν το κλειδί του μυστηρίου. 'Ο 'Ερικ πείσθηκε άπόλυτα, όταν είδε τη Μόννα να χλωμιάζει και να πέφτι λιπόθυμη, τη θραύσα που της είπε ότι σκόπευε να ταξιδέψει στο Μπουργκ-ντ' Ουαζάν «για δουλειές του».

— 'Επί πέντε μέρες, ή 'Ερικ γύριζε τα ξενοδοχεία και τις σκόνες νεακές πανοιών της μικρής πόλεως, ρωτώντας τους γείτονες, τους εμπόρους... Κανείς δεν έμυαταν μια κυρία Ρεδιέ, που είχε πάει εκεί το 1940, μαζί με μια νέα γυναίκα έγκυο, την κόρη της... 'Ο 'Ερικ είχε χάσει πια το θάρρος του κι' ήταν έτοιμος να έγκαταλείψη τις έρευνές του όταν έπιτέλους έμαθε αυτό που ζητούσε: Μία μαμά, ή κ. Βιλλερνάν, είχε πάρει στο σπιτι της τις δύο γυνίκες... 'Ενα γερό πούρμπουρ που 'Ερικ της έλυσε τη γλώσσα. Και του διηγήθηκε μια ιστορία, άπιστευτη...

— Το ίδιο βράδυ, ή τύχη ξαναδοήθηκε τον 'Ερικ. Στο ξενοδοχείο όπου έμεινε, ο μικρός γυνίος του ξενοδόχου κτύπαζε μερικές φωτονοφίες. 'Ο 'Ερικ έτυχε να τους ρίξη μια ματιά κι' έγινε κατάκλυμος.

— Ποιος είνε αυτός που έχει φωτογραφηθι μαζί σου; ρώτησε.

— 'Ο κ. Βεζανόν, ένας απ' τους καλύτερους όδοντους για τους όρει θάτες άπάντης ο μικρός.

— Που υπορώ να τον βρω;

— Στο κατώφνιο του βουνού. 'Αν θέλεις, θα σάς πάω αύριο ως εκεί.

— Όχι, δεν είχε νελαστή ή 'Ερικ; 'Ο όδοντος έκείνος με το αθλητικό σωμα ήταν ή Μπρούνο!

— Στο τραίνο, που τους πήγινε μαζί στο Παρίσι, ή 'Ερικ του ή διηγήθηκε όλα, άκόμη μια φορά: 'Η Μόννα ήταν ή μιάς νεαρή νικήσι κι' έπιδοκμάσε υντέρα. Βα, να άνηθήκη, ή κ. Ρεδιέ, φοόταν συγχρόνως την κακολογία του κοσμου. 'Εννοούσε να όρνιζι και συγχρόνως να διατηρή την ύποληψι της. Όταν κατάλαβε πως έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο ένα νόθο παιδί, έφυγε με την κόρη της για το Μπουργκ-ντ' Ουαζάν, άποφασισμένη να φορτίση το σφάλμα της στη Μόννα. Δεν έσκέφθηκε καθόλου ότι θα στυμμάζε άνεξίτηλα την άθωα κοπέλλα... Η μαμή καλοηρώθηκε, για να δώληση τη Ζαννί ως παιδί της Μόννας. 'Η κ. Ρεδιέ είχε πεθάνει μετά τον τόκε, από έπιλόχεια πυρετό. Πριν ξεψύχησε είχε βάλει την κόρη της να όρκισθι πως θα κρατούσε πάντα το μυστικό, ό τι κι' άν συνέβαινε.

— Κι' ή Μόννα ήπηρεσε την ύποσχεσί της πρόςσε ο 'Ερικ, ζερεσις πως είνε τέτοιος ο χαρακτήρας της! Προτίμησε να χάρη τον άντρα της, παρά να παραθι τον όρκο της στην έτοιμθανη υντέρα της... Μα έού, Μπρούνο, δεν έπρόκειτο να πας σ' όν Καναδά;

— Όχι. Το είπα έπίτηδες για να καθούν τα ίχνη μου. Δεν έσκόπευε ποτέ ν' άφισθι τη Γαλλία.

— Μην ξεχνάς τώρα ότι ή μελλοντική ευτυχία σου εξαρτάται απ' τη θέλησή σου να κρατηθεις για να μόνο το μυστικό που έμαθες! Πες πως δεν συνέβη ποτέ όλη αυτή ή ιστορία...

— Μα θα υποόσω να ξεχάσω;... μπουρμούρισε ο Μπρούνο.

— Το τραίνο έμεινε στο σταθμό. 'Ο 'Ερικ έσκόψε και κτύπαζε έξω. — Έλαβε το τηλενύκτιό μου, είπε στο Μπρούνο. Με περιμένει... Με νομίζει μόνον...

— Όταν σ' άγο, κατέβασε απ' το τραίνο τις βαλίτσες, είδε τη Μόννα και το Μπρούνο σφιχταγκαλιασμένους με τα μάτια κλεισμένα, αδιάφορους για το κάθε τι. Ανασέκωσε τότε τους ώμους του και μούρμούρισε άναστενάζοντας θάθυ: — Κι' έγω θα υποόσω να ξεχάσω;...

— Κι' άργά και λυπημένα με το θάνατο στην καρδιά του, άπομακρύνθηκε μηχανικά, σαν αυτόματος.

— ΑΡΛΕΤ ΠΑΣΚΑΛ

«ΚΑΜΙΚΑΖΕ» το σώμα του θανάτου

Οι τελευταίες στιγμές των
«Θεών του 'Ανέμου»

Χάρις σε δύο «πρώην θεούς», που μου κρησίμευαν ως όδοντι, υπόρεσα να ρίξω μια ματιά στον κόσμο των «Θεών του 'Ανέμου». Ένα κόσμο τρομακτικό, όπου ανακατεύεται ή ψυχική ύπεροχη κι' ή βαρβαρότης, όπου το θάρρος δεν έχει πιά θέσι, γιατί βασίλειει άποκλειστικά ή θάνατος... Ένα κόσμο προστορικό, που παρ' όλνγο να καταλήθι τον δικό μας: Τον κόσμο των «Καμικάζε».

— Όταν οι έφημερίδες πρωτοδημοσίευσαν την είδησι ότι οι Γισπωνέζοι άεροπόροι έπείρεσαν, πάνω στα άμερικανικά πλοία, με τα άεροπλάνα τους φαρτωμένα με βόμβες και δυνωμιτά, οι περισσότεροι άναγνώστες δεν το πήραν στα σοβαρά. Πιστέψαν πως έπρόκειτο για μερικούς τρελλούς νέους... 'Επειτα όμως οι έπιθέσεις αυτές επανέληφθησαν, σε μεγαλύτερη κλίμακα. Οι άμερικανικές άπώλειες έγιναν σοδαρές, όστι μάχες των Φιλιππίνων και της 'Οκινάουα. 'Ηταν λοιπόν άληθη ή ύπεροχη των «Καμικάζε», των «άεροπλάνων αυτοκτονίας»...

— Τελευταίως έτυχε να γνωρίσω στο Τόκιο ένα λοχαγό και ένα λοχία, που είχαν ύπηρετήσει σ' αυτό το είδικό σωμα, του θανάτου. 'Ο πρώτος δεν ήταν προωρισμένος να πεθάνη, γιατί είχε αναλάβει την εκγύμνασι των άεροπόρων ενός σμήνους, χάρις στη μεγάλη του πείρα.

— Άπεναντίς, δεν είχαν δώλο πείρα οι πιλότοι, ύποψηφι ή του θανάτου. Ούτε και χρειαζόταν να έχουν... 'Ηταν τόσο εύκολο να φοροούν άπλως έναντίον ενός πολεμικού πλοίου!... 'Επίσης εύκολο έρωρούσαν το να πεθάνουν. Άρκουσε μόνο να μη το σκέπτανται πολύ...

— Άνήκαν σε δύο κατηγορίες: άλλοι ήσαν φτωκά κι' άμορφωτα χωοιάτοπυλα κι' άλλοι μορφωμένοι, φοιτητά, κλπ. 'Αφ' ότου έμπαίναν στην κοινή άεροπορία — πολύ πριν γίνουν «Καμικάζε» — συνήθιζαν στην ιδέα ότι είχαν θυσίασει όριστική τη ζωή τους. 'Ετσι, δεν χρειαζόντουσαν πιά άλλη ήθικη διαπαιδαγύγναι, όταν περνούσαν από σωμα των «Καμικάζε». Μάλιστα οι πρώτοι, οι άμορφωτοι θεωρούσαν μεγάλη τιμή τη θυσία τους, κυτή που ή' άντανακλούσε στις οικογένειές τους μετά το θάνατό τους. 'Όταν έρωεγον για τη μοναδική και τελευταία σποτολή τους, ήσαν περήφανοι γιατί θα μιλούσαν, πάντα γι' αυτούς και γιατί θα γινόντουσαν διπλά άθάνατοι. Όσο για τους άλλους, τους μορφωμένους, αυτοί δεν ήθελαν ίσως να πεθάνουν, αλλά προτιμούσαν να μη το σκέπτανται, έφ' όσον δεν μπορούσε να γίνει διαφορική.

— Η μυστική βασίς των «Καμικάζε» βρισκόταν στο νησί Κιούσου. Οι πιλότοι κατοικούσαν σε καλά ξενοδοχεία και σπια. 'Ετρώγαν, έπιναν και κάπνιζαν, όσο ήθελαν. 'Η είδική εξάσκήσι τους πριν σταλούν σ' αυτό τον προθάλαμο του θανάτου, περιοριζόταν μόνο σε γυμνάσια βομβαρδισμού με κάθετο έφορμησι.

— Υπηρετούσα άρχικά σ' ένα σμήνος καταδιωκτικών, μου διηγήθηκε ο λοχίας που γνώρισα. Μία μέρα, ο διοικητής μας συγκέντρωσε, μιάς έξηήμες, όστι κινδύνευε ή 'Ιαπωνία κι' ο Αυτοκράτωρ και μας ρώτησε: «Ποιος θέλει να κάνει «ισιν γιο ου» μ' ένα άμερικανικό άεροπλανοφόρο;». Σήκωσε τότε άμέσως το χέρι μου, χωρίς να το καλοσκεφθώ. Άλλά δεν με δέχθηκαν, γιατί ήμουν πολύ νεπειρισμένος πιλότος.

— Αυτή ή λέξις «ισιν γιο ου» σήμαινε άλλοτε τις διπλές αυτοκτονίες των Γισπωνέζων έρωτευμένων, που έφταν μαζί μέσα στα ήφαιστεια. Στόν πόλεμο χρησιμοποιοήθηκε για τους «Καμικάζε», για να θεωρούν το καθέκον τους ως μια εκδήλωση ύπερτατης άνάπης για τον Αυτοκράτορα και τη χώρα τους...

— Ο λοχίας ξαναζήτησε άλλες τρεις φορές να γίνει «Καμικάζε». ως ότου το κατέφερε έπιτέλους. Κι' ένα βράδυ, έλαβε τη διαταγή να φύγη για άποστολή στις 2 τη νύχτα. Μία ώρα όμως πριν απ' την αναχώρησή του ανακλήθηκε αυτή ή διαταγή. Κι' ή συνθηκολόγησι της 'Ιαπωνίας δεν του επέτρεψε πια να πεθάνη για την πατρίδα του.

— Τόν ρώτησα τι σκέπτανται, όστι ώρες που έπρόκειτο να ναι οι τελευταίες του.

— Την οικογένειά μου... μου άπάντησε. Μα είχα και συναδέλφους πιά θαρραλέους. 'Ενας απ' αυτούς πέραςε μαζί μου την τελευταία του ώρα παίζοντας το άνοημένο του «γκό» (είδος γισπωνέζικου σκακιού) και λέγοντάς μου πως θάταν ή τελευταία παρτίδα που θα κέρδιζε... 'Ενας άλλος μοιράσθηκε μαζί μου το τελευταίο του γεύμα πιά μοι είπε: «Κατά την παροιμία, ένας Γισπωνέζος ζή 50 χρόνια κι' ένας άεροπόρος 26. Έγω είμαι 24 έτών. Μη ξεχάσεις λοιπόν να ύπενθυμίσω στην Κυβέρνησι πως μου χρωστάει 2 χρόνια ζωής!».

— Έχουν άλλαξι νοοτροπία αυτοί οι άνθρωποι; 'Η έπαφή μαζί τους μ' έκανε ν' άμφισβάλω πολύ. Πιστεύω μάλλον πως είνε έτοιμοι πάντα, άν ξαναπαρουσιασθι περίπτωσις, να θυσιάσουν τη ζωή τους για την 'Ιαπωνία.

— Β. ΒΑΛΕΡΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

Ο Άδολος Γκαβι'

— Άνθρωποι που εύχνηζαν στο σπiti.

— 'Ο σχεδιαζόμενος γάμος όφείλεται σε λόγους συμφέροντος;...

— Όχι. 'Ο δούξ είνε πλουσιώτατος. 'Ενα τυφερό αίσθημα είχαν άναπτυχθι μεταξύ των δύο νέων...

— 'Ο δημοσιογράφος σκέφθηκε για μερικές στιγμές. — Μήπως υπάρχει αντίζηλος; ρώτησε ξαφνικά.

— Έκαμα κι' έγω την ίδια σκέψι, άπάντησε ή άστυνομικός. Άλλ' άν ύποθεώσω, ότι ύπήρχε αντίζηλος, γιατί θα σκότωνε τη μητέρα και τα δύο άδερφάκια της μηνηστής του;... Το φυσικότερο θα ήταν να σκοτώση το μνηστήρα της νέας.

— Έχετε δικη, συμφώνησε ή δημοσιογράφος.

— Υπήρχαν, όστόσο, μερικές λεπτομέρειες, που ή έπιθεωρητής, για λόγους προνοίας, είχαν άποφύγει να κάμη γνωστές στο δημοσιογράφο.

— Το έγκλημα είχε γίνει τη νύχτα.

— Το πιθανώτερο ήταν ότι ή κυρία Δαντών έγραφε εκείνη τη στιγμή μια έπιστολή στο σύζυγό της, ένώ τα δύο της παιδιά κοιμόταν.

— Η έπιστολή αυτή βρέθηκε μισοτελειωμένη πάνω στο μικρό γραφείο της. 'Η τελευταία φράσις της έλεγε τα εξής:

— «... Το γνωστό πρόσωπο έπαψε να είνε πολύ ένοχλητικό. Άπό την ήμερα που έφυγε ή Ρόζα μαζί σου, άραιωσε κάπως τις έπισκέψεις του και...»

— Υπήρχαν μερικές λέξεις άκόμη, άλλ' είχαν σκεπασθι από κηλίδες αίματος, που είχαν πέσει επάνω.

— 'Ηταν φανερό, λοιπόν, ότι ή κυρία Δαντών δέχθηκε ξαφνικά την έπίθεση του δολοφόνου, ένώ έγραφε αυτή την έπιστολή.

— Το άλλο ενδιαφέρον στοιχείον που κατείχε ή έπιθεωρητής ήταν μια έπιστολή, που άπευθυνόταν στην κυρία Δαντών. 'Ο άνθρωπος που την είχε γράψει, είχε προσπαθήσει ν' αλλάξει το γραφικό του χαρακτήρα και τα γράμματά του είχαν μιάν αλλόκοτη εμφάνισι.

— 'Η έπιστολή αυτή περιείχε τα εξής:

— «Κυρία,

— Σας είνε γνωστή ή κυρίασας μου. Βρίσκομαι σε τελεία άπόγνωση, έπειτα από το μεγάλο αίσθηματικό

πλήγμα που έδοκίμασα. Πρέπει να με βοηθήσετε άμέσως. 'Η διεύθυνσις μου είνε: «Πάλας 'Οτέλ 415». Περιμένω... Διαφορετικά...

— Άσος Σπαθι'.

— 'Ο άνθρωπος που είχε γράψει αυτή την έπιστολή, ήταν μήπως ή ύποτιθέμενος αντίζηλος του μνηστήρος της δεσποινίδος Δαντών; Και ήταν πραγματικά μέλος της άσύλληπτης συμμορίας, που είχε τρομοκρατήσει ως τότε το Παρίσι, ή δεν είχε καμιά σχέση μαζί της και μεταχειριζόταν αυτό το όνομα για να κάμη το θύμα του να φοβηθι και να ύποκύψη στις θέλησεις του;

— Όπωσδήποτε, θα έπρεπε να είνε εξαιρετικά θρασύς ή θα είχε λόγους για να μην φοβάται κανένα αίνιδισμό. Γιατί ή άστυνομία είχε τώρα στα χέρια της ένα πολύτιμο στοιχείον: τη διεύθυνσι που ύπήρχε μέσα στην έπιστολή του.

— 'Ο «βασιλεύς των άδαμάντων»

— Μέσα σ' ένα διαμέρισμα του «Πάλας 'Οτέλ» συνέβαιναν πολύ περίεργα πράγματα από το μεσημέρι της προηγούμενης ήμέρας. Λίγη ώρα πριν από τις τρεις, ένας ήλικιωμένος κύριος, μ' έπιδητική εμφάνισι, άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος και πέραςε στο έσωτερικό.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά. — Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ' ένα νεόν που τον συνόδευε και που θάπρεπε να είνε ή γραμματέύς του, όπως έδειχνε το πρόθυμο κι' γεμάτο ύποταγι ύφος του, κάποιος έμπηκε εδώ μέσα κατά την άπουσία μας.

— Άδύνατον, άπάντησε αυτός. Ποιος θα μπορούσε να μη;

— Καί όμως κάποιος έμπηκε, ξαναείπε ή ήλικιωμένη.

— Άλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε ξαφνικά.

— Κάρολε, είπε σ

τα σταμάτησε μπροστά στον γραμματέα του.

— Η αλήθεια είναι, είπε, πως, από την εποχή που φύγαμε από το 'Ακρωτήριο, έχω γίνει λιγάκι νευρικός. 'Αλλά δεν ξέρεις πόσο κολλοσιαίο είναι το στέγιο που έχω μέσα στο κεφάλι μου... Είμαι αναμφισβήτητος ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου. 'Αλλά το χρήμα δεν είναι πιά αρκετό για να ικανοποιήσω τη φιλοδοξία μου. Μου χρειάζεται η δύναμη!

... Ναι, σέ λίγο, δεν θα είμαι μόνον ο «'Αρχων του 'Ακρωτηρίου», όπως με αποκαλούν σήμερα, αλλά ο αρχων κρατών, βασιλείων, αυτοκρατοριών ίσως...

Οι ισχυροί της γης θα λυγίζουν μπροστά στις θελήσεις μου, που θα είναι νόμος γι' αυτούς... Νά γιατί άνησχω, Κάρολε... Μέσα σ' αυτό το κεφάλι υπάρχει μια ιδέα που στοιχίζει ακριβά... Και την ιδέα αυτή την υποπετούνται ίσως... Γι' αυτό με κατασκοπεύουν... 'Αλλ' όλα αυτά θα τελειώσουν πολύ σύντομα. 'Εχω μιλήσει σχετικά με τον κύριο Λεονομία, τον διευθυντή της αστυνομίας, που μου υποσχέθηκε ότι θα μου στείλει σήμερα το άπογευμα τον επιβεωρητή Γκουρέλ... 'Α! Ξέχασα! Περιμένω επίσης απόψε το «Συνταγματάρχη» μαζί με ένα φίλο του... Πές στον 'Εντουαρντ να τους οδηγήσει άμεσα μόλις έρθουν.

Ο κύριος Κέσελμπαχ κάθισε κατόπιν στο γραφείο του και άρχισε να διαβάει την αλληλογραφία του.

— Επειτα από μερικά λεπτά, ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας. Ο 'Εντουαρντ εμφανίστηκε άμέσως σχεδόν.

— Δυο κύριοι ζητούν να σας δουν, είπε.

— Ξέρω, ξέρω, απάντησε ο βασιλεύς των αδαμάντων. Κάρολε, πήγαινε να τους υποδεχθείς και όδηγησέ τους εδώ.

Ο Κάρολος και ο 'Εντουαρντ βγήκαν άμέσως από το δωμάτιο.

Ο Κέσελμπαχ είχε σηκωθεί τώρα από το κάθισμά του και άρχισε να διαβάει την αλληλογραφία του.

— Επειτα από μερικά λεπτά, ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας. Ο 'Εντουαρντ εμφανίστηκε άμέσως σχεδόν.

— Δυο κύριοι ζητούν να σας δουν, είπε.

— Ξέρω, ξέρω, απάντησε ο βασιλεύς των αδαμάντων. Κάρολε, πήγαινε να τους υποδεχθείς και όδηγησέ τους εδώ.

Ο Κάρολος και ο 'Εντουαρντ βγήκαν άμέσως από το δωμάτιο.

Ο Κέσελμπαχ είχε σηκωθεί τώρα από το κάθισμά του και άρχισε να διαβάει την αλληλογραφία του.

— Επειτα από μερικά λεπτά, ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας. Ο 'Εντουαρντ εμφανίστηκε άμέσως σχεδόν.

— Δυο κύριοι ζητούν να σας δουν, είπε.

— Ξέρω, ξέρω, απάντησε ο βασιλεύς των αδαμάντων. Κάρολε, πήγαινε να τους υποδεχθείς και όδηγησέ τους εδώ.

Ο Κάρολος και ο 'Εντουαρντ βγήκαν άμέσως από το δωμάτιο.

του και βηματίζει μέσα στο δωμάτιο.

— Ωστόσο, ο Κάρολος άργούσε να εμφανισθώ.

— Τι διάβολο κάνει τόση ώρα! ψιθύρισε άργισμένος ο εκατομμυριούχος. 'Επιασε μήπως κουβέντα με τον «Συνταγματάρχη»;

Λέγοντας αυτά, έκαμε να διευθυνθώ προς την πόρτα. 'Αλλά την είδε ν' ανοίγει εκείνη τη στιγμή.

— Ένας άνθρωπος, που του ήταν δόλοτελα άγνωστος, μπήκε μέσα στο δωμάτιο και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα.

— Ποιός είσατε, κύριε; ρώτησε ο Κέσελμπαχ.

— Αν δεν κάνω λάθος, απάντησε ο άγνωστος, περιμένατε το «Συνταγματάρχη».

— 'Ας υποθέσω, λοιπόν, ότι είμαι ο «Συνταγματάρχη».

— Κρατήστε τις υποθέσεις για τον έαυτό σας, απάντησε ο βασιλεύς των αδαμάντων με θυμό.

— 'Επειτα, φώναξε δυνατά: — Κάρολε!

— Τι άστεία ιδέα να φωνάζετε! είπε με σαρκαστικό τόνο ο επισκέπτης. 'Η συντροφιά μου δεν σας αρκεί;

— Κάρολε! ξαναφώναξε ο Κέσελμπαχ. Κάρολε! 'Εντουαρντ!

— 'Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

— 'Εξαλλος από όργη, ο βασιλεύς των αδαμάντων διευθύνθηκε προς την πόρτα και την άνοιξε με όρμη.

— Κάρο... 'Αλλ' η φωνή κόπηκε στο στόμα του.

Πίσω από την πόρτα στεκόταν ένας άλλος άνθρωπος, κρατώντας ένα πιστόλι στο χέρι του.

Ο Κέσελμπαχ έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω.

Ο Κάρολος και ο 'Εντουαρντ βρίσκονταν σε μια γωνία του προθαλάμου ξαπλωμένοι ο ένας πλάι στον άλλον. Οι μυστηριώδεις επισκέπτες τους είχαν δέσει και τους είχαν φιλώσει.

Ο βασιλεύς των αδαμάντων, άπισθοχώρησε άργά ως το τζάκι κι' άναζήτησε με το χέρι του το κουμπί του ηλεκτρικού κουδουνιού, που βρισκόταν εκεί. Το βρήκε τέλος και το έπιασε μ' όλη του τη δύναμη.

Ο άγνωστος έκάγχασε. — Δεν είσατε μόνον α-

στεϊος αλλά και ανόητος, του είπε. Θά φανταζόσαστε βέβαια τώρα ότι όλο το ξενοδοχείο θα βρίσκεται στο πόδι και ότι θα τρέξουν να σας βοηθήσουν...

— 'Αν είχατε όμως λίγο μυαλό θα κυτάζατε πρωτότερα και θα βλέπατε ότι το σύρμα του κουδουνιού είναι κομμένο!

Ο Ροδόλφος Κέσελμπαχ δεν ήταν από τους ανθρώπους που τ'ά χάνουν εύκολα. Ο κίνδυνος τον ήλκτριζε και τον ώπλιζε με θάρρος και δύναμη.

— Έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, άνοιξε το συρτάρι ενός μικρού τραπεζιού και έχωσε γρήγορα το χέρι του μέσα...

— 'Επειτα από μια στιγμή, είχε γυρίσει προς το μέρος του άγνωστου. Κρατούσε τώρα ένα περιστρόφο στο χέρι του. 'Εσκόπευσε άμέσως και έπιασε τη σκανδάλη. 'Αλλά δεν άκούστηκε καμιά έκπυρσοκορότης.

Μά κι' ο άγνωστος δεν είχε δείξει καμιά ταραχή.

— Πώς; είπε με σαρκαστικό ύφος. Γεμίσετε, λοιπόν, τα όπλα σας με άερα!

Λέγοντας αυτά, έπιασε μια καρτέκλα από τη ράχη σ' αυτή η ανάποδα, με το πρόσωπο προς τη ράχη της. 'Επειτα, πήρε ένα πούρο από ένα κοιτί που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι και το άναψε.

— Κάμετέ μου τη χάρη να καθίσετε, είπε στον εκατομμυριούχο. 'Ετσι, θα μπορούσαμε να συζητήσουμε καλύτερα.

Ο Κέσελμπαχ είχαν άρχισαι να τ'ά χάνει. Έκαμε όμως την άπλη σκέψη, ότι ο άγνωστος θα τον άφηνε ήσυχον ίσως με μερικά χρήματα.

— Έβγαλε τότε μια δέσμη με χρυσινομίσματα από την τσέπη του και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος του άγνωστου.

— 'Εκείνος δεν κινήθηκε καθόλου από τη θέση του.

— Μάρκο! φώναξε.

Κι' όταν ο άνθρωπος με το περιστρόφο πλησίασε, του είπε:

— Ο κύριος έχει την καλωσύνη να σου προσφέρει αυτά τα κουρελόχαρτα γι'α τη φίλη σου. 'Η εύγεια άπαιτεί να τ'ά δεχθής.

Ο Μάρκος άπλωσε το χέρι του, πήρε τα χρήματα και κατόπιν ξαναγύρισε στη θέση του.

— Όπως βλέπετε, είπεν ο άγνωστος άπευθυνόμενος στον Κέσελμπαχ, το ζήτημα αυτό κανονίστηκε σύμφωνα με την έπιθυμία σας. 'Ας έρθωμε τώρα στο σκοπό της έπισκέφωσ μου...

— 'Επιθυμώ από σας δυο πράγματα. Πρώτα-πρώτα μια μικρή θήκη από μαύρο μαρμαρίνο, που συνήθως την κρατάτε πάνω σας.

— Την έκαψα, απάντησε ο εκατομμυριούχος.

Το ύφος του άγνωστου φάνερωνε δυσπιστία.

— Αυτό θα το ίδουμε, είπε. Κι' έπειτα, συνέχισε, θέλω να μου δώσετε μια κασετίνα από έθονο, που χθές άκόμη βρισκόταν μέσα στη βαλίτσα σας.

— Την έκαψα κι' αυτή, απάντησε και πάλιν ο εκατομμυριούχος.

Ο άγνωστος του έπιασε το χέρι και το έσφιξε με δύναμη.

— Ροδόλφε Κέσελμπαχ, είπεν, χθές πήγες στο «Κρεντι-Λυονναί», κρύβοντας ένα μικρό δέμα κάτω από το παλτό σου. Στην Τράπεζα, ένοίκιασες ένα χρηματοκιβώτιο, το ύπ' αριθ. 16 της έννάτης σειράς. 'Αφού ύπόγραψες και πληρώσες το σχετικό λογαριασμό, κατέβηκες κατόπιν στο ύπόγειο, κι' όταν άνέβηκες και πάλι έπάνω δεν είχες πιά το δέμα κάτω από το παλτό σου. Είπε άλήθεια όλα αυτά;

— 'Αλήθεια.

— Λοιπόν, ή κασετίνα και ή θήκη βρίσκονται στο «Κρεντι-Λυονναί»;

— Όχι.

— Δώσε μου το κλειδί του χρηματοκιβωτίου.

— Ποτέ!

— Μάρκο!

Ο άνθρωπος με το περιστρόφο έτρεξε άμέσως.

— Έμπρός! είπεν ο άγνωστος. Πέρασε του τον τετραδίπλο κόμπο.

Ο Ροδόλφος Κέσελμπαχ δεν πρόλαβε να φέρη καμιά αντίσταση. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα βρέθηκε δέμενος σ' ένα κάθισμα, με τα χέρια στη ράχη και τα πόδια περασμένα σε θηλείες. Του ήταν άδύνατο νά κάνει καμιά μικρή κίνηση.

— Ψάξε τον, Μάρκο, διάταξε ο άγνωστος.

Η έρευνα δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά.

Σε μια από τις τσέπες του Κέσελμπαχ ο Μάρκος βρήκε ένα μικρό κλειδί. 'Ηταν νικελωμένο και ξεχώριζαν καθαρά πάνω σ' αυτό οι αριθμοί 16 και 9.

— Θαυμάσια, είπεν ο άγνωστος. Και ή από μαρμαρίνο θήκη;

— Δεν υπάιχει πουθενά άρχηνέ.

— Θά βρίσκεται κι' αυτή μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Κύριε Κέσελμπαχ, έχεις την καλωσύνη να μου πής ποιά είναι ή μυστική λέξις που χρησιμοποίησες γι'α ν' άνοίξεις την κλειδαριά του χρηματοκιβωτίου;

— Ποτέ!

— 'Αρνεύσαι;

— Ναι.

— Μάρκο! Στήριξε την άκνη του όπλου σου στα

μνήγγια του φίλου μας. 'Ετοιμοί;

— Ναι, άρχηνέ.

— Ροδόλφε Κέσελμπαχ, σου παραχωρώ δέκα δευτερόλεπτα γι'α νά μιλήσης. Όυτε ένα παραπάνω! Μόλις περάσουν αυτά τα δέκα δευτερόλεπτα, ο σύντροφός μου θα πείσει άμέσως τη σκανδάλη...

— Λοιπόν, άρχίζω... 'Ενα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξη...

Ο εκατομμυριούχος έκαμε μια μικρή κίνηση.

— Θέλεις νά μιλήσης, Κέσελμπαχ;

— Ναι.

— Λοιπόν, ποιά είναι ή μυστική λέξις;

— Ντολόρες...

— 'Α! Καταλαβαίνω!... Είπε το όνομα της συζύγου σας...

— Πολύ χαριτωμένο, σ' άλήθεια... Μάρκο, θα κάμω τώρα, ό,τι έχωμε συμφωνήσει. Δεν θα ξεχάσης τίποτε, έ;... Σου τ'ά υπενθυμίζω... Θά π'ας νά συναντήσης τον Ζεραμίν στα γραφεία των λεωφορείων.

Θά του παραδώσης το κλειδί και θά του πής τη μυστική λέξις: Ντολόρες. 'Επειτα, θά π'ατε μαζί στο «Κρεντι-Λυονναί».

Ο Ζεραμίν θά μ'π'ι μόνος, θά παρουσιάση την ψεύτικη ταυτότητα που έχει και θά κατεβή στα ύπόγεια. 'Εκεί θ' άνοίξη το χρηματοκιβώτιο και θά πάρη ό,τι βρή μέσα...

Μόλις φύγετε από το «Κρεντι-Λυονναί», θά τρέξης στο σπίτι σου και θά μου τηλεφωνήσης από κεί το αποτέλεσμα της έπιχειρήσεως.

— Και άν το χρηματοκιβώτιο δεν άνοίγει με τη λέξις «Ντολόρες», τί θά κάμω, άρχηνέ; ρώτησε ο Μάρκος.

— 'Εκείνος που άποκαλούσε άρχηνό γύρισε προς το μέρος του Κέσελμπαχ.

— Είσαι βέβαιος ότι δεν κάνεις λάθος; του είπεν.

— Απόλυτα βέβαιος, απάντησε ο εκατομμυριούχος.

— Θαυμάσια! Αυτό σημαίνει ότι ενδιαφέρεσαι γι'α τη ζωή σου... Δρόμο, Μάρκο!

Ο Μάρκος δεν είχε βγ'η άκόμη από το δωμάτιο, όταν άκούσθηκε ένα δυνατό κουδούνισμα στην πόρτα.

Τα μάτια του Κέσελμπαχ έλαμψαν από έλπίδα.

— 'Α, γρηλαπού! φώναξε ο άγνωστος. Περίμενες, λοιπόν, κάποιον;

Μ' ένα π'δημα είχε θρεβή κοντά στον Κέσελμπαχ και του είχα κλείσει με την παλάμη του το στόμα.

— Μιλιά, γιατί σ'ε πνίγω στη στιγμή! είπεν. Μάρκο, φίλωσέ τον... Κάμε γρήγορα...

Το κουδούνι άκούστηκε και πάλι.

Ο άγνωστος φώναξε δυνατά, μιμνήμενος τη φωνή του Κέσελμπαχ:

— Άνοιξε, λοιπόν. 'Εντουαρντ.

Πέρασε κατόπιν στον προθάλαμο. Ο Μάρκος τον βοήθησε να μεταφέρουν τον Κάρολο και τον 'Εντουαρντ σ' ένα γεινικό δωμάτιο.

— 'Επειτα, ξαναγύρισε στον προθάλαμο και είπεν δυνατά, δίνοντας στη φωνή του έναν τόνο διαφορετικό από την πρώτη φορά:

— Ο 'Εντουαρντ δεν είναι εδώ, κύριε Κέσελμπαχ. Μην άνησυχήτε... Πηγαίνω ν' άνοίξω έγώ...

Και άνοιξε την πόρτα της εισόδου με τη μεγαλύτερη άφ'είλας.

— Ο κύριος Κέσελμπαχ; ρώτησε ο άνθρωπος που περίμενε απ' έξω.

— 'Ηταν ένας κολοσσός, με άδρα χαρακτηριστικά και ζωηρά μάτια.

— Ποιόν πρέπει ν' άναγγείλω;

— Αστυνόμος Γκουρέλ, της Γενικής 'Ασφαλείας, απάντησε ο επισκέπτης. Ο κύριος Κέσελμπαχ μου έτηλεφώνησε ότι με περιμένει...

— 'Α, σεις είσθε! Περιμένετε μια στιγμή...

Έμπήκε κατόπιν στο γειτονικό δωμάτιο και έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Ο αστυνόμος Γκουρέλ άκουσε σε λίγο μια βαρεία φωνή που έλεγε:

— Ναι, είναι αλήθεια ότι τον είχα είδοποιήσει να έρθει...

— 'Αλλά δεν υπελόγησα ότι θά μου έστελναν τώρα αυτά τα σχέδια των συμβολαίων από το 'Αμστερνταμ...

Πρέπει να τ'ά μελετήσω άμέσως, γι'α να τηλεφωνήσω τις παρατηρήσεις μου...

— 'Α-

γαπητέ μου Κάρολε, κάμετέ μου τη χάρη να π'ητε στον κύριο Γκουρέλ ότι λυπούμαι πολύ γιατί δεν μπορώ να τον δεχθώ αυτή τη στιγμή...

— 'Αν έχη την καλωσύνη άς έρθη αύριο κατά τις ένν'ά...

— 'Αν δ'ονα, δίνοντας στη φωνή του έναν τόνο διαφορετικό από την πρώτη φορά:

— Ο κύριος Κέσελμπαχ σ'ας ζητεί συγγνώμη, είπεν στον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— Καλά, είπεν. Θά ήθελα σ'ον άστυνομικό. Είναι άπασχολημένος με μια εργασία έξαιρετικά σοβαρή. Θά σ'ας ήταν δυνατόν να έρθετε αύριο τό πρωί κατά τις ένν'ά;

— Τό ύφος του Γκουρέλ φάνερωνε έκπληξι και δυσάρεσκεια.

— 'Αριμάν, άρχηνέ της συμμορίας «'Ασος-Σπαθί».

Τό όνομα του τρομερού τυχοδιώκτη δεν έκαμε στον «βασιλέα των αδαμάντων» την έντύπωση του φόβου, που θά δοκίμαζε όποιοσδήποτε άλλος στη θέση του. Συνέθεθε μάλιστα το αντίθετο. Κάποια έκφρασις άνακουφίσωσε ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

— Ο 'Αριμάν τό πρόσεξε και είπεν:

— 'Α! αγαπητέ μου φίλε βλέπω ότι τό όνομά μου σ'ας δίνει κάποιο αίσθημα άσφαλείας άντι νά σας τρομάξη.

Ο 'Αριμάν είναι ένας τζέντλεμαν, που άηδιάζει τ'ά αίματα και που τό μοναδικό του έγκλημα είναι νά θάζη στο χέρι τις ένζενες περιουσιές...

Αυτό είναι αλήθεια... Ο 'Αριμάν δεν βαρύνει τη συνείδησή του με άνωφελή έγκλήματα...

— 'Αλλ' ο δικός σας θάνατος θά ήταν χωρίς πρακτική όφέλεια...

— 'Εδώ είναι τό ζήτημα. Σ'ας όρκίζομαι ότι δεν άστειεύομαι καθόλου.

— 'Εφερε τό κάθισμά του κοντά στον εκατομμυριούχο, του έβγαλε τό φίμωτρο και είπεν:

— Κύριε Κέσελμπαχ, την ήμέρα που έφτασες στο Παρίσι, έσπευσες νά έπικοινωνήσης με τον λεγόμενο Μπαρμπαρέ, που διευθύνει ένα πρακτορείο έμπιστευτικών πληροφοριών.

Ο Μπαρμπαρέ, όταν σ'ε έπαιρνε στο τηλέφωνο, έμφανιζόταν ως «Συνταγματάρχη». Είναι άνάγκη νά σου π'ω ότι ο άνθρωπος αυτός είναι πραγματικά έντιμος.

— 'Αλλ' ένας από τους υπαλλήλους του είναι άφοσιωμένος φίλος μου...

— 'Ετσι, έμαθα ποιος ήταν ο σκοπός του διαβήματός σου στον Μπαρμπαρέ και νόμισα πως ήταν άπαραίτητο ν' άσχοληθώ μαζί σου...

Σου ζήτη ά συγγνώμη γι'α μερικές έπισκέψεις που άναγκάσθηκα νά κάμω στο διαμέρισμά σου την ώρα που άπουσίαζες...

— Δυστυχώς, δεν βρήκα εκείνο που ζητούσα...

— Χαμήλωσε τη φωνή του και κάρφωσε τό βλέμμα του μέσα στα μάτια του «βασιλέως των διαμαντιών», όταν νά ζητούσε να μαντέψη τις πιο μυχίες σκέψεις του.

— Κύριε Κέσελμπαχ, είπεν έπιφορτισες τον Μπαρμπαρέ νά βοήθ'ά μέσας στους κακοποιούς του Παρισιού έναν άνθρωπο που φέρει ή που έφ'ερνέ τό όνομα Πέτρος ο Δούξ.

Νά ποιά είναι τα χαρακτηριστικά του: άνάστημα 1 μ. 75, ξανθός. 'Η άκρη το μικρού δακτύλου το άριστερου χεριού είναι κομμένη, συνεπεία τραύματος.

Φέρει έπίσης μια μικρή ούλη στο δεξιό του μάγουλο. 'Η άνεύρεσις αυτού του ανθρώπου φαίνεται ότι έχει έξαιρετική σημασία γι'α σένα, κύριε Κέσελμπαχ.

— Ποιός

Η προνομιούχος Αμερικανική κρέμα προσώπου SQUIBB

που κάθε κυρία δύναται να χρησιμοποιή με έμπιστοσύνην

ΜΕ ΧΗΜΙΚΩΣ ΚΑΘΑΡΗ ΛΑΝΟΛΙΝΗ

ΚΡΕΜΑ LANOLOR SQUIBB

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ • ΠΑΡ'ΟΙΚΗ• ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΟ 13Α• ΤΗΛ. 26.747

Είπε, λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος; — Δέν ξέρω, απάντησε ο εκατομμυριούχος.

— Ά! Δέν ξέρεις! Καί όμως είμαι βέβαιος ότι γνωρίζεις γι' αυτόν περισσότερο από εκείνα που είπες στο Μπαρμπάρ... Δυό φορές, μπροστά του, συμβουλευθήκες μερικά έγγραφα, που ήσαν κλεισμένα μέσα σε μιὰ θήκη από μαροκινό. Είνε αλήθεια; — Ναί.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτή ἡ θήκη;

— Σὰς τὸ εἶπα! Τὴν ἔκασα!

— Καί ἡ κασσετίνη; Βρίσκεται στὸ «Κρεντί-Λυον, ναι»;

— Ναί.

— Καί τί περιέχει;

— Τὰ διακόσια ὠραιότερα διαμάντια τῆς ἰδιαίτερης συλλογῆς μου.

— Διακόσια διαμάντια! εἶπε ὁ Ἀριμάν. Δέν εἶνε καὶ ἄσχημα! Ἀλλὰ τὸ μυστικὸ σου ἀξίζει πολὺ περισσότερο... Θὰ ἴδουμε ὅμως!

— Ἐρρίξε μιὰ ματιά στὸ ρολόγι του.

— Ἡ ὥρα προχωρεῖ, εἶπε. Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τῆς μοίρας!

.....
Ἐπερατῶν ἡ τετρατόμος:

"ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ,"

Γοῦ κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τοῦ ἔκδοτικῆς οἴκου Πέτρου Δημητράκου (Πεσμαζόγλου 9) ἐξεδόθη καὶ ὁ τέταρτος (τελευταῖος) τόμος τοῦ ἔργου τοῦ κ. Δημ. Γατοπούλου «Ἱστορία τῆς Κατοχῆς».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ἐξιστοροῦνται τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς κρίσιμωτέρας ἐποχῆς τῆς σκλαβιάς ἡ ἀγνία καὶ οἱ θυοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅλα τὰ συμβάντα τῶν ἡμερῶν τῆς ἀπελευθερώσεως μέχρι καὶ τῆς ἀφίξεως τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Ἐτοὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ κ. Γατοπούλου εἰς τέσσαρας τόμους ἡ ἀντικειμενικὴ καὶ νηπιὸς ἑλληνικὴ ἱστορία τῆς μεγάλης καὶ πολυδυνάτου ἐποχῆς 1940-44, μὲ ζωντανὰς περιγραφὰς ἀποκαλυπτικὰς φωτογραφίας, οἰκία καὶ χρώματα τῆς ἐποχῆς.

Εἰς τὸν μνημειώδες ἔργον ποὺ ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότεραν ἑλληνικὴν ἀναμνηστικὴν ἀπορραϊτῶν διὰ καὶ ἑλλήνων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ διὰ τοὺς αὐριανούς ἑλλήνας συνεπληρώθη διὰ 4ης σειρὰς καὶ ἡ συλλογὴ τῶν ἱστορικῶν καὶ λαογραφικῶν ἀνεκδότων, τοῦ καιροῦ τῆς κατωχῆς ποὺ εἰκονίζουσαν τὴν ἠρωικὴν ψυχικὴν ἀντίστασιν τῶν ἑλλήνων, τὴν πίστιν, τὴν εὐνὴν τὴν τελικὴν νίκην τοῦ σωματικοῦ ἀγῶνος καθὼς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ τῶν μεγάλων φίλων τῆς Ἑλλάδος. Παραδίδεται ἐτοίμη πρὸς ἀναγνωστικὸν κοινὸν πλὴρὸς ἱστορικὸν ἔργον ἐπιμελούς καὶ συστηματικῆς φροντίδος τεσσάρων ἐτῶν.

Ὁλόκληρον τὸ ἔργον, ἄδειαν καὶ μετὰ τὴν ἐκδόσιν, τὸ μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα πωλεῖται εἰς τὸν ἑκδοτικὸν οἶκον Πέτρου Δημητράκου, Πεσμαζόγλου 9, Ἀθήναι.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπῆς.

Ξαφνικά, ἀντήχησε τὸ τηλεφώνημα. Ὁ Ἀριμάν σήκωσε ἀμέσως τὸ ἀκουστικό.

— Ά! Σὺ εἶσαι Μάρκο; Λέγε γρήγορα... Τελειώσατε καλά;... Ὁραῖα, ὠραῖα! Συγχαρητήρια, παιδί μου... Λοιπόν, τί βρήκατε;... Τὴν ἐβένινη κασσετίνη μόνο;... Τίποτε ἄλλο;... Κανένα χαρτί;... Τί ὑπάρχει μέσα στὴν κασσετίνη;... Ὁ Ἀριμάν: — Ά! Μπαρμπάρ!... Εἶνε ὠραῖα αὐτὰ τὰ διαμάντια;... Περιμένε, Μάρκο... Μὴ φύγῃς ἀπὸ τὸ ἀκουστικό...

Γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ εκατομμυριούχου.

— Κύριε Κέσσελμπαχ, εἶπε, τὰ διαμάντια θὰ μὲ στενοχωροῦσαν. Δέν θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ τὰ ἀγοράσῃς σὺ ἀντὶ νὰ προσπαθῇς νὰ βρῷς ἄλλον ἀγοραστή;

— Πόσα ζητᾶτε; ρώτησε ὁ εκατομμυριούχος.

— Θὰ εἶμαι συγκαταβατικός. Ἐνα ἑκατομμύριο, νομίζω ὅτι δέν εἶνε πολλόν. Τί λέτε γι' αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Σύμφωνα.

— Πῶς θὰ γίνῃ, ὅμως, ἡ πληρωμὴ; Μὲ τσέκ;... Ὁχι. Ἄκουσε... Πάρε αὐριο τὸ πρῶτὸ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἀπὸ τὴν τράπεζά σου καὶ πῆγαινε νὰ κάμῃς μιὰ βόλτα στὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὁτείγ... Θὰ ἔχω τὰ διαμάντια μέσα σ' ἕνα μικρὸ σακκίδιο... Νομίζω πῶς αὐτὸ εἶνε προτιμώτερο, γιατί ἡ κασσετίνη διακρίνεται ἀπὸ μακριά...

Μιὰ βίαιη σύσπασις παρεμόρφωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κέσσελμπαχ.

— Ὁχι, εἶπε. Θέλω τὴν κασσετίνη.

Ὁ Ἀριμάν ἔσκασε στὰ γέλια.

— Φίλε μου Κέσσελμπαχ, εἶπε, ἔπεσες στὴν παγίδα. Ἀδιαφορεῖς γιὰ τὰ διαμάντια, γιατί αὐτὰ μπορεῖς νὰ τ' ἀντικαταστήσῃς. Ἐκεῖνο ποὺ σ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ κασσετίνη...

Ξαναγύρισε ἀμέσως στὸ τηλεφώνημα.

— Μάρκο, ἔχεις τὴν κασσετίνη στὰ χέρια σου; ρώτησε. Τί τὸ ἐξαιρετικὸ βλέπεις σ' αὐτή; Εἶνε ἀπὸ ἔβανο...

στολισμένη μὲ φιλντισί... Ναι, ναι... Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά... Ὁ πάτος;... Δέν εἶνε χονδρὸς;... Διάβλεψε!... Ἐξέτασε τὸ σκέπασμα... Εἶπε ὅτι ἔχει καθρέφτη ἀπὸ μέσα;... Μήπως γλυστράει;

Katia
ΠΟΥΔΑ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΑΙΣΙΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΑΡΩΜΑ

Ναι;... Μπορεῖς νὰ τὸν βγάλῃς;... Ὁχι. Καλά, σπάσε τον, μὴν διατρίζεις... Λοιπόν; Ἐνα χαρτί;... Διάβλεψε... Πρῶτα τὸν φάκελλο... Πῶς; Ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ περιέχεται στὴ μαροκινὴ θήκη;... Ἀμ-πρά! Σχίσε τώρα τὸ φάκελλο... Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ τὸ ἐπιτρέπει... Πῶς; Μέσα στὸ φάκελλο βρῆκες ἕνα φύλλο χαρτιοῦ διπλωμένον στὰ τέσσερα;... Εἶπες ὅτι τὰ τσακίσματα πρέπει νὰ ἔχουν γίνῃ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό;... Τί περιέχει;... Πῶς; Ἐνα μέτρο καὶ ἑξοχόμηντα πέντε ἑκατοστά μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ κομμένο; Τίποτε ἄλλο; Πῶς; Τί εἶπες; Μιὰ λέξι ἀκομὴ στὴ μέση τοῦ χαρτιοῦ μὲ κεφαλαῖα τυπογραφικὰ στοιχεῖα: «ΑΠΟΟΝ». Τί σημαίνει αὐτὸ πάλι;... Ἄκουσε Μάρκο μὴν πειράζῃς τίποτε... Ἐρχομαι ἀμέσως...

Ἡ ἔκφρασις τοῦ ἦταν τώρα ἀποφασιστικὴ, ἀμείλικτη.

— Ἀς σταματήσωμε τ' ἀστεῖα, Κέσσελμπαχ, εἶπε. Εἴσαι ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃς;

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ;

— Τὰ πάντα. Καί, πρῶτα-πρῶτα, τί σημαίνει ἡ λέξις «ΑΠΟΟΝ»;

— Δέν ξέρω.

— Ά! Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα!

Ἐθῆγατε τὸ ρολόγι ποὺ ὁ Κέσσελμπαχ εἶχε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του καὶ τὸ ἀπόθεσε πάλιν στὰ γόνατα τοῦ εκατομμυριούχου.

Ἐπειτα, ξεκούμπωσε τὸ ποικύμιον τοῦ «βασιλέως τῶν ἀκαμάντων» καὶ γύνω-σε τὸ στήθος του.

Ἐθῆγατε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τριγωνικὸν στιλέτο καὶ στήριξε τὴν αἰχμὴ του στὸ μέρος τῆς καρδιάς τοῦ εκατομμυριούχου.

Ἡ ὥρα εἶνε τέσσερες παρὰ ὀχτὼ λεπτά, εἶπε. Ἄν δέν ἀπαντήσῃς, σὲ τέσσερες ἀκριβῶς θὰ ἔχῃς πάψει νὰ ζῇς!

Ἐνα στιλέτο στὴν καρδιά

Τὸ ἄλλο πρῶτὸ, σὲ ἑννέα ἀκριβῶς, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀσφαλείας Γκουρέλ χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 415 διαμερίσματος τοῦ «Πάλας Ὁτέλ».

Ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντησις δέν ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα.

Ὁ Γκουρέλ ξαναχτύπησε μιὰ, δυὸ, τρεῖς... δέκα φορές. Ἀλλὰ καὶ πάλι δέν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Προχώρησε τότε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ὀριζόταν τὸ θυρωρεῖο τοῦ ὀρόφου.

Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ ἦν εἰς ἐδῶ; ρώτησε.

Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ ἦν κοιμήθηκε ἀπόψε στὸ ἀμέρισμά του, ἀπάντησε ὁ πάλιν ὁ δὲν εἶδα; ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπόγευμα.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρετὴς του, ὁ γραμματεὺς του;

— Οὔτε αὐτοὶ φάνηκαν. — Δέν κοιμήθηκαν, λοιπόν, σὲ ξενοδοχεῖο; — Ὑποθέτω ὅτι ὄχι. — Ὑποθέτετε;... Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρετε.

Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ, ἐξήγησε ὁ ὑπάλληλος, εἶνε ἐδῶ ὅπως σὲ σπῆτι του. Κρατᾷ μόνος του τὰ κλειδιά τοῦ διαμερίσματος του. Ἀλλωστε, δέν τὸν ὑπηρετοῦμε ἐμεῖς. Ἐχει δικὸ του θαλαμηπόλο...

Ὁ Γκουρέλ ἦταν πολὺ νευρικός.

— Τοὺς εἶδατε νὰ βγαίνουν; ρώτησε.

— Ὁχι.

— Τότε πῶς ξέρετε ὅτι βγήκαν;

— Μὰς τὸ εἶπε ἕνας κύριος ποὺ ἦρθε χθὲς τὸ ἀπόγευμα στὸ 415. Περνώντας ἐμπρὸς στὸ θυρωρεῖο μοῦ εἶπε: «Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ δέν θὰ ἔρθῃ ἀπόψε. Θὰ διανυκτερεύσῃ σὲ Βερολίαν μαζί μὲ τὸν γραμματεῖα καὶ τὸ θαλαμηπόλο του.»

— Ποίος ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος;

— Πρῶτὴ φορὰ τὸν εἶδα, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Ὁ Γκουρέλ διευθύνθηκε καὶ πάλιν στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πῶς ἄκουσε ἕνα ἑλαφρὸ ἀγκομαχητὸ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμερίσματος.

— Εἶμαι βέβαιος πῶς κατὶ τὸ ἐξαιρετικὸ συμβαίνει ἐδῶ μέσα, φώναξε στὸν ὑπάλληλο, ἐνῶ ταυτόχρονα τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ. Δὲν ἀκοῦτε καὶ σὲς κατὶ σὰν ἀγκομαχητὸ;

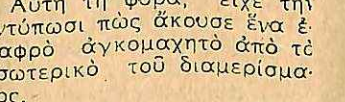
— Ναί, εἶνε πολὺ περίεργο, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχε κολλήσει τὸ αὐτί του στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

— Ἐχετε μήπως τὰ κλειδιά αὐτῆς τῆς πόρτας;

— Ὁχι. Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ ὅπως σὰς εἶπα εἶχε παρὲν τὰ κλειδιά.

Ὁ Γκουρέλ ἔδεξε στὸν ὄντονα.

Ἐπὶ τῶν Κυριῶν ἡ γνώμη εἶναι, ὅτι οἱ καλύτερες μοδίστρες βγαίνουν ἀπὸ τὴν ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΓΩΝΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΝΙΚΗΣ 50

πᾶν ἄλλο τὴν κάρτα του.

Γρήγορα, ἔσαν κλειδωρὰ, τοῦ εἶπε.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ περίπου ὥρα, ἡ πόρτα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 415 διαμερίσματος ἦταν ἀνοιχτή.

Ὁ Γκουρέλ ὤρμησε ἀμέσως στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἔτρεξε στὸ δωμάτιο, ἀπὸ ὅπου ἐρχόνταν οἱ γογγυσμοί.

Ἐκεῖ ἀντίκρισε τὰ δεμένα σώματα τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Ὁ Κάρλος εἶχε κατορθώσει νὰ τραβήξῃ λίγο τὸ φάκελλο ποὺ τὸν ἔπνιγε καὶ γόγγυζε ἑλαφρά.

Ἐντοναρνε φαινόταν σὰν θυσιάζοντες σὲ λήθαργο, ὁ Γκουρέλ ἔτρεξε ἔπειτα στὸ γειτονικὸν δωμάτιο.

Ὁ Ροδόλφος Κέσσερμπαχ ἦταν δεμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ μὲ τὸ κεφάλι γεμμένον στὸ στήθος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ «βασιλέως τῶν ἀκαμάντων». Καὶ τότε εἶδε πῶς ἦταν νεκρός!

Τὸ λευκὸ ποικύμιόν του εἶχε βαρὺ κόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ μιὰ μικρὴ πληγὴ ποὺ εἶχε στὸ στήθος.

Ἐνα ἐπισκεπτήριο ἦταν καρφωμένον μὲ μιὰ καρφίτσα στὰ ρούχα τοῦ θύματος.

Ὁ Γκουρέλ τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ διάβασε τὸ ὄνομα ποὺ ὑπῆρχε σ' αὐτό.

Κατάρρα! φώναξε. Ὁ Ἀριμάν ξαναεμφανίζεται στὴ σκηνή. Ἀλλὰ... πῶς εἶνε δυνατόν; Ὁ ὀρκιζόμενος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πεθάνει ἀπὸ καιρὸ! Καὶ ὅμως...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, εἶδοποιήμενοι ἀπὸ τὸν Γκουρέλ ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Λενορμάν, ὁ ἀνακριτὴς Φορμερί, ὁ ἱατροδικαστὴς Μπερζέρι καὶ δύο-τρεῖς ἐπιθεωρηταὶ τῆς Ἀσφαλείας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Κάρλος καὶ ὁ Ἐντοναρνε εἶχαν συνέλθει.

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωκαν σχετικὰ μὲ τὰ προηγηθέντα τῆς δολοφονίας ἦσαν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες. Ἀλλὰ δέν ἤξεραν τίποτε σχεδὸ γιὰ τὴν συνθήκη τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Ἀριμάν καὶ τοῦ Κέσσερμπαχ ἐλάχιστα εἶχαν ἀκούσει. Στὸ τέλος, εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κακούργου καὶ σιγᾶ-σιν τὸν τρόπον.

Κυρίαὶ καὶ Δεσποινίδες,

Ἡ Διευθύντρια τοῦ Ἰνστιτούτου-Μέτσα ἀναλαμβάνει διὰ πιστοποιητικὸν μασάζ τὴν διὰ μὲν ὀφθαλμοῦ τοῦ προσώπου καὶ στήθους ἐξάλειψιν ρυτίδων τὸν ὅλον κόμην καὶ βλεφαρίδων, μακρινὰ καὶ πᾶν ὅτι ἀφορὰ τὴν γυναῖκα καὶ καλλο-νῶν, εἰδικῶς ἐξασκηθεῖσα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὰ κινήματα γραφικὰ σπουδῶν τοῦ ἐξωτε-ρικοῦ καὶ τὸ πᾶν καλλωπῶν τῶν «ἀσκήσεων» Δέχεται μὲ τι-μὰς ἀσκήσεων 4½-6½ μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεπείῃ: Μπουμπουλί-νας 28,- Τηλ. 62653.

Ἄν εἶχαν περιπέσει σὲ νάρκη. Πολὺ ἀργότερα, ὁ Κάρλος εἶχε κατορθώσει νὰ παραμερίσῃ λίγο τὸ φάκελλο, ἀλλὰ δέν ὑπόφερε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ ὁλότελα.

Ὁ Κάρλος μίλησε ἐπίσης γιὰ κάποιον μεγαλεπήβολο σχέδιο ποὺ εἶχεν ὁ Κέσσερμπαχ, γιὰ τὴν μικρὴ κασσετίνη ἀπὸ ἔβανο, ποὺ εἶχεν ἀσφαλίσει στὸ «Κρεντί Λυονναί» καὶ γιὰ τὴν ἀπὸ μαῦρον μαροκινὸν θήκη, ὅπου ἐφύλλαττε μερικά ἔγγραφα.

Καὶ ἡ θήκη αὐτὴ ποὺ θρίσκει τώρα; ρώτησε ὁ Λενορμάν.

Ἐντοναρνε τὸν κύριον Κέσσερμπαχ νὰ τὴν θάξῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴν θαλίτσα, ἀπάντησε ὁ γραμματεὺς.

Ὁ ἀνακριτὴς Φορμερί ἔψαξε προσεκτικὰ τὸ περιεχόμενον τῆς θαλίτσας, ἀλλὰ δέν βρῆκε μέσα σ' αὐτὴ τὴν δερματίνη θήκη.

Ὡστόσο, φαινόταν πολὺ αἰσιόδοξος.

Ὁπωσδήποτε, εἶπε, γνωρίζομε ἀρκετὰ στοιχεῖα. Τὸ ὄνομα τοῦ δράστου, τὴν συν-θήκη τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἐλατήριο ποὺ δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ κλοπή.

Ὁλα συνδυάζονται περιφρ-μα... Ὑποθέτω ὅτι συμφωνεῖτε, κύριε Λενορμάν...

Καθόλου, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ποὺ φαινόταν πολὺ συλλογισμέ-νος.

— Ποῦ λοιπόν, βλέπετε τὴ διαφωνία μας; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Σὲ ὅλα!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΠΑΚΟΥΜΠΑ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὶν περιέργους μυστικούς μονάρχες τῆς Ἀφρικῆς εἶνε ἀσφαλῶς ὁ βασιλεὺς τῶν Μπακούμπα Μολονότι εἶνε βασιλεὺς γιατί κερίσει πολλὰ χρυσά ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἀδικοῦνται γιὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ εἶναι μὲ τὸν πρῶτον νό-νο τρόπον.

— Ὁ δράστης εἶναι ὁ Ἀριμάν...

— Γιατὶ σκότωσε ὅμως;

— Γιατὶ νὰ κλέβῃ.

— Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν καταθέσιν τῶν μαρτύρων, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἂν ἔκλεψε κατὶ, τὸ ἔκαμε πρὶν νὰ σκοτώσῃ τὸν Λενορμάν. Ἀλλωστε, δέν πρέπει νὰ ξεχνᾷτε ὅτι τὸ ἐγκλημα αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ποὺ ἔκαμε ὡς σήμε-ρα ὁ Ἀριμάν... Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶνε κάποιος λό-γος ποὺ σοῦδαρὸς, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ θάψῃ τὰ χέ-ρια του στὸ αἷμα...

— Θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἀπαριθμῶ πολλοὺς λόγους εἰπὼν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἐχετε καὶ ὁ νὰ μοῦ τοὺς πῆτε ἀργότερα, ἀπάν-τησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυ-νομίας. Γιὰ τὴν στιγμὴ, θὰ προτιμοῦσα νὰ κάμω κατὶ καλότερον...

Καί, γυρίζοντας σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ξε-νοδοχείου, εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ δωμάτια τὰ συνεχόμενα μ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα.

Σὲ λίγο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον καὶ τὸν Κάρλο περάσε στὸ διαμέρι-σμα ποὺ εἶχε κρατηθῇ γιὰ τὴν κυρία Κέσσερμπαχ, καὶ ἄρχισε νὰ ἐπισκεπτεται ἐν-ἑνα τὰ δωμάτια.

— Ποῦ βρίσκονται τὰ κλει-διά αὐτοῦ τοῦ διαμερίσμα-τος; ρώτησε.

— Στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδο-χείου, ἀπάντησε ὁ ὑπάλλη-λος.

Ἐπὶ τῶν Κυριῶν ἡ γνώμη εἶναι ἀπὸ μαυρισμένο ἀτσάλι; ξαναρώτησε.

— Ναί.

— Μὲ τρία διαμερίσματα γιὰ καπνὸ, σιγαρόχαρτο καὶ πῖπτα;

— Ἀκριβῶς.

— Εἶχε μήπως μέσα ξανθὸ μισκομένο ρωσσικὸ καπνὸ;

— Ναί. Ὁ καπνὸς ποὺ περι-εἶχε ἦταν ξανθὸς καὶ φιλο-κοιμένος... Δέν ξέρω ἂν εἶ-ναι ρωσσικός.

— Κάμε μου τὴ χάρι νὰ τὴν φέρῃς... Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἴδω...

Ὁ Γουσταῦος Μπιντῶ ἔρ-ριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέ-ρος τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυ-νομίας.

— Ναί... πήγαινε νὰ τὴν φέ-ρῃς, εἶπε ὁ Λενορμάν.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀπομακρύνθη-κε γρήγορα.

— Τί ἐνδιαφέρον θρί

του; ρώτησε ο Λενορμάν τον υπάλληλο που στεκόταν πλάι του.

—Στο έκτο πάτωμα, προς την όδον Ίουδαίας, δηλαδή ακριβώς πάνω από το κεφάλι μας, απάντησε αυτός. «Ο Μπεντώ θα έπρεπε να είχε γυρίσει από αρκετά λεπτά...

—Στείλτε κάποιον να το πη νά κατεβή γρήγορα, παρακάλεσε ο διευθυντής της αστυνομίας, που είχε αρχίσει ν' ανυπομονή.

«Ο υπάλληλος προθυμοποιήθηκε να πάη ο ίδιος.

«Αλλά ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά τρέχοντας. Το πρόσωπό του είχε μία τραγική έκφραση.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Λενορμάν.

—Είναι νεκρός...

—Ποιός;

—Ο Γουσταβός Μπεντώ!

—Ο Γουσταβός Μπεντώ;

—Ναι, τον έδολοφόνησαν...

—Κατάρα! βρυχήθηκε ο διευθυντής της αστυνομίας, σφίγγοντας τις γροθιές του. Αυτοί οι άνθρωποι είναι εξαίρετικά τολμηροί!... Γκουρέλ!... Ματουρέν!... Να κλειστούν άμεσα όλες οι πόρτες του ξενοδοχείου και να μην επιτραπεί ή έξοδος σε κανένα.

«Ωρμησε έπειτα στην έξοδο του διαμερίσματος.

«Αλλά, καθώς διασκέλιζε το κατώφλι της πόρτας, έσκυψε και σήκωσε κάτι από το πάτωμα.

«Ήταν μία μικρή ετικέττα με γαλάζια κορνίζα.

«Πάνω σ' αυτή την ετικέττα υπήρχε ο αριθμός 999. «Ο διευθυντής της αστυνομίας την έβαλε μέσα στο πορτοφόλι του και απομακρύνθηκε γρήγορα.

Το μυστήριο περιπλέκεται!

«Ο Γουσταβός Μπεντώ είχε χτυπηθεί στη ράχη, ανάμεσα στις δυο ώμοπλάτες.

«Ο Ιατροδικαστής ήταν βέβαιος ότι το στίλετο με το οποίο είχε διαπραχθεί αυτό το έγκλημα ήταν το ίδιο μ' εκείνο που είχε χρησιμοποιηθεί και για τη δολοφονία του Κέσσερμαχ. «Ο ύπηρέτης φαίνεται ότι είχε γονατίσει μπροστά στο κρεβάτι του,

Μεταχειρίζονται
ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ
Vedette

Καθαρίζετε τις σκόνες και το βάψιμο του προσώπου σας. Αποφεύγετε την χρήση των σαπουνιών.

αναζητώντας τη σιγαροθήκη που είχε κρύψει κάτω από τα στρώματα. Στη θέση αυτή τον πρόφθασε ο δολοφόνος και τον χτύπησε από πίσω. Το χέρι του δυστυχισμένου θρισκόταν ακόμη ανάμεσα στο στρώμα και το προσκέφαλο. «Η σιγαροθήκη όμως δεν ήταν πιά εκεί.

—Αυτή η σιγαροθήκη θα μ'αξήσει ασφαλώς στην ανακάλυψη του δράστου, είπεν ο ανακριτής Φορμερί.

—Πιθανόν! είπεν ο διευθυντής της αστυνομίας.

—Ξέρομε όμως τα γράμματα του συμπλέγματος που υπήρχαν στο σκέπασμά της, συνέχισε ο ανακριτής. Βοηθούμενοι από τα δύο αυτά γράμματα και από ύσα φαίνεται να γνωρίζω ο Κάρολος, θα μπορέσουμε εύκολα...

«Ο διευθυντής της αστυνομίας τινάχθηκε από τη θέση του.

—Ποι είναι ο Κάρολος; ρώτησε.

«Τον αναζήτησαν στους διαδρόμους, όπου είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται πολλοί περιεργοί μεταξύ των ενοίκων και του προσωπικού του ξενοδοχείου, αλλά δεν τον θρήκαν πουθενά.

—Ο κύριος Κάρολος με είχε συνοδεύσει ως το δωμάτιό του Μπεντώ, όταν ανέβηκα την πρώτη φορά έξω, είπε ο υπάλληλος του ξενοδοχείου.

—Αλλά δεν τον είδα να γυρίζει μαζί σας.

—Νομίζω ότι είχε μείνει κοντά στο πτώμα...

—Πώς; Είχε μείνει κοντά στο πτώμα;

—Ναι. Τον είχα παρακαλέσει να μείνει εκεί, για να τρέξω να σας ειδοποιήσω.

—Και δεν είδατε κανένα εκεί κοντά;

—Κανένα. Οί διάδοχοι ήταν έρημοι. Επίσης και οι σκάλες.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

Πρόσωπα δροσερά νεανικά, περιποιημένα
Οι απόκτηστες χρησιμοποιούντας ΜΟΝΟΝ τα επίσημα καλλυντικά

«Constance Bennet»
Hollywood U.S.A.
Η πιο σύγχρονη συλλογή ΚΡΕΜΩΝ
Πωλούνται στα μεγάλα καταστήματα και φαρμακεία.
Διαρκής παρακαταθήκη: Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ
Κτενά 10 — Τηλ. 22.707

Τα ωραιότερα έμπριμέ Τα στερεώτερο σεντόνια και όλα τα είδη υφασμάτων νιά προίκες προσφέρουμε σε φτηνές τιμές
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ελάτε Μιλτιάδου 37 (αδία έξοδος πάρκο οδ. Αιόλου)
Μ ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ

Εκείνοι που χάνονται

Περίεργες ιστορίες εξαφανίσεων

«Ο Διεθνής Έρυθρός Σταυρός αναζητεί παντού διάφορα άτομα, που χάθηκαν κατά τον πόλεμο. Υπάρχει στη Γενεύη ένα αρχείο, με 100.000 δελτία εξαφανισθέντων. Δεν είναι ωστόσο πολύ μικρότερος ο αριθμός εκείνων που χάνονται σε καιρό ειρήνης. Φτάνει κατά μέσον όρον τους 137 την ημέρα, στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική.

Στο Λονδίνο π. χ., 4.500 ανήλικα κορίτσια και 12.000 σύζυγοι χάνονται κάθε χρόνο — οι δεύτεροι πιθανότατα γιατί δεν μπορούν να πάρουν διαζύγιο. Υπάρχει η περίπτωση ενός θαρωνέτου, που εξαφανίστηκε το 1943 και που δεν ξέρει ακόμη ότι κληρονόμησε αυτό τον τίτλο. «Αλλά, κι' αν ακόμη το ήξερε, δε θα έπείστρεφε, γιατί ο φόρος της κληρονομιάς είναι μεγαλύτερος απ' τα εισοδήματα του κληρονόμου!

«Ένας άλλος θαρωνέτος ο σέρ Τόμας Αλεξάντερ, είχε χαθεί κι' αυτός. Η εξαφάνισή του δ'απιστώθηκε μόνον όταν κληρονόμησε τον τίτλο. Αρχισαν τότε έρευνες, που διήρκεσαν 25 χρόνια. Κι' επί τέλους τον ανέκαλυσαν... στην Αλαμπάμα των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου ήταν ιδιοκτήτης μιάς ταβέρνας! Δεν θέλησε όμως με κανένα τρόπο να γυρίσει στην πατρίδα του.

«Ο γιός της ούγγρικής αριστοκρατικής οικογενείας Καρκίν ήταν μανιώδης χαρτοπαίκτης. Μία μέρα, για να πληρώση τα χρέη του, εισέπραξε όλα τα ενοίκια των απεράντων κτημάτων του πατέρα του, κι' έπειτα εξαφανίστηκε. Ο πατέρας του, έξω φρενών, αναζήτησε τα ίχνη του... και χάθηκε κι' αυτός! Κανείς δεν τους ξαναείδε πιά, επί 50 χρόνια. Πριν απ'τον πόλεμο ωστόσο έλεγαν στις ταβέρνες των χωριών που ανήκαν στους Καρκίν, ότι ο πατέρας κι' ο γιός είχαν έμφανισθή σε μία χαρτοπαίκτη λέσχη της Κιανής Ακτής. Η διαχείριση των κτημάτων τους είχε ανατεθεί σ' ένα οικογενειακό συμβούλιο, κι' η αστυνομία αναζητούσε τους πιθανούς κληρονόμους... ως ότου, μετά τον πόλεμο, η Κυβέρνηση κρατικοποίησε τα κτήματα αυτά, καθώς και το κεφάλαιο που είχε συγκεντρωθεί απ' τα εισοδήματά τους!

«Η ιστορία του Κάρολο Γκριντι είναι διαφορετική απ' τις προηγούμενες. Αυτός είχε τελειώσει το γυμνάσιο κι' ήταν ένας νεαρός άφη-

ρημένος, όνειροπόλος και λίγο ρομαντικός. Μία μέρα, συνάντησε σ' ένα χορό, στη Γένουα, κάποια φιλενάδα του. Στο τέλος της βραδιάς, την άφισε μέσα στο αυτοκίνητό του, λέγοντας της: —Θα γυρίσω άμέσως... Ξέχασα το κακόλ μου. Πάω να το πάρω...

Και δεν ξαναφάνηκε πιά! Η αστυνομία επενέβη, έψαξε παντού, ανέκρινε τη φίλη του Κάρολο, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Τέλος, πρὸ 2 ετών, ένας άντρας μεσόκοπος, μελαχροινός, με μαύρη γενειάδα, παρουσιάστηκε στους γονείς του Κάρολο και κάθισε στο τραπέζι τους.

—Είμαι εγώ, ο Κάρολο! τους εξήγησε. Είχα συναντήσει, τη βραδιά εκείνη, ένα συμμαθητή μου, που φευγε για την Αργεντινή. Είχα στην τσέπη μου αρκετά χρήματα για το εισιτήριό μου. Απεφάσισα λοιπόν να τον ακολουθήσω... Έπειτα έμεινα στην Αργεντινή, όπου κέρδισα πολλά χρήματα...

—Μα, δεν μπορούσατε να μας γράψετε; διαμαρτυρήθηκαν οι γέροντες του.

—Έχετε δικη, αλλά ξέρετε καλά πως συχναίνομαι την ξληλογραφία!

Ιδιότητες της φύσεως

Μητέρα έννέα ετών!...

«Ο γνωστότατος Γάλλος ιστορικός και γιατρός Καμπανές, του οποίου οι ιστορικές και επιστημονικές έρευνες έχουν δημοσιευθεί σε δεκάδες τόμων, αναφέρει στο βιβλίο του «Η έκτα αισθήσις» την περίπτωση μίας μικρούλας έννέα μόλις ετών που έγινε μητέρα, στα 1756.

«Ιδού σε πιστή μετάφραση η σχετική περιγραφή από το βιβλίο του Καμπανές:

«Κατάπληκτο έμεινε ολόκληρο το Παρίσι από την είδηση, πως μία κοπέλλα ηλικίας έννέα ετών, η Σαρλόττα - Μαγδαληνή - Ζανέτ - Ρενώ, έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι, έπειτα από έπτά μηνών έγκυμοσύνη. Στ' ανάκτορα, ο ιδιαίτερος γιατρός —μαειντήρ της Δελφίνης (διαδόχου του γαλλικού θρόνου) ύστερα από ένα συμβούλιο με τους καθηγητές της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Παρισιού, αποφάσισε να πάρη τη μικρή μητέρα με το παιδί της στο σπίτι τους.

«Ο τοκετός δεν ήταν φυσιολογικός. Το παιδί, ένα άρτιμελές κι' εύρωστο αγοράκι ήρθε στον κόσμο στις 30 Ιουνίου του 1756, στις 3.30' το πρωί, από μία τομή που έκαναν οι γιατροί στο άριστερό πλευρό της κόρης, νομίζοντας ότι έγχειρίζουν κάποιον άσυνείηστο όγκο. Η κατάπληξή τους ήταν μεγάλη όταν είδαν αντί του όγκου, ένα παιδί ζωντανό.

Μητέρα και παιδί παραδόξως, λέει ο γιατρός Καμπανές, έζησαν, χάρις σε μία ανεξήγητη ευνοια της φύσεως και της μοίρας.

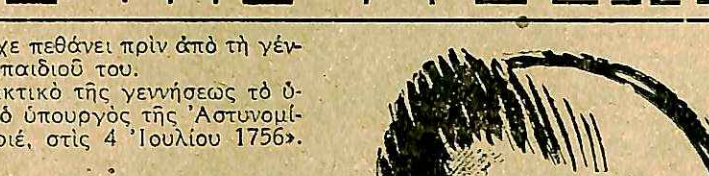
(Σημ. «Θησαυρού»: «Ο γιατρός Καμπανές έννοει ότι την εποχή εκείνη ύστερα από μία τέτοια έγχειρηση, χωρίς τα αντισηπτικά σημερινά μέσα, πολύ λίγοι έζούσαν»).

Το νεογέννητο παιδάκι βαφτίσθηκε στην εκκλησία Άγιος Άνδρέας του παλιού Παρισιού. Το Κράτος έδωσε μία ισόβια σύνταξη στην ανήλικη μητέρα 1.500 φράγκων το χρόνο, υπό τον όρον ότι θ' άποσυρόταν σε κάποια μοναστήρι για όλη της τη ζωή, για να εξαγνισθή.

«Ο πατέρας του παιδιού, κάποιος Μαρσάν, είχε ύποπτες σχέσεις με την έννεατη παιδούλα. Θά περνούσε βέβαια από δικαστήριο για να τιωρηθή αύστηρότητα, μά κατά σύμ-

Εκείνοι που χάνονται

Περίεργες ιστορίες εξαφανίσεων

πτωσιν είχε πεθάνει πριν από τη γέννηση του παιδιού του.

Το πρακτικό της γεννήσεως το υπέγραψε ο ύπουργός της Αστυνομίας Μπερριέ, στις 4 Ιουλίου 1756.

«Ένας ανήλικος... γέρος!

Πρόκειται στην περίπτωση αυτή για ένα παράδειγμα της σπανιότητας άνωμαλίας που είναι γνωστή στην επιστήμη ως «Προγηρία».

«Ο Τσάρλς Τσάρλσουορθ γεννήθηκε στο Στρώφορδσαίρ της Αγγλίας από φυσιολογικούς γονείς στις 14 Μαρτίου 1829.

Τεσσάρων ετών είχαν άνδρωθή άπολύτως και πέθανε άπο συγκοπή σε ηλικία έπτά ετών, τέλεια γέρος πλέον.

«Ο Τσάρλς γεννήθηκε με άσπρα μαλλιά και δέρμα ρυτιδωμένο. Τα χέρια του σε ηλικία τριών μηνών μόλις είχαν άποκτήσει τους γνωστούς γεροντικούς κόμβους.

«Φρενών. Θά έπακολουθούσε μεγάλος καυγας και δικαστήριο, γιατί ο προσβληθείς σύζυγος άπεύλησε να καταγγείλη τον φίλο του επί... άποπειρά μοιχείας, όταν επενέβη ο παπας της ένορίας.

Τους είπεν ότι μόνος υπάτιος ήταν το μάτι του Λάουφερ κι' αυτό έπρεπε να τιμωρηθή.

—Δηλαδή; Θά μου το βγάλετε; έρώτησεν έντρομος ο Λάουφερ.

—Οχι, αγαπητέ μου, του είπεν ο παπας. Δέν θά σας βγάλω με το μάτι σας. Θά τόχετε όμως κλειστό έπί... έννενηντα μέρες.

«Έτσι κι' έγινε. Καί ο Χάινριχ Λάουφερ, επί 90 μέρες, έτρωγε, έπινε, έδούλευε, έπήγαινε στο θέατρο, με το ένα μάτι διαρκώς κλειστό, γιατί ο φίλος του είχε βάλει άνθρωπο και τον παρακολουθούσε συνεχώς!...

Τα μυστήρια «βιντέους»

«Η βρετανική ύπηρεσία πληροφοριών απέκάλυψε τελευταία ένα από τα πολυτιμότερα μυστικά του πολέμου.

Τα άγγλικά άεροπλάνα, όταν έπληγαν στο έγχθικό έδαφος έρριχναν τόνους ολόκληρους από μικρά άσημένα χαρτάκια, καλούμενα «βιντέους». «Ο ποσοστός των είχε πασαιίνει μυστηριώδης. Άλλ' ή βρετανική ύπηρεσία άποκαλύπτει σήμερα ότι καθένα απ' αυτά, κατά το πέρασμά του άπό το πεδίον έλέγχου των γεωγραφικών μηχανημάτων σάνταρ σημειωνόταν ως άεροπλάνο. Αυτό έγινε π. χ. σε μία έπιδραση έναντίον του Άυδούργου. Μετάρω σ' αυτή 800 βουβαροδιστικά. Όταν πλησίασαν στο γεωγραφικό έδαφος άρχισαν να πετούν σωρούς άπό «βιντέους». Συνολικά έορδαν 25 εκατομμύρια απ' αυτά τα χαρτάκια, σε άναλογία 2.000 κατά 1'. Πολλά απ' αυτά κατεγράφησαν άπό τα γεωγραφικά μηχανήματα σάνταρ ως άεροπλάνα. Καί το άποτέλεσμα ήταν ότι οι Γερμανοί ένόμισαν πως ή άρμάδας που έρχόταν έναντίον των άπέτελετο άπό 12.000 τουλάχιστον άεροπλάνα. Καί τ' άχασαν κολληκτικά. Η άμυνά των παρέλυσε και οι Άγγλοι έντύπησαν άνενόχλητοι σκεδόν τους στόχους των. Οί άπώλειές τους ήταν έτσι μόνον 1,5%, ενώ συνήθως άνεονόταν σε 5,4%.

Το σώμα του Τσάρλσουορθ έταρχειώθηκε και έπιδεικνύεται στο «Βρετανικό Ιατρικό Μουσείο».

Η τιμωρία ενός ματιού

«Η άπρεπής συμπεριφορά ενός... ματιού ένινεν άφορμή να έπιδληθή στον ιδιοκτήτη του να το κρατήσει κλειστό επί 90 ημέρες!...

Τα γεγονότα συνέβησαν ως έξης. Στη γερμανική πόλη Ντύσσελντορφ, ένας γλεντζές έμπορος, ο Χάινριχ Λάουφερ, εκύτταζε πονηρά την γυναίκα κάποιου στενού του φίλου. Έπανελημμένως δέ της έκλεισε με σημασία το μάτι. Εκείνη, το είπε στον άνδρα της που ένινεν έξω

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΗΡΘΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η παρρησία του Ουίλλιαμ Μίλλερ

Πάνω στους λόφους, απ' το Μάιν ως τη Γεωργία κι απ' τη Ν. Υόρκη ως τη Ίλλινอยς, οι πιστοί περιμέναν, τη νύχτα εκείνη του Οκτωβρίου, τη συντέλεια του κόσμου! Άλλοι έψαλλαν ύμνους, άλλοι κύτταζαν έκστατικά τον ουρανό. Φορώντας άσπρους χιτώνες, προσευχόντουσαν και περιμέναν... Πλησιάζει η ώρα της Δευτέρας Παρουσίας! Θά έπραγμα- τοποιούντο οι αρχαίες προφητείες. "Όλα τα πλούτη του κόσμου θά γινόντουσαν σκόνη σε μία στιγμή..."

Ένα εκατομμύριο περίπου «Μίλλερίται» είχαν άψει τα σπίτια τους, το βράδυ εκείνο του 1844, είχαν εγκαταλείψει τα χτήματά τους, είχαν ανταλλάξει τους τελευταίους αποχαιρετισμούς των. Οι μεγάλες φωτιές που είχαν ανάψει πάνω στους λόφους, δυνάμωναν τη φανατική λάμψη των ματιών τους. Χόρευαν, έψαλλαν, προσευχόντουσαν και περιμέναν...

Όλη αυτή η άπιστευτη ομαδική εκδήλωση θρησκόληψιας, που αναστάτωσε την Αμερική, ήταν έργο ενός μαγνητικού ανθρώπου, του Ουίλλιαμ Μίλλερ. Ο «προφήτης» γεννήθηκε στη Μασαχουσέτη, το 1782. Άφ'επι πολλά χρόνια έκανε τον ιεροκήρυκα και καυτηρίαζε την άμαρτωλή ζωή των συγχρόνων του, το 1831 άρχισε να διδάσκει ότι πλησίαζε η Δευτέρα Παρουσία. Προσέβον- τας διάφορους αριθμούς που βοή- κε στην Άγία Γραφή, είχε υπο- λογίσει ότι το τέλος του κόσμου θά συνέβαινε μεταξύ της 21ης Μαρτίου του 1843 και της ίδισης ημερομηνίας του 1844!

Εξ άλλου η Άγία Γραφή άνε- φερε ότι διάφορα εξαιρετικά γε- γονότα θ' αποτελέσουν το προοί- μιο της Δευτέρας Παρουσίας: ού- ράνια φαινόμενα, σεισμοί, πόλε- μοι και ξεγέρσεις και μεγάλη ανάπτυξη των ανθρώπινων γνώ- σεων. "Ε λοιπόν, το 1833, ο με- γαλειώτερος μετεωρόλιθος απ' δ- σους παρατηρήθησαν ποτέ, είχε λάμψει επί 6 ώρες στον ουρανό. Είχαν συμβη δυνατόι σεισμοί στάς "Ινδίας, την Άγγλία, το Μεξικό, τις "Αντίλλες. Είχαν ξεσπάσει έ- παναστάσεις στην Εύρωπη, συνέ- πειες στο Συνέδριο της Β'έννης. Κι η Αμερική βρισκόταν στο δρόμο μιας πρωτοφανούς αναπτύ- ξεως των έφευρέσεων και της βιο- μηχανίας. Δέν απέδεικναν δλ' αυτά ότι πλησίαζε η συντέλεια του κόσμου;...

«Φτάνει η φοβερή στιγμή! έ- γράψε ο Μίλλερ. Τα σύννεφα δια- λύθηκαν, ξεσκεπάσθηκε ο ουρα- νός, φάνηκε ο μεγάλος άσπρος θρόνος! "Ερχεται, ο Σωτήρ!»,

Όταν όμως πέρασαν οι 21 Μαρτίου 1844 χωρίς να συμβη τί- ποτε εξαιρετικό, ο Μίλλερ ξανά- κανε τους λογαριασμούς του και βρήκε... ότι είχε κάνει ένα μι- κρό λάθος. "Ωρισε λοιπόν μία καινούργια ημερομηνία: 22 Ο- κτωβρίου του ίδιου έτους. Κι έο-

χισε πάλι, με τη βοήθεια 700 πι- στών οπαδών του, μιάν έντατική έκστρατεία για να κερδίση προ- σηλύτους.

Η προπαγάνδα του ήταν άλη- θινά αμερικανική, με φυλλάδια, περιοδικά, κ.λ.π. "Όσο περνού- σαν οι βδομάδες, το κήρυγμά του αποχτούσε μεγαλειότερο κύ- ρος. Είχε οπαδούς σ' όλες τις πόλεις και τα χωριά των άνατο- λικών πολιτειών.

Πολλοί αυτοκτονούσαν, Άλλοι μονομαχούσαν με τους σκεπτικι- στάς, που δέν πίστευαν στην προ- φητεία του Μίλλερ. "Ομάδες από Μίλλερίτες γύριζαν στους δρό- μους και τα σπίτια, προσκαλόν- τας τους άμαρτωλούς να μετα- νιώσουν, πριν απ' την ώρα της καταστροφής.

"Όσο πλησίαζε η μοιραία ήμέ- ρα, οι Μίλλερίται κανόνιζαν τις ύποθέσεις τους, χάριζαν ή κατέ- στρεφαν τις περιουσίες τους. Οι καταστηματαρχαί άνοιγαν τις πόρτες τους κι έγκατέλειπαν τα έμπορεύματά τους, οι κτηματίαι άφιναν τα προϊόντα τους να σαπί- ζουν. Τι να τα κάνουν, άφ'ου έ- φτανε η Δευτέρα Παρουσία!...

Τέλος, ήρθε η Μεγάλη Ήμέρα, σκοτεινή και συννεφιασμένη. Μετά τις τελευταίες προετοιμασίες, άρ- γα το απόγευμα, οι πιστοί φόρε- σαν άσπρους χιτώνες και συγκεν- τρώθηκαν στους λόφους και στα νεκροταφεία, όπου θά γινόταν η ανάστασις των νεκρών. "Όταν νύ- χτωσε, ή θρησκευτική έξαψις με- γάλωσε. "Όλοι πίστευαν ότι, τα μεσάνυχτα ακριβώς, θ' άνοιγαν οι ουρανοί, και τότε οι πιστοί, ζων- τανοί και νεκροί, θ' ανέβαιναν στον Παράδεισο.

Μερικοί Μίλλερίται είχαν σκορ- φάλωσει σε δέντρα, άλλοι είχαν άνεβη σε σκεπές σπιτιών. "Ακου- γε κανείς εκδήλωσης χαράς για την εύλογία που έφτανε, και λύ- πης για την αλάνια καταδίκη των άμετανόητων.

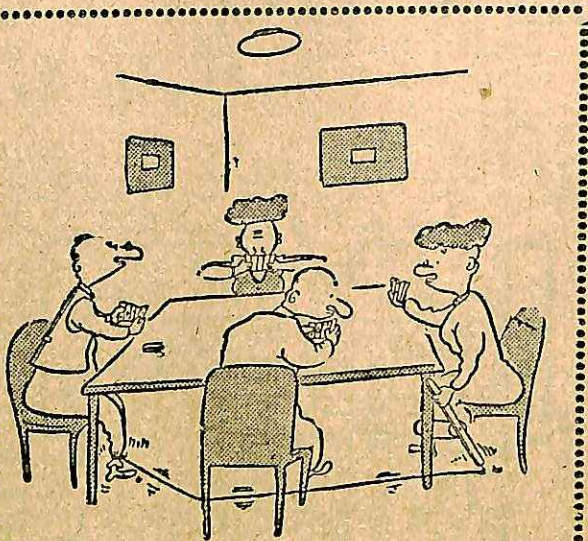
Τέλος, σήμαναν τα μεσάνυχτα. Βαθεία σιωπή άπλώθηκε παντού... Άλλά δέν συνέβη τίποτε! Οι πι- στοί κυτάχθηκαν άήσυχα, ξεε- δήλωσαν την άπορία τους και κα- τέληξαν στο συμπέρασμα ότι το θαύμα θά γινόταν ίσως τα ήμε- ρώματα. Δέν μπορούσε ποτέ να έ- κάμει λάθος ο «προφήτης» Μίλ- λερ. Άπλως και μόνον ο Θεός ή- θελε να δοκιμάση την πίστι τους.

Όταν όμως ο ήλιος άνέτειλε, όπως συνήθως κι αντί για τη σάλπιγγα του Άρχαγγέλου ά- κούστηκαν μόνο τα κελαϊδίσμα- τα των πουλιών, οι Μίλλερίται διαλύθηκαν, άμίλητοι, με το κε- φάλι σκυφτό, με τους χιτώνες τσαλακωμένους και λερωμένους, και γύρισαν στα σπίτια τους, για ν' άκούσουν τα πειράγματα των «άπιστων» γειτόνων τους!

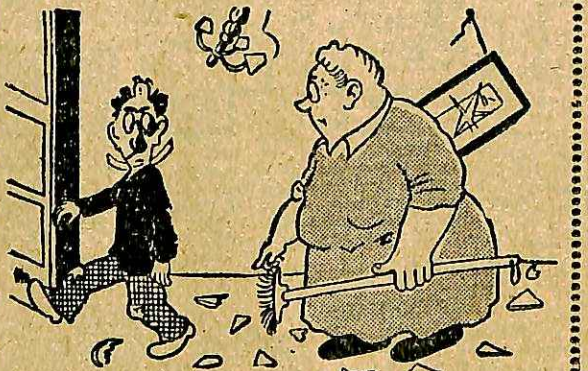
"Όσο για το Μίλλερ — που είχε μείνει στο σπίτι του όλη τη νύ- χτα — ήταν συντετριμμένος για την άποτυχία του. "Επιθεωρούσε πάλι τους ύπολογισμούς του, χω- ρίς να βρίσκει το λάθος...

Εξακολούθησε κατόπιν τα κη- ρύγματά του βεβαιώνοντας ότι η Δευτέρα Παρουσία δέν θ' άργου- σε. Μά δέν τον πίστευε κανείς...

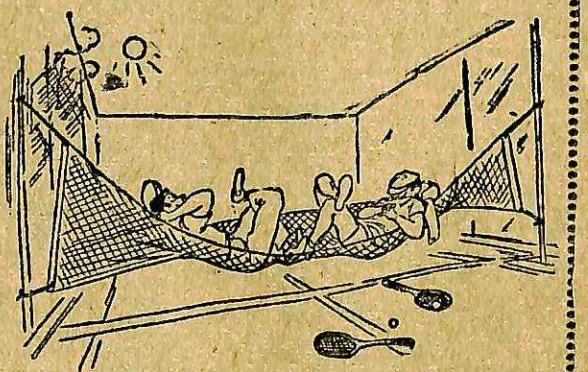
Άργότερα έχασε την άρσά του, και πέθανε στο Λόου Χάμ- πτον το 1849.

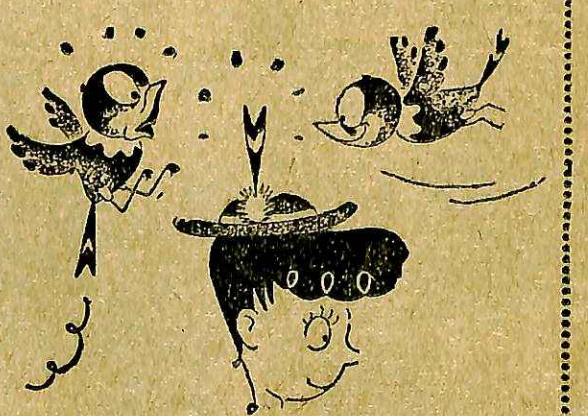
Μία άσφαλής μέθοδος για να κερδίση κανείς στα χαρτιά!

Δέν φανταζομαί να θυμώσες. Περιελά μου ο στερ' απ' αυτή τη μικρή διαφωνία μας!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— "Αχι! Συμφορά μου, αυτή είναι η ούρα του άν- τρα μου!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΡΙΚΗΣ

ΜΑΞΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ

14ον Διάταζε έπειτα το Μύλλερ να ξαναβάλει τα ζαφείρια μέσα στο σακουλάκι με το ά- ριστερό του χέρι, κρατώντας πάντα σκηνμένο το δεξί ό- πως είχαν επίσης σκηνμένα τα χέρια τους ο "Ορτέγκα και ο Μπάρον.

Μά δέν υπήρχε πιά φόβος στα μάτια τους... Τώρα άνη- σκούσε ο θρίκ. "Υποπευόταν κάποια προδοσία... Κάποια ά- όριστη άπειλή πλανιόταν στον άέρα του σιωπηλού δωματίου...

Ο θρίκ πήρε το σακουλάκι κι' ώπισθοχώρησε, στρίβοντας λίγο το σώμα του, έτσι που να βλέπει με την άκρη του ματιού του την κουρτίνα της πόρτας.

Μάλις όμως είχε άνεβη τρία σκαλοπάτια, άκούστηκε ένας ξαφνικός μεταλλικός κρότος. Ο θρίκ μάντευσε άμέσως την προέλευσή του: Είχε κλείσει η μεταλλική πόρτα πίσω απ' την κουρτίνα! Τη δοκίμασε και τη βρήκε κλειδωμένη. Δέν μπο- ρούσε πιά να περάση από εκεί στο φωτισμένο διάδρομο, που οδηγούσε στο υπάνειο του σπι- τίου των πηλίκων!

Καμία έκφρασις δέν φάνη- κε στο πρόσωπο των τριών άν- δρών, που εξακολουθούσαν να μένουν υπό την άπειλή του πι- στολιού του θρίκ. Κι όμως ο Μύλλερ είχε προκαλέσει το κλείσιμο της πόρτας με την πίεση ενός κρυφού κουμπιού, κάτω απ' το νάρσος του.

Ο θρίκ διευθύνθηκε προς την άντικρυνή πλευρά του δω- ματίου. Πέρασε άναμεσα στο Σάμ Μπάρον και στο δεμένο Ρόντνεϊ Μάσον. Ο σκόφος του ήταν να βρη απ' τη δεύτερη πόρτα, που υπήρχε στο γκρίκι τοίχο. Είχε συγχρόνως το πι- στολί του έτοιμο να πυροβολή- σει στην παραμικρή κίνηση των αντιπάλων του.

Γύρισε το πόμολο της πόρ- τας κι' είδε ότι ήταν έκκελι δωτη!

— Γειά σας, παιδιά! φώναξε, προσπαθώντας να ξαναβρη την ψυχραιμία του.

Άνοιξε την πόρτα βγήκε απ' το δωμάτιο και ξανάκλεισε πίσω του.

Την ίδια στιγμή, άκούστη- κε ένας έλαφρός κρότος κον- τα στο μέρος όπου βρισκόταν δεμένο ο Μάσον. Τρεις άν- θρωποι γλύστρησαν μέσα στο δωμάτιο από μια μυστική εί- ρσοδ. Είχαν κι' οι τρεις άπει- λητική έκφρασις και μία άνια λάμψη στα μάτια. "Ήσαν μέ- λι της συμμορίας του Μπά- ρον.

Εξάφνα, μία καταπληκτική μεταβολή συνέβη στον γκρί- κος τοίχο: Έγινε φωτεινός διαφανής! Και φάνηκε πίσω του ο Ντάβιντ θρίκ, που στε- κόταν ακίνητος με άμχανία, λουόμενος από ένα αλλόκοτο φως...

Είδαν το φως του φαναριού του Μαύρου Άνθρωπου να στα- ματάει ξαφνικά, κι' έπειτα ν' άνεβαίνει και να χάνεται απ' τα μάτια τους.

Ο Μαύρος Άνθρωπος είχε φτάσει στο τέλος του τούννελ, είχε συναντήσει μία πέτρινη σκάλα και την είχε άνεβη. Στην κορυφή της υπήρχε μια κλειστή πόρτα. Άνάμεσα στην κάτω άκρη της και στο κάτω φλι έμεινε μία χαραμάδα, απ' όπου περνούσε λίγο φως έ- ξαιρετικά έντονο.

Ο Μαύρος Άνθρωπος είχε ψε το φανάρι του και τράβε- λε το πιστόλι του. Άνοιξε την πόρτα σιγά-σιγά, με προσύλα- ρι και πέρασε μ' ένα πήδημα το κατώφλι.

"Όσο κι' άν ήταν ψυχραιμώ- ρος και συντημένος στα θρίκ...

ΣΟΚΟΛΑΤΑ
IPIX

θεάματα, δέν υπόρεσε να μνη- αναρχίσση εμπρός σ' εκείνο που αντίκρυζε: Ένα φως έκ- τυφλωτικό έπέσπε πάνω στο ά- ψυχο σώμα του Ντέβιντ θρίκ. Το πρόσωπό του είχε καταν- τήσει άγνωριστο, σκεπασμένο απ' το αίμα που είχε τρέξει απ' τον κομματοσμένο λαιμό του!...

Αντίκρου του δρισκόταν ο πιο παράξενος τοίχος που εί- χε ίδη ποτέ ο Μαύρος Άνθρω- πος. Δέν έφανε κανένα έμ- πόδιο στο ανθρώπινο μάτι. "Ή- ταν αόλοκλος διαφανής!

Άνάμεσα απ' αυτόν, ο Μαύ- ρος Άνθρωπος έβλεπε το δι- πλανό δωματίο με το μπλε φωτισμό. Δέκρινε τους γκάν- γκστερς που τον κυττάζαν άνια, το Μύλλερ, το Μπά- ρον!... Δύο απ' τους συμμο- ρίτες είχαν τραβήξει τον "Ορ- τέγκα σε μία νωνία, κοντά στο δεμένο Ρόντνεϊ Μάσον, και τον κρατούσαν κάτω απ' την άπειλή των πιστολιών τους.

Ο Μαύρος Άνθρωπος τα πα- ρετήρησε όλα αυτά σε μία στιν- μή μόνον.

Πρόσεξε ακόμη ότι ή άσπρη λάμψη μερικών προβολών, που φωτίζουν το δωμάτιο όπου βρισκόταν, άντενακλάτο λίγο, καθώς έπέσπε στην επιφάνεια του διαφανούς τοίχου. Και κα- τάλαβε ότι δέν ήταν τοίχος, άλλα μάλλον ένα είδος κουρ- τίνας από μία διαφανή και γκρίκι πλαστική ουσία!

Οι σφαίρες των γκάνγκστερς την έπέμιαν τρυπες, καθώς πυροβολούσαν το Μαύρο Άν- θρωπο. Μία απ' αυτές πέρασε σκεδόν έυστα απ' το μανουλό του. Άλλα τρυπες την πλα- τύντη ρεμπουμπλικά του. Τι- ποτε όμως δέν τον σταματού- σε.

Ήξερε άλλωστε ότι έσπα- ναν, ότι άνεβαίνουν την πέτρι- νη σκάλα κι' οι δυο άντρο- φοί του, ο Βένσον κι' ο Καρ- ντόνα.

Τράβηξε γρήγορα ένα μα- χαίρι ώρυπος κι' άνοιξε μία τρύπα από πάνω ως κάτω στο διαφανή «τοίχο». Πέρασε με- σα απ' αυτήν, σαν μαύρο με- τώρο, κι' έπρεσε με τα χέρια και τα γόνατα τη στιγμή που τον πυροβολούσε ο Μύλλερ.

Ένωσας ένα δυνατό πόνο στο έξω μέρος του λαιμού, σά να τον είχε άγγίξει ένα έρυθρο- πυρηνώμενο σύμμα. Πήδησε ως τόσο θρόσις κι' άλλαξε θέοι, πριν προλάβη να τον σπιαδέ- ψει καλλίτερα ο Σάμ Μπάρον, απ' την άλλη άκρη του δω- ματίου.

Πετάξε έπειτα το μαχαίρι.

Θ' άνακαλυφθούν φυτά στον "Αρη;

Τι είναι ο «άστρικός φωρατής»

Μία νέα ηλεκτρονική συσκευή θά έπιτρέψη πολύ σύντο- μα στους επιστήμονες να εξακριβώσουν αν υπάρχει ζωή στον "Αρη. Λέγεται «άστρικός φωρατής» κι' έπινάσθηκε απ' τους καθηγητάς Κάσμαν και Ουίλσον, του Βορειοδυτικού Πανεπι- στημίου. Μ' αυτήν θά μελετηθούν καλλίτερα τα άστρα κι' οι πλανήται και θ' άνακαλυφθούν ίσως καινούργια ούρανια σώ- ματα, πέρα απ' το Γαλαξία, εκεί που δέν φτάνει ούτε το ισχυρότερο τηλεσκόπιο.

Ο «άστρικός φωρατής» προσαρμόζεται, μαζί μ' ένα «φω- σματογράφο» (συσκευή φωτογραφίσεως των φωτεινών άκτι- νών) στο αλβίνα ενός τηλεσκοπίου και αλληλαβάνει τις άσ- τριστες υπέρυφρες άκτινες που στέλλουν, τα άστρα. Το μπλε φως των άστρων δέν κατορθώνει να περάση άνάμεσα απ' τα μαρία της «άστρικής σκόνης» που γεμίζουν το χώρο στις μακρινές ζώνες του Γαλαξία, γιατί διασκορπίζεται απ' αυτά και γίνεται μία διαχυτή αντανάελα (δύε ακριβώς οι μπλε άκτινες του πλιακού φωτός διαχέονται στην άτιμόσφαιρά μας και δίνουν το γαλάζιο χρώμα στον ουρανό μας). Οι υπέρυ- φρες όμως άκτινες διασπίζουν δίχως έμπόδιο τα σύννεφα αυ- τής της σκόνης και φτάνουν ως τη Γη.

Οι έρευνες για την ύπαρξη ζωής στον "Αρη θά γίνουν Ι. σως αυτό το καλοκαίρι. Οι αστρονόμοι πίστευαν πάντοτε ότι διάφορες μεγάλες κηλίδες της επιφανείας αυτού του πλανή- του ήταν ένα είδος βλασποσεως. Με το νέο «φωρατή», θά μετρήσουν την ένταση των υπέρυφρων ακτίνων που εκπέμ- πονται απ' αυτές τις κηλίδες και θά τη συγκρίνουν με την ένταση των υπέρυφρων ακτίνων των φυτών της Γης. "Αν δια- πιστώσουν ότι δέν διαφέρουν οι μόν απ' τις δες, δάχουν μία άπόδειξι ότι οι κηλίδες είναι ζωντανή βλάσποσις και συνεπώς ύπάρχει κάποια ζωή στον "Αρη.

87

του. Κτύπαζε τὸ Ραμόν 'Ορ-
τέγκα καὶ τὸ Ρόντνεϋ Μάσον.
'Ήσαν οἱ μόνον ποὺ εἶχαν μεί-
νει ζωντανοὶ ἀπὸ οὐσὺν βρι-
σκόντουσαν πρὸ ὀλίγου στὸ
δωμάτιο ἐκεῖνο. Τὰ πόδια τὸν
'Ορτέγκα δὲν τὸν βαστούσαν
πιά. Εἶχε πέσει νονατίστος, δι-
πλά στὸ δεμένο Μάσον.

Ὁ Καρντόνα δὲν ἔδωσε προ-
σοχή σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς δύο
τοὺς Πλαιοῖους γολθόρου τὸν
'Οττο Μύλλερ, τραβήξε καὶ ξε-
κόλλησε τὰ ψευτικά γενεῖα
του. Φάνηκε τότε τὸ πρόσωπο
τοῦ Τζούλιους Χάνκεϋ.

— Τὸ καθαύριο!... μουρμού-
ρισε ὁ Καρντόνα. Ἐκανε τὸ
τρεντλεμαν εἰς τὸ καλλιτε-
ρὸ κοσμηματοπωλεῖο τῆς Πέυ-
πτης Λεωφόρου, κ' ὡς ἦσαν
ὁ μουσικός ἀρχηγὸς μίας συ-
μορίας δολοφόνων!

— Ὁχι! πρόφερε ἀπλὰ καὶ
λακωνικά ἢ ψυχρὰ φωνὴ τοῦ
Μαύρου Ἀνθρώπου.

Ὁ Καρντόνα κ' ὁ Βένσον
τὸν κύτταζαν μὲ κατάπληξι.
'Ἐπειτα νύριον κ' οἱ δύο
πρὸς τὸ Ραμόν 'Ορτέγκα. Μή-
πως ἦταν αὐτὸς ὁ ἀρχηγός...
— Ὁχι! ἔσπευπε ψυχρὰ ὁ
Μάουρος Ἀνθρώπος.

Διέταξε νὰ λύσουν τὰ δε-
σμά καὶ τὸ φτωχὸ τοῦ Ρόν-
τνεϋ Μάσον. Μόλις ἐλευθερώ-
θηκε ὁ χημικός τροῦσιος πνυ-
μένο.

— Ἐνὺ εἶμαι ἄθως!... Ἄρ-
χηγὸς τῆς συμμορίας ἦταν ὁ
Μύλλερ! Αὐτὸς ἔβαλε νὰ μὲ
ἀπαγάγουν δύο φορές... Αὐ-
τὸς ἔπιασε τὴν Ἰζαμπελ! Αὐ-
τὸς μ' ἄρπαξε πρὶν ἀπὸ λί-
γο ἀπὸ τὸ κελλί, ὅπου μὲ θόλω-
κατε... Μὲ εἶχε ὁ βαλεὶ ἐκεῖ
γιὰ νὰ σὰς παγιδεύσῃ, γιὰ
ἐνὰ αὐτόματο κούδουνι τὸν εἰ-
πε...

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΦ'ΟΧΗ

καὶ ἐτέθη στὴν κατανάλω-
σιν τὸ περίφημον

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ
ΚΟΛΛΑΣ

Νέα μέθοδος περιποιήσεως
τοῦ δέρματος

Μερικὰ χρήσιμοι ὀδηγίαι
διὰ τὰς Κας καὶ Δας

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Καὶ ἐνὰ μόνον ὑπερπυκνὸν μα-
σάζ μετὰ τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟ-
ΛΙΝ ΚΟΛΛΑΣ ἀρκεῖ ὥστε τὸ κου-
ρομένο καὶ ἀπονεκρωμένο
δέρμα νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ εἰς
τὴν θείαν τὴν νὰ παρουσιασθῇ
ἐνὰ δέρμα νέον μαλακόν, κα-
θαρόν καὶ δροσερόν.

ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΦΥΣΙΚΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ νὰ προκαλέσῃ στὴν πλάξ
τὸν θαυμάσιον μετὰ τὸ ὥριον
φυσικὸν μπουντίνιον σώμα
κόμμετε μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλει-
ψιν πρὶν καὶ μετὰ τὸ ὑπνόν σας.

ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ—ΠΑΝΑΔΕΣ

'Ἐπαλείφοντες τὸ δέρμα σας
μετὰ τὸ γαλακτωμα ΛΑΝΟΛΙΝ
ΚΟΛΛΑΣ ὑπορῖτε ν' ἀπολαύ-
σῃ τὸν ἥλιον καὶ τὴν θάλασ-
σαν χωρὶς νὰ ὑποστῇτε ἐγκυ-
ματα καὶ νὰ ἀποκτήσετε πα-
νάδες.

— Τὸ γαλακτωμα τῆς
ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΛΑΣ εἶνε ἕνας
θαυμασιὸς πρωτότυπος ἐπιστη-
μονικὸς συνδυασμὸς λανολι-
νῶν βιταμινῶν καὶ δρο-
σιστικῶν χυμῶν ῥόδων οὕτως
ὥστε νὰ ἐνδείκνυνται μετὰ
λύτως θετικά καλλυντικά καὶ
θεραπευτικά ἀποτελέσματα ἐ-
πὶ τῶν καὶ λιπορῶν δερμά-
των.

— Τὸ γαλακτωμα ΛΑΝΟΛΙΝ
ΚΟΛΛΑΣ εἶνε νέον προϊόν μα-
κρὰς ἐπιστημονικῆς πείρας
καὶ εἰσάγεται διὰ πρώτην φο-
ρὰν ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορεῖ δὲ
εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα φαρμα-
κεία ὅλα τὰ καλὰ φάρμα-
κα καὶ Μυροπωλεῖα.

Τὴν Ἄντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΜΙΧΑΗΛ Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ

Κλεισθένους 15 Ἀθῆναι
Τηλ. 52.416

κε εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν παρου-
σίαν σας στὰ ὑπόμενα... κ' ἡ
θε εἴπειτα καὶ μετὰ πρὸς
σας ἐρρίξε τὸ ὑπὲρ ἀέριο γιὰ
νὰ σὰς δηλητηριάσῃ!

Προσπάθησε νὰ περπατήσῃ,
σὺνθηκε ὡς τὸ ντουλάπι, ὅπου
ἦταν κλεισμένη ἡ Ἰζαμπελ. Ὁ
Καρντόνα τὸν πρόλαβε κ' ἔ-
νοιξε τὴν πόρτα τοῦ ντουλά-
πιου. Ἡ δεμένη Ἰζαμπελ Πάυν
ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ
μάτια τῆς ἦσαν κλειστά τὸ
πρόσωπὸ τῆς κατάλευκο.

Ὁ Καρντόνα τὴν ἔλυσε. Κ' ὁ
Μάσον ἔβγαλε μιά φωνὴ κα-
ρὰς ἀνέκφραστης, θάπτοντας
τὴν ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια τῆς.
Τὴν ἐσφίξε στὸ στήθος του.
Φίλησε τὰ χεῖρά τῆς θάλασα
καὶ ψιθυρίζοντας τῆς λόγια
λατρείας.

Ὁ Μάουρος Ἀνθρώπος χαμο-
γελοῦσε αἰνιγματικά.

Μετὰ ἀπὸ τὴν κίνησιν ἐπι-
σας ἀπὸ τὸν ὦμο τὸν Μάσον καὶ
τὸν τραβήξε πρὶν. Ὁ χημικός
δὲν εἶχε πιά δύναμιν, γιὰ ν'
ἀντιστάθῃ. Κτύπαζε μόνον τὸ
Μαύρο Ἀνθρώπο ὁσπίσιον.

Τότε ἐκεῖνο ἔκανε κάτι πα-
ράξενο, κ' ἐντέλειον ἀπρόσ-
πτο. Ἐπίασε νερά τὸ φρέ-
μα τῆς Ἰζαμπελ Πάυν, ὡρ-
αὶν τὸ λαίω, καὶ μετὰ ἀπὸ
μὴν κίνησιν τὸ ἔξοχιον ἀπὸ
πᾶν ὡς κάτω!

Π Ἰζαμπελ Πάυν ἔβγαλε
μιά φωνή. Τὸ ἴδιον ἔκαναν κ'
ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκτός τοῦ Μαύ-
ρου Ἀνθρώπου...
Κατὰ πᾶν τὸ ἔξοχιον φου-
στάν τῆς Ἰζαμπελ δὲν φο-
ρούσε τίποτε ἄλλο. Καὶ τὸ κορ-
μί τῆς, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κορ-
μοῦ ὡς τὰ πόδια ἦταν ἀλειψ-
μένο μετὰ γαλακτωμα χρυσοῦ!
Χρυσὰ ἦσαν ἐπὶ τοῦ καὶ τὰ
μυρτῶν τῆς ἐνὺ ὁ καρπὸς
τῶν χειρῶν τῆς καὶ τὰ δακτύ-
λα ἔβλεπον ἀσπρά.

Ὅταν τὴν κύτταξε κανεὶς
ἀπὸ κοντύτερα καταλάβαινε
ὅτι φορούσε ἕνα κολλητὸ μα-
γιὼν στὸ κοῦμα τῆς σάρκας κ'
εἶχε ἀπλῶς ἐνὺ πᾶν αὐτὸ τὴ
χουρὴ θορῇ.

Ἡ κοπέλλα γέλοσε ὑπόκι-
μα. Ὅλη ἡ ὑμορφία τοῦ προ-
σώπου τῆς πνιγνὸν τώρα ἀπὸ
μιά ἐκφράσιν ἀγρία καὶ κακὴ
ποῦκανε ν' ἀνατριχιάσῃ ἀκό-
μη κ' ὁ Ρόντνεϋ Μάσον.

Μὰ αὐτὴ δὲν ἔδινε κοιμιά
προσοχή στὸν νέο ποὺ εἶχε
ἐστρελλάνει ἐπὶ τὸσον καιρὸ,
παριστάνοντας τὸν τὴν ἀγνὴν
δεσποινίδα τῆς Πάρκ. Ἀβε-
νίου. Τὰ γαλὰνὰ μάτια τῆς ἔ-
μεναν καρφωμένα στὸ Μαύρο
Ἀνθρώπο, νεύματα ἀπὸ φλόγα
μίσους.

— Εἰσθε πολὺ ἱκανοὶ! πρό-
φερε. Ἀπὸ πότε ζεσταθεὶς
ἦσαν ὁ διευθυντὴν νῦν τῆς
συμμορίας... Ἀπὸ πότε ὑ-
ποπτεύθηκετε ὅτι ἐπαίξα τὸ
διασκεδαστικὸ ρόλο τῆς θεᾶς
— σκύλος τῆς Ραζκουμάνα.

Σαφνικὰ ἔφερε τὸ χερί τῆς
στὸ στομάχι τῆς μετὰ μιά κίνη-
σιν ἀστροπαλῆ. Πρὶν πρόλαβῇ
ὁ Καρντόνα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, κα-
τόπις τὸ κεραυνόβλοιο δολη-
τήριο ποὺ περιείχε ἕνα κοῦμα
δακτυλίδι τῆς καὶ σφαιρίστικας
κάτω ψιθυρίζοντας:

— Δὲν θὰ μὲ στείλουν στὴν
ἡλεκτρικὴ καρέκλα!...

Ἐπειτα ἡ φωνὴ τῆς ἔδωσε.
Τὰ μάτια τῆς θόλωσαν. Εἶχε
ξεψυχῆσαι.

Ὁ Μάουρος Ἀνθρώπος ἔμεινε
ἀτάσθαλος. Δὲν ἐπενέβη καθό-
λου. Τὸ πρῶτον ὅτι θ' αὐτὸ
κτονούσε ἡ Ἰζαμπελ.

Ἐσκύβε ἥρως ἀπὸ κάτω τὸ
οἰκονομὸν φασεῖα τῆς καὶ τὸ
ρίξε πᾶν στὸ χρυσαμένο σώ-
μα τῆς ἐπικίνδυνω δεινότερας γυ-
ναίκας ἐγκληματίας ποὺ εἶχε
συναντήσει ποτὲ στὸ στάδιό
του.

Ἐδίδε κατόπιν στὸν Καρ-
ντόνα καὶ τὸ Βένσον κάτι ποὺ
εἶχε πάρει ἀπὸ μιά ἐσωτερικὴ
κρυφὴ τσέπη τῆς φούτσας τῆς
Ἰζαμπελ. ἕνα πέτσιον σκα-
κουλάκι, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κλέ-
ψῃ ὁ Ντάβιντ ὅρις ἀπὸ τὸ Μύλ-
λερ. Τὸ ἀνοίξε κ' ἔβγαλε μιά
φούστα λαμπρὰ ζαφειρία.

Ὁ Καρντόνα δὲν εἶχε συ-
νέχεια ἀκόμη ἀπὸ τὴν κατάπλη-
ξιν του.

— Μὰ πῶς ὑπόρεσε... μουρ-
μούρισε.

Ὁ Μάουρος Ἀνθρώπος κατὰ-
λαβε τὴν ἀπορία του. Πῆγε ὡς
τὸ ντουλάπι τοῦ τοῖκου κ' ἔ-
ψαξε φιλαφιλὰ τὸ ἐσωτερικὸ
του. Ὁ Βένσον, ποὺ κύτταζε
πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ Καρντό-
να, ἔβγαλε μιά φωνὴ ἐκπλη-
ξεως θάπτοντας νὰ περιστρέ-
φεται τὸ φύλλο τοῦ θάβους νύ-
ρω ἀπὸ ἐναν ἀόρατο ἄζωνα καὶ
ν' ἀφίχνῃ μιά τρύπα, πῶς ἀπὸ
τὴν ὁποία ὑπῆρχε ἕνας σκο-
τεινὸς διάδρομος ὅπου προ-
χώρησε καὶ χάθηκε ὁ Μάουρος
Ἀνθρώπος.

★
Ὅταν ξανανοίρισε, ἔφεραν
μαζί του κάτι πράγματα ἄλλο-
κότα.

Τὸ πρῶτον ἦταν, ἕνα ψευτικὸ
κεφάλι σκυλίου, τελεία ἀπομύ-
μιος προαγωγικός. Ἦταν ἄ-
λειψμένο μετὰ τὴν ἴδια χρυσο-
πλάστῃ ποὺ σκέπαζε τὸ μαγιὼν
ποὺ φορούσε ἡ Ἰζαμπελ Πάυν.
Εἶχε τέτοια κατασκευὴ, ὥστε
μπορούσε νὰ φορεθῇ πᾶν ἀπὸ
τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ
στοὺς ὦμους.

Ἐπὶ τοῦ Μάουρος Ἀνθρώ-
πος ἔφερε ἕνα ζευγάρει χρυσοῦ
νάντια.

Ὁ Καρντόνα καταλάβαινε
τώρα: Φορώντας τὸ ψευτικὸ
κεφάλι καὶ τὰ νάντια καὶ βγά-
ζοντας τὰ παπούτσια καὶ τὰς
κάλτσες τῆς, ἡ Ἰζαμπελ ὑπο-
ρούσε νὰ γινῇ σὲ λίγες στιγμὲς
ἡ θεὰ — σκύλα τῆς Ραζκουμά-
να!

Τέλος, ὁ Μάουρος Ἀνθρώπος
εἶχε φέρεῖ καὶ τὸ τελευταῖον
πειστήριο: Τὸ φονικὸ ἐκείνου
ὄργανον μετὰ τὰ ἀσφαλῆνα νύ-
χια ποὺ εἶχε στελεῖται ἡ Ἰζαμ-
πελ στὸ Μύλλερ ὁλοσθὴν στὸ
θεῖο τῆς. Ἦξερε κ' ἡ ἴδια
πολὺ καλά νὰ τὸ χρησιμοποιῇ!
Καὶ τὸ εἶχε βάλει τώρα μετὰ
τοῦ Ντάβιντ ὅρις!...

Τὸ ΤΕΛΟΣ: Στὸ προσεχές.

Ἡ φωνὴ τοῦ Μαύρου Ἀνθρώ-
που ἦταν ἄρρηκτο. Ὁ Καρντόνα
κ' ὁ Χάρρυ Βένσον τὸν ἀκού-
ναι, προσεκτικά.

Προσέμεινε κοντὰ στὸ νοσφεῖο
τοῦ Μύλλερ κατατρυπημένο
ἀπὸ τὶς σφαῖρες, ὁ Ρόντνεϋ
Μάσον κ' ὁ μαχαρηνίας τῆς
Ραζκουμάνα δὲν μπορούσαν
ἀκούει νὰ συνέλθουν, ἀπὸ τὴν
ὀρμη. Εἶχαν παίξει κ' οἱ δύο
μετὰ τὴν φωνή... Κ' εἶχαν γλυ-
τώσει ὀπτινά!...

Ὁ Μάουρος Ἀνθρώπος ἔδωκε
τὶς ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις.

Ὁ ὅρις εἶχε κλέψῃ τὰ (μα-
τωμένα ζαφειρία) κ' εἶχε φύ-
γει ἀμέσως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Εἶ-
χε πούλησῃ τὸ ἴδιον πλοῦσι-
ον συλλέκτης τῆς Νέας Ὑόρ-
κης κ' εἶχε κρατήσει τὰ ὑπό-
λοιπα.

Ὁ ὅττο Μύλλερ μυρίασθηκε
ἐπικερδέστατη ἐπιχείρησιν ὅταν,
κάποιο μέλος τῆς συμμορίας
τοῦ τοῦ ἔφερε τὸ Ραμόν 'Ορ-
τέγκα γιὰ μιά μουσικὴ συνομι-
λία. Μία συμφωνία κλείσθηκε
τότε μετὰ τοὺς. Ὁ ὅττο
Μύλλερ ὑποσχέθηκε νὰ βρῇ τὰ
πετράδια ποὺ ἔλειπαν, ἀντὶ 2
ἐκατομμυρίων δολларίων.

Ὁ Μύλλερ κ' ὁ Τζούλιους
Χάνκεϋ ἦσαν ἐνὰ καὶ τὸ αὐτὸ
πρόσωπο, ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ὁ
κοσμηματοπώλης τῆς Πέμπτης
Λεωφόρου νινόνταν κάθε τόσο
ἐγκληματίας κ' ἀρχηγὸς συμ-
μορίας. Τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὴν
ἰδέαν αὐτὴ ἡ Ἰζαμπελ Πάυν.

Αὐτὴ ἦταν τὸ μυαλό ποὺ διη-
θῆκε τὸ Χάγκεϋ. Εἶχε μιά ἐμ-
ψυχὴ κλειστή πρὸς τὸ ἐγκλημα.
Ὁ Ρόντνεϋ Μάσον ἦταν τε-
λείως ἄθως. Ἡ Ἰζαμπελ εἶ-
χε ἐπικτήσῃ τὴν φιλία του, ὡ-
ς εἶχε εἰσέλθῃ ἕνῃ ἑνὺ ἑνα
χημικός, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ
φτιάσῃ τεχνικὰ ζαφειρία. Κ' ἡ
συμμορία τῆς τὸν εἶχε ἀπα-
γάγει γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπᾶσιν
τὸ μουσικὸ του.

Τὸ ΤΕΛΟΣ: Στὸ προσεχές.

Οἱ ἡρωίδες τῆς ἑστραίας

Τὸ πολιτρε

Σπασμένη καὶ φαντασμένη ἡ Σταμα-
τούλα τοῦ Φατατούλα εἶχε πάλι γλῆντι σ' ὁ-
λοῦ τοῦ πλοῦσιου τοῦ μαχαλά, κ' ἦθελε
τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ κρεμάσῃ τὸ πολι-
τρε, ἕνα μεγάλο κέντρο κολοράτο, ποὺ
τὸ ἦκανε ὁ φωτογράφος τῆς.

— Φώναξε, καλέ, τὴν Ἑφτάλια, τὰ εἰ-
πανε μᾶζους, πῶς γοῦστο κ' εἶνε ἀντα-
τάπη στὰ γορνιρίσματα, νὰ στὸ κρεμάσῃ.
Κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶπανε κρυφὰ τὸ Ἑ-
φτάλιας:

— Νὰ πᾶς ἐκεῖ
μέσα καὶ νὰ τὴν
κάνεις νταρμπα-
νάνι! Τὸ σπιτι-
γάλα! Δὲν ταγια-
νοῦμε νὰ μᾶς πικάρ-
η ἡ λωλοφανα-
σμένη μετὰ τοῦ
λίρες τῆς καὶ τὴν
κίαν τῆς.

Ἡ Ἑφτάλια χα-
μογελοῦσε πονηρὰ
καὶ τοὺς ἔλεγε:
— Ἐγὼ ἀπὸψε θὰ
βγάλω τ' ἄχτι μου!
Ἄν δὲν τὴν κάνω
νὰ τὴν τραβολογῶ-
ναι στὸν ἀνταρ-
χά, ἔγωγε...

Νε στὸ καρακόλι νὰ μὴ μετὰ πῶναι Ἑφτάλια!

Κ' ἀνασκουμπωμένη καὶ μελοδωρμένη
πῆγε στὴν Σταματούλα.
— Ἦρχα, κορη μου, νὰ σοὺ κρεμάσω τὸ
πολιτρε, τὴς εἶπε. Φέρε μου μιά καρέκλα
τοῦ κουζίνας, στείλε στὸ ντουρσεῖ, στὸ
γκυκαλῆρικο, πόρε καρφία καὶ γάτζο.
Φέρε τὸ σφυρί. Εἶνε κορδόνι, μιά μεζούρα,
τῆς τῆς καρινῆς τῆς ἀνεμοσάλας.

Ἀνέβηκε στὴ σκάλα τέλος κ' ὄρισε τὶς
φώνας:

— Πᾶρε τ' ἀγρία σου ἀπὸ κάτω μου...
Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ κείνες... Τὰ μπανιστή-
ρια ἐκεῖ ποὺ ἔξω...

Σὲ λίγο πάλι ἔξωφινε:
— Ἦθελ! καλέ, μὲ πᾶσαν τὰ καρφία
ἀπὸ τὴν φουχτὰ μου!...

Ἐπειτα χάσανε τὸ σφυρί.

— Φέρε, καλέ, τὸ γουδοχέρο, νὰ μὴ χα-
σμερᾷ! φωνάζει ἡ Ἑφτάλια.

Τέλος βρῆκε τὸ σφυρί, ἀλλὰ ἤγασε τὸ
σημάδι, καὶ ψαχουλεύει καὶ ῥωτᾷ:

— Μωρή, ποὺ ν' ἀνοίξω τὴν τρύπα;

Κ' ἀναφουρλιάσκει ἀρχίζοντας νὰ με-
ρᾷ: «30 ποντὶν ἀπὸ τὰ ταῖνια, 1.70 ἀπὸ
τὴν δεσπέντσια, ἄλλα τόσα ἀπὸ τὸν πρεβάζι,
50 ποντὶν φάρδος τὸ πολιτρε».

Καὶ κάνει σὰν τινιέρης τὸ ὀπλογι-
μοῖ, ἀνοίγει τὴν τρύπα στὴν ταπεταρία
καὶ κρεμᾷ τὸ κέντρο. Αὐτοχρῶς εἶχε κάνει
λάθος, τὸ κέντρο πᾶσι στραβᾷ!

— Καλέ Ἑφτάλια, εἶνε ἴδιο μεθυσμένο
καρσέι! φωνάζει ἡ Σταματούλα. Πρέπει
νὰ κατάρτης δύο δαχτυλὰ πῶς κάτω.

Ἀμέσως ἡ Ἑφτάλια ἀνοίγει καινούρια
κρύπα, καὶ περνοῦν σαφῶς καὶ χρώματα
ἐνὰ γκερέμ, καὶ κουρελιάζεται ἡ ταπετα-
ρία καὶ γίνεταὶ ὁ τοῖχος χαρβάλι!

— Στάσου, καλέ Ἑφτάλια, ν' ἀνέβω
κ' ἐγὼ, φωνάζει ἀπελπιμένη ἡ Σταμα-
τούλα, κ' ἀνέβαινε φορηδὰ τὴν σκάλα.

Μετὰ μ' ἕνα σπάγγο, σκύβει, τεντώνεται,
κρεμίζεται, προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ τὴν και-
νούρια τρύπα, παραστὰ, κάνει μιά κου-
τρούβαλα στὸν ἀέρα κ' ἀναποδογυρίζει ἐ-
ταξέρες, γυαλικά, τὸ μεγάλο ρολόι, γίνε-
ται ποθερὸ πατατάκι! Τὰ παιδιὰ τρομαγμέ-
να μπηγνέει τὸ ἀγριοφωγᾶρες τοὺς, οἱ δι-
πλανοὶ, ἔξω φρενῶν, χτυποῦν τὴν μεσοτι-
χία, ἡ γειτονία χύνεται στὰ παράθυρα, κ' ἡ
Ἑφτάλια τὴν καθίζει στὸν καναπέ.

— Σαλαμεῖ, ποὺ δὲ χτύπησε, νὰ σοὺ
μείνῃ καὶ κανένα κουσοῦρι! τὴν φωνάζει
καὶ τὴν κάνει ρεμνέντα, μπουσκουρνιζμα-
τα, φουμέντα στὸν ἀέρα.

Κ' ἔπειτα ξαναβρίσκει στὴ σκάλα, ἀρ-
πᾷ τὸ σφυρί, καὶ χτυπᾷ μετὰ δύναμιν.

Καινούρια καὶ καταστροφή!

ἕνας γορντὸς σουδάς ξεκολλᾷ, χτυπᾷ
στὸν καθρέφτη καὶ τὸν κάνει θρυμματῶ!

Ἡ Σταματούλα, ξεφωνίζει, λιγοθυμᾷ,
παράβει, παραβῇ. Μὰ ἡ Ἑφτάλια τὸ γα-
δά τὸν ζῶντι δὲν γίνεταί, χτυπᾷ σφυρία
στὴ σφυρία.

Τὴν νὰ σοὺ κάνω, Σταματούλα μου,
λέει, βρῆκα μεγάλη ἀντίστασι! Ἀχ! ποῦ-
νε ἐκεῖνα τὰ μπαγδατὰ τῆς Σμύρνης μας;

Κ' ἐξασκοῦναι νὰ χτυπᾷ μετὰ δύναμιν. Τὸ
σπιτι νταρμπατῆται. Ἐπιπλά, τσερσεδέ-
δες, κέντρα, καρέφτες χορηγούδουν. Σει-
σμός, γαλασμός, καταποντισμός! Οἱ διπλα-
νοὶ κ' οἱ ὀλοὶ στὸ μαχαλά εὐχαριστῶναι
τὸν φωνάζουν:

— Μωρὸ, Ἑφτάλια!... Χίλια χρόνια
νὰ ζήσης, καλὰ τὰ κατάρτες...

ΣΑΚΡ. ΡΑΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ

Ὁ Κιρκὸρ ἦταν πολὺ πρακτικὸς ἄνθρωπος. Κ'
ὅταν τοῦ προτεινόταν καμμία δουλειὰ ρωτοῦσε:
— Ποιό, μπρέ, τὰ ἔκω κέρντος;
'Ετοὶ κ' οἱ πῶς μπριντζήδες, κ' οἱ πῶς οὐτά.
Ἄλδες νταλανταρτζήδες καὶ μπαγαντζήδες στὴν
πίστα, δὲν μπορούσαν ποτὲ νὰ τὸν παρασύρουν,
καὶ νὰ τὸν γελασουν.

Ἦταν ὅμως καὶ τυχερὸς στὴ ζωὴ. Ὅλα τουρ-
χόντουσαν βολικά κ' εὐνοικά. Καὶ πρῶτα - πρῶ-
τα τοῦ τόλπει νὰ πάρη αὐτὴ τέτοια ἐξαιρετικὴ
γυναῖκα.

— Τακουίτσα μου, ἡμυαλωμένη εἶνε! ἔλεγε καὶ
ζανάλε.

Μὰ ἔλα ποὺ δὲν λείπουν οἱ ἀθονερό! ἀπὸ τὸ
κόσμο. Πολλοὶ βαδίζανε νὰ καταστρέψουν τὴν
γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ φουκαρά τοῦ Κιρκόρ.

— Ἔρεϊς, Κιρκόρ, ἡ γυναῖκα σου σ' ἀπατᾷ!
τοῦ εἶπεν μιά μερὰ. Χτὲς γυκομῆρσε καὶ σε-
μπέταξε μετὰ τὸν Πιρῶν τὸ φουρνάρι!...

Κάθε ἄλλος θὰ πῆγαινε νὰ σκοτώσῃ εὐθὺς τὸ
φουρνάρι. Μὰ ὁ Κιρκὸρ ἦταν πρακτικὸς ἄνθρω

ΠΥΡΟΜΑΝΕΙΣ καὶ ἔμπρησταί

Ένα επικινδύνου νοσηρό πάθος

Δυό αγόρια έβαλαν τελευταίως φωτιά «γι' άστειο» σ' ένα παλιό κι' εγκαταλελειμμένο κτίριο της Νέας Υόρκης, το οποίο γκρεμίσθηκε άπ' την πυρκαγιά, έπεσε πάνω σ' ένα γειτονικό σπίτι και σκότωσε 37 άτομα. Λίγες μέρες προηγουμένως, στο Μπρόνξ, άλλα παιδιά είχαν βάλει φωτιά σ' ένα παλιό σχολείο, ευτυχώς χωρίς θύματα.

Αλλά οι έμπρηστοι δέν γίνονται πάντα από παιδιά «γι' άστειο»!... Μιά νύχτα, πρό όλίγου καιρού, ένας καλοντυμένος νέος παρακολουθούσε από μικρή απόσταση ένα σπίτι του Μπρούκλιν, που καίγονταν. «Όταν έφθασαν οι πυροσβέστες, έτρεξε να τους προσφέρει τη βοήθειά του. Άλλά ή υπερβολική του έξαφνί άφ' ενός κι' άφ' έτέρου το γεγονός ότι είχαν συμβή έπανειλημμένως τόν τελευταίο καιρό νυκτερίνες πυρκαγιές στη συνοικία εκείνη, κίνησαν τις υποψίες του διοικητή των πυροσβεστών. Πήρε τόν νέο στο γραφείο του, τόν ανέκρινε και τού άπέσπασε την όμολογία ότι αυτός ήταν ό έμπρηστής. Κι' όμως ό νέος αυτός, ηλικίας 22 έτών, άπόφοιτος του Πανεπιστημίου και γυίος γιαιτρού, δέν ήταν τύπος έγκληματικός. «Όταν τόν ρώτησαν γιατί είχε βάλει φωτιά στα διάφορα σπίτια, εξήγησε:

—Ήθελα να δοκιμάσω έντονες συγκινήσεις!...

Έπρόκειτο άπλούστατα για ένα «πυρομανή». Υπάρχουν όμως κι' άρκετοί άλλοι άνθρωποι με τó ίδιο νοσηρό πάθος. Οι σχετικές παρατηρήσεις μάάλιστα έχουν άποδείξει ότι αύάνει ή καταστροφική δράση τους τις ημέρες της πανσέληνου. Είναι δε πιο επικίνδυνοι άπ' τους κοινούς έμπρηστές, γιατί κάνουν τη δουλειά τους με σασανική έπιτηδεύτητα και γιατί δέν τους ύποπτεύεται κανείς, έφ' όσον δέν έχουν συμφόνον άπ' τις πυρκαγιές που άναδύουν.

Τό περιεργότερο είναι ότι ζητούν με υπερβολική προθυμία να βοηθήσουν για την κατάσβεσί τους, από μία παθολογική έπιθυμία να περάσουν για ήρωες.

Περισσότεροι άπ' τους πυρομανείς είναι βεβαίως οι έμπρηστοί, που βάζουν φωτιά σε σπίτια και καταστήματα για να εξυπηρετήσουν διάφορες έγκληματικές σκοπούς. Ό πιο συνηθισμένος άπ' τους σκοπούς αυτούς είναι ή εισπραχίς μιάς άσφαλείας πυρός. Έχει παρατηρηθή π. χ. ότι οι πυρκαγιές καταστημάτων περισεύουν όσάκις αλλάζει ή μόδα στο ρουχισμό ή στην έπίπλωσι. Γιατί οι έμποροι, ποι' έμειναν με άπουλήτα στοκ έμπορευμάτων, έπιδιώκουν να τ' άντικαταστήσουν, με τά χρήματα που θα εισπράξουν άπ' την άσφάλεια.

Οι έμπρηστοι σπιτιών για την εισπραχί της άσφαλείας έχουν έλαττωθή σημαντικά στην έποχή μας, γιατί με τις σημερινές συν

θήκες δέν είν' εύκολο να χτίση κανείς καινούργιο σπίτι, έστω και με έξοδα της άσφαλιστικής εταιρείας.

Πολλοί έμπρηστοι γίνονται για νάνα έξαφνισθή τó θύμα ενός έγκλήματος ή για ν' άποτεφρωθούν ένοχοποιητικά δίθλια ή έγγραφα. Σήμερα όμως οι ίατροδικασταί είναι ίκανοί ν' άναγνωρίσουν ένα άπανθρακωμένο πτώμα και τά άστυνομικά έπιστημονικά έργαστήρια κατορθώνουν να διαβάσουν ένα καμμένο χαρτί.

Η εκδίκης ή ή ζήλεια είναι συχνές αίτιες έμπρησμών. Μιά γυναίκα έβαλε φωτιά σ' ένα νοσοκομείο, στο Έδανσβιλ της Άμερικής, για ν' άλλάγουν από κάποια συνάδελφό της που μισούσε. Κι' ή πυρκαγιά αύτή είχε 6 ανθρώπινα θύματα! Άλλοι πά- 6 άνθρώπινα θύματα! Άλλοι πά- 40 σπίτια, με την έλπίδα να ένοχοποιήση ένα μισητό γείτονα.

Ένας άπ' τους άπαισιώτετους έγκληματίες αύτού του είδους ήταν κάποιος Λουίτζι Ράλλα, έγκατεστημένος στάς Συρακούσας της πολιτείας της Ν. Υόρκης. Στις 10 Ιουλίου 1931, παρέσυρε ως τó σπίτι του κάποιον αλήτη, τόν «Ηρλ Σπένσερ Φόξ, δένον για νά τού βρή δουλειά. Άφού τόν έμέθυσε μέχρις άναίσθησίας, τόν έξάλωσε στο κρεβάτι του, έχυσε πάνω του οινόπνευμα και τού έβαλε φωτιά. Άλλά ό Φόξ συνήλθε, πετάχθηκε όρθιος και πήδησε άπ' τó παράθυρο. Σε λίγες μέρες, πέθανε άπ' τά έγκαύματα που είχε ύποστη. Είχε προλάβει όμως να διηγηθή την άνατριχιαστική του περιπέτεια.

Έπειτα από μερικούς μήνες, βρέθηκε και συνελήφθη ό Ράφφα. Άποκαλύφθηκε τότε ότι είχε άσφαλίσει τó σπίτι και έ- έπιπλά του για ποσόν μεγαλειότερο άπ' την αξία τους. Έπίσης είχε άσφαλίσει τη ζωή του. Θέλησε λοιπόν να εισπράξη όλ' αυτά τά χρήματα, για να έγκαταλείψη τη σύζυγό του και τά παιδιά του και να φύγη με μία άλλη γυναίκα. Βρήκε τόν αλήτη, που τού έμοιαζε στη σωματική διάπλασι, κι' έπιχείρησε να τόν κάψει, μαζι μ' όλόκληρο τó σπίτι, ώστε να πιστευθή κατόπιν ότι ό νεκρός ήταν αυτός. Τό σχέδιό του όμως άπέτυχε, και καταδικάσθηκε εις θάνατον ως δολοφόνος.

Τό μπιμπερόν γιαιτρεύει την τρέλλα

Μία περιεργονόστη θεραπευτική μέθοδος χρησιμοποίηθηκε από τόν Αμερικανό ψυχίατρο Κάρλ Ουτέγκερ, στην περίπτωση ενός τρελλού νερού 26 έτών, που έπαχε από μανιακή υπερδιένεργι και δέν είχε παρουσάσει θελτίως με καμιά άλλη θεραπεία. Ό γιαιτρος έδωσε στον άρρωστο να πιπιλήει ένα μωροδίστικο μπιμπερόν! Τό ίδιο έπανέληψε έ- 7 ημέρες. Τήν όνδση ό άρρωστος είπε:

«Δέν είμαι πιά μωρό. Δέν χρειάζομαι τó μπιμπερόν».

Και σε μία ομάδα ήταν καλά. Η ίδια μέθοδος επέτυχε και σε άλλους άρρωστους. Βασίζεται στο έ- έμμενον ότι πολλές περιπτώσεις τρέλλας έχουν την άρχική αιτία τους σε δυνατός φόβους και ανησυχίες, που δοκίμασε ό άνθρωπος σά πρώτα παιδικά του χρόνια. Τό μπιμπερόν λοιπόν τόν ξαναφέρει στή βρεφική ηλικία και τόν βοηθά ν' ανακαλύψη μέσα στο ύπνουει όπτό του τις πολλές αιτίες και να τις καταπολεμήση με τη λογική.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του μεταξιού

Έδώ και τρείς χιλιάδες χρόνια

«Η μυρωδιά των κουκουλιών που βράζουν γεμίζει τó δρομο. Σε κάθε σπίτι οι γυναίκες με χαμνογελαστά πρόσωπα εργάζονται πάνω άπ' τη φωτιά. Ρίχνουν τά άνοιχτοχρώμα κουκουλικά μέσα στή λεκάνη και ζετυλίζουν ένα μακρύ και μονοκόμμα- 6 το μεταξωτό νήμα. Όταν βραδυάζη, βρίσκουν επί- 6 τους λίγη άνάψουσι και μπορούν να φλυαρήσουν με τις φίλενάδες τους».

Έτσι περιέγραφε ένας Κινέζος ποιητής της δυναστείας των Σούνγκ, πρό 1.000 έτών, τή σκηνή που είχε γίνει κοινή σε όλα τά κινέζικα σπίτια από 3.000 χρόνια.

Πράγματι ή συντήρησις του μεταξοσκώληκος για τó πολύτιμο προϊόν του, άναφέρεται ακόμη και στους παλαιότερους κινέζικους θρύλους. Οι Κινέζοι συγγραφείς βεβαιώνουν ότι ή ύρσρία σύζυγος του Κίτρινου Αυτοκράτορος — ένας θσολίως περισσότερο θρυλικού παρά ιστορικού — ήταν ή πρώτη που έδωξε τη μεταξοσκωληκτοφία στην Κίνα, 2.500 χρόνια π.Χ. Έμαθε επίσης τις ύπνκούς της να ύφανουν τó μεταξί και να φτιάχνουν μεταξωτά ρούχα. Κι' έτσι έθεσε τις βάσεις της μεγαλειότητας και παλαιότερης θιομηχανίας της Κίνας. Οι μου- 6 ρίες που θλάσταιν άφθονες σε πολλά μέρη της άπέραντης αυτής χώρας, συντέλεσαν στή διάδοσις της μεταξοσκωληκτοφίας.

Επί 2.000 χρόνια, οι Κινέζοι κράτησαν μυστική αύτή την τέχνη τους άπ' τους «θαρβάρους», που πήγαιναν με τά πλοία και τά καραβάνια τους για ν' αγοράσουν τά προϊόντα τους. Πώς έγινε κατό- 6 πιν γνωστή στον άλλον κόσμο; Υπάρχουν δυό πα- 6 ραδόσεις: Η μία ή γνωστότερη, λέει ότι δυό Χριστιανοί καλόγεροι έκλεψαν άπ' την Κίνα σπόρους μεταξοσκώληκος, τους έκρυψαν μέσα στή κουφία ραβδιά τους, και τους έπῆγαν στην Κωνσταντινού- 6 πολι. Υπάρχει μάλιστα μία παλιά εικόνα που δεί- 6 χνει τους μοναχούς να παρουσιάζουν στον αυτο- 6 κράτορα Ιουστινιανό τους σπόρους μέσα σ' ένα κομμάτι μπουμπάκι.

Άλλη πάλι θεωρία — που την παραδέχονται έπι- 6 σήμως οι Κινέζοι — είναι ότι μία πριγκίπισσα έπει, παντρεμένη μ' έναν Ίνδο ηγεμόνα, στις άρχες του 6ου αιώνας μ.Χ., κατάφερε να πάρη μαζί της, με κίνδυνο της ζωής της, σπόρους μουριάς κι' αυ- 6 γά μεταξοσκώληκος. Ήθελε ίσως, σαν γυναίκα, να έξασφαλίση ότι δέν θα της έλειπαν τά μεταξω- 6 τά στην καινούργια πατρίδα της!...

Τό γεγονός είναι πάντως ότι ή μεταξοσκωληκ- 6 τοφία διεδόθη πολύ και στάς Ίνδιαις. Κατά τόν Άριστοτέλη, οι κάτοικοι της νήσου Κω, ύφανον ύρσριστα φορέματα κι' άλλα είδη από 6 μεταξί. Έπειδή δέν έπρεπε τότε να έξ- 6 αχθ άπ' την Κίνα άπλη μεταξωτή κλωστή, όχι ύφα- 6 σμένη, συνήθιζαν να χωρίζουν τις κλωστές των ύ- 6 φομάτων και να τις ξανύφανουν έπειτα με τη 6 δική τους τέχνη.

Άργότερα, ή μεταξοσκωληκτοφία διεδόθη άπ' 6 την Έλλάδα και τη Μέση Ανατολή στις μεσογεια- 6 κές άκτές, στην Ίσπανία, στην Ίταλία, στή Γα- 6 λία και τελευταία στην Άγγλια. Σε κάθε χώρα γι- 6 νόντουσαν προσπάθειες να διατηρηθί τó μυστικό. Χρειάσθηκε λοιπόν να περάσουν 3 αιώνες για να 6 περάση άπ' την Ίταλία στή Γαλλία. Οι Γάλλοι έδω- 6 ραν τόσο μεγάλη σημασία στή μεταξοσκωληκτοφία, 6 ώστε χορηγούσαν τίτλους ευγενείας σε όποιους 6 διεκρίνοντο σ' αύτήν. Τό 17ο και 18ο αιώνα, άνε- 6 πτυξαν την τέχνη αύτή και τή ύφανση των μεταξω- 6 τών στο μεγαλύτερο σημείο τελειότητας.

Τώρα οι μεταξοσκώληκες άνατρέφονται στις μι- 6 ρές χώρες του κόσμου ιδίως σε τά θερμότερα 6 κλίματα.

Τό έντομο, άπ' τó όποιο προέρχεται τó τόσο ύ- 6 ραίο μεταξί, είναι άσχημότατο: ένα σκουλήκι μήκους 6 πόντων με μία τρύπα άπ' όπου βγαίνει ή ουσία 6 που στερεοποιείται στον άέρα και γίνεται μεταξω- 6 τó νήμα. Τό νήμα αυτό μπορεί να φτίγει γύρω άπ' 6 400—1.200 μέτρων. Τό έντομο τó τυλίγει μέσα στο 6 σώμα του, σκηνυτίζοντας τó κουκούλι, άπό 10 κιλά 6 όποιο θα μεταβληθή σε χρυσάλλια. Από τó χρυσάλλιο 6 κουκούλι παράγεται περίπου μισό κιλό άκατέργαστο 6 μεταξί, τó όποιο ζετυλιγεται με προσοχή, άφού πρώ- 6 τó σκοτώζή ή χρυσάλλια μ' ένα βούτυγμα σε ζε- 6 στο νερό.

Όταν οι μεταξοσκώληκες τρέφονται με φύλλα 6 μουριάς, δίνουν τó καλύτερο μεταξί. Σε ώριμμένα 6 όμως μέρη των Ίνδιων και της βορείου Κίνας, τους 6 δίδονται για τροφή φύλλα βελανιδιάς και τó με- 6 τάξί τους είναι τó λεγόμενο «τυσσόρ».

Περίπατος τη νύχτα

Νεώτερες έρευνες νύρη άπ' τη ζωή των μυρ- 6 ινικών απέδειξαν ότι ή έντομο που έχουν άνα- 6 λαβει την έπιθλασι των νεογεννητών της μυρμη- 6 κας, τά βγάδουν περίπατο κάθε νύχτα! Τό 6 πρώτ ξαναγυρίζουν στή θείσι τους. Γιατί όμως 6 νύχτα, κι' όχι την ημέρα; Αυτό δέν τó εξάκριβω- 6 σαν άκόμα οι έντομολόγοι.

Γιατί μάς πονεί ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ;

Τόν λόγον έχει ή έπιστήμη

Διάφορες οργανικές άρρώστειες που 6 προσβάλλουν τó ένα ή τó άλλο μέρος 6 του σώματος, έχουν ως ένα άπ' τά συμ- 6 πτώματά τους κι' έπίμονο πονοκέφαλο. 6 Αυτό τού είδους οι πονοκέφαλοι περ- 6 νούν μόνον με την καταπολέμησι της 6 έστίας που τούς προκαλεί. Θ' αναφέ- 6 ρουμε έδω μερικές άπ' τις κυριότερες 6 αιτίες των οργανικών αυτών πονοκε- 6 φάλων:

Αμυγδαλίτις και παρωτίτις.—Ιδίως 6 σε νέους και κορίτσια, πολλοί έπίμο- 6 νοι πονοκέφαλοι έχουν την προέλευσί 6 τους σε παθήσεις των αδένων του λαι- 6 μου ή της παρωτίδος. Άνακουφίζον- 6 ται δέ με την αφαίρεσι ή την θεραπεί- 6 των άρρωστων αδένων.

Ανωμαλίες της μήτης.—Ένα στρα- 6 θό διάφραγμα της μήτης ή ένας «πολύ- 6 πους» μέσα στή μήτη φέρνει κάποτε 6 πονοκέφαλο, που περνάει με τó διόρ- 6 θωμα τού σχήματος της μήτης ή με τó 6 κόψιμο ή τού «πολύποδός». Τό είδος αυ- 6 τó τού πονοκέφαλου έντοπίζεται συνή- 6 θως πάνω άπ' τά μάτια.

Μολύνσεις όστών.—Οι κοιλότητες 6 των μετωπικών όστών ή άλλων όστών 6 τού προσώπου μολύνονται κάποτε, κι' 6 ή αίτία αύτή προκαλεί έναν πονοκέφα- 6 λο, που άρχίζει την ίδια ώρα κάθε μέ- 6 ρα, γιατί όφείλεται στις έκκρίσεις που 6 μαζεύτηκαν όλη τη νύχτα στην μολυ- 6 σμένη κοιλότητα. Ό πονοκέφαλος αυ- 6 τός διαρκεί ώρισμένη ώρα κι' έπειτα 6 περνάει. Τόν λιγοστεύουν οι εισπνοές 6 άπτού ή τó θρέξιμο τού προσώπου με 6 ζεστό νερό.

Παθήσεις των αυτιών.—Η πυώδης 6 μόλυνσις τού μέσου ότός προκαλεί μιά 6 έσωτερική πίεσι και πονοκέφαλο έξα- 6 ρετικά έντονο, που ελαττώνεται ή περ- 6 νάει έντελως με τó στάλαγμα λίγης 6 φαινικούχου γλυκερίνης μέσα στο αυτί 6 και με τη θέρμανσι όλου εκείνου τού 6 μέρους.

Ανωμαλίες τού ματιού.—Η έλατ- 6 τωματική όρασι, τó θάδιωμα, τó γρά- 6 ψιμο ή τó ράψιμο με άκατάλληλο φω- 6 τισμό, είναι άρκετά συνθισμένοι λό- 6 γοι πονοκέφαλου.

Χαλασμένα δόντια.—Όταν έχουν 6 χαλάσει τά δόντια της έπάνω σιαγό- 6 νος, και ιδίως οι τραπέζιτες, μπορεί να 6 προκαλέσουν ένα δυνατό πονοκέφαλο 6 στον κρόταφο της ίδιας πλευράς. Επί- 6 σης τά πολύ πυκνά δόντια, καθώς κι' 6 ένας φρονιμίτης που δέν έχει φυτρώσει 6 άκόμη.

Ψείρες της κεφαλής.—Όσο κι' άν 6 φαίνεται παράξενο αύτό, είναι γεγονός 6 ότι πολλά παιδιά παθαίνουν πονοκέφα- 6 λο άπ' τά αηδιστικά αύτά παράσιτα. 6 Τό φάρμακο στην περίπτωση αύτή είναι 6 τó καθάρισμα τού κεφαλιού και τó 6 άλγισμα με πετρέλαιο.

Έρεθισμός.—Κάθε έρεθισμός και 6 φλόγωσις, σε όποιοδήποτε μέρος τού 6 σώματος, είτε είναι ένα άπόστημα είτε 6 μιά πνευμονία, φέρνει πολύ συχνά π- 6 νοκέφαλο.

Μηνιγγίτις.—Τό χαρακτηριστικώ- 6 τερ σύμπτωμά της είναι ένας δυνατός 6 κι' έπίμονος πονοκέφαλος, που άρχίζει 6 στους κρόταφους κι' έντοπίζεται λίγο 6 —λίγο στο πίσω και κάτω μέρος τού 6 κεφαλιού. Κανένα φάρμακο δέν τόν λι-

γοστεύει. Σε τέτοια περίπτωσι, πρέπει 6 να είδοποιηθί ή γιαιτρος.

Έλονοσία.—Η χρονία έλονοσία συ- 6 νοδεύεται συχνά από πονοκέφαλους, 6 που πρνούν με την κατάλληλη άνθελ- 6 νοσιακή θεραπεία με κινίνη.

Αρρώστειες των νεφρών.—Οι έλατ- 6 τωματικοί νεφροί άφίνουν να κυκλοφο- 6 ρούν τοξίνες μέσα στο αίμα, οι όποιες 6 έρεθίζουν τόν εγκέφαλο. Συγγρόνως 6 μεγαλώνει ό όγκος της καρδιάς κι' ή 6 πίεσις τού αίματος. Οι δυό αύτοί λόγοι 6 προκαλούν πονοκεφάλους, που λιγο- 6 στεύουν με άφαιμάξεις ή με τó άνοιγμα 6 της μήτης.

Όγκοι τού εγκέφαλου.—Είναι άρ- 6 ρώστεια σχετικώς σπανία. Όστόσο, 6 όταν ύπάρχη ένας έπίμονος και άνε- 6 ξήγητος πονοκέφαλος, ιδίως δέ στο 6 έσωτερικό τού κρανίου, έτσι που νομί- 6 ζει ό άρρωστος ότι τó κεφάλι του θα 6 έκραγθί, ή γιαιτρος όφείλει να έξετάση 6 μήπως πρόκειται περί όγκου. Θά τó έξα- 6 κριθώση με την εξέτασι τού ματιού, με 6 άκτινογράφησι και με εξέτασι Βάσσερ- 6 μαν. Συχνά ό πονοκέφαλος αύτός συ- 6 νοδεύεται από ναυτία κι' έμετούς, όπως 6 ή ήμικρανία. Ίδιου είδους πονοκεφά- 6 λους, αλλά με λιγώτερη έντασι και δι- 6 άρκεια, προκαλούν τά άποστήματα τού 6 εγκέφαλου.

Έπιληψία.—Οι έπιληπτικοί προειδο- 6 ποιούνται συχνά, με πόνους στο κεφα- 6 λι, ότι πλησιάζει ή κρίσις.

Ανωμαλίες τού πιτυοειδούς.—Ό- 6 ταν ύπάρχη υπερβολική ή άνεπαρκής 6 ανάπτυξις αύτού τού αδένος — πράγμα 6 που φαίνεται με την άκτινοσκόπησι — 6 προκαλούνται πονοκέφαλοι, όχι πολύ 6 δυνατοί. Συγχρόνως παρατηρείται με- 6 γάλη κλίσις τού άρρώστου προς τά 6 άμυλώδη και τη ζάχαρη, συχνά δέ και 6 παχυσαρκία, από συγκέντρωσι λίπους 6 σε ώρισμένα μέρη τού σώματος. Σε αυ- 6 τή την κατηγορία ανήκουν κι' οι πονο- 6 κέφαλοι των γυναικών στις ημέρες των 6 έμμηνων, γιατί τότε διαστέλλεται φυ- 6 σιολογικά ή πιτυοειδής αδής. Τά άδε- 6 νικά έγκυλίσματα είναι τó καλύτερο 6 φάρμακο.

Ηλικία.—Μερικά άτομα, που έπα- 6 θαν ήλίαςι, ύποφέρουν κατόπιν έπί 6 πολλά χρόνια από δυνατό πονοκέφαλο,

που έμφανίζεται κάθε τόσο. Ιδίως δέ άν 6 έκτεθούν σε δυνατό ήλιο μιά πολύ ζε- 6 στή ημέρα.

Άλλες άρρώστειες.—Ό διαβήτης, ό 6 καρκίνος, ή άρχή της ουματιώσεως κι' 6 άλλες άκόμη άσθένειες χαρακτηρίζον- 6 ται συχνά από πονοκεφάλους.

Βλέπομε λοιπόν ότι ύπάρχουν τόσες 6 πιθανές αιτίες ενός πονοκέφαλου, ώ- 6 στε μόνον ό γιαιτρος μπορεί να έξακρι- 6 θώση κάθε φορά την πραγματική.

27 λίρες ή λέξις

Ό «Άγγλος Σ. Όγκιτεν είχε καταρ- 6 τίσει ένα «βασικό» άγγλικό λεξίλογιο 6 με 850 άπ' τις κοινότερες λέξεις, που 6 όταν τις μάθη κανείς μπορεί να συνεν- 6 νοηθί άρκετά καλά. Τώρα λοιπόν ή άγ- 6 γλική Κυβέρνησις άγόρασε την άπο- 6 κλειστικότητα αύτού τού λεξιλογίου, 6 για 22.950 λίρες (δηλαδή 27 λίρες τη 6 λέξι). Κανείς όμως δέν ξέρει τί πρό- 6 κείται να τó κάνει.

Ό Ουίνστον Τσώρτσιλ, θερμός θια- 6 σώτης κάθε πρωτοβουλίας για την ά- 6 πλούστευσι της άγγλικής γλώσσας 6 (που έχει στα λεξικά 414.825 λέξεις), 6 είχε καθαρτίσει τó 1944 μιά έπιτροπή 6 για τη μελέτη της καλλίτερης λύσεως 6 αύτού τού ζητήματος. Δέν ύπεβλήθη 6 όμως άκόμη τó πόρισμά της.

Η έφημερίδα «Ημερήσιος Κήρυξ» 6 βεβαιώνει ότι ή Κυβέρνησις σκοπεύει 6 να φτιάση με τις 850 λέξεις μιά γλώ- 6 σσα διεθνή, πιο εύκολη στην εκμάθησι 6 και πιο χρησιμη άπ' τις τεχνητές γλώ- 6 σσες — όπως π.χ. την έσπεράντο.

Δέν κοιμήθηκε ποτέ

Ένας κηπουρός άπ' τó Νιού Τζέρ- 6 σεϋ, ό «Άλμπερτ Χέρπιν, που πέθανε 6 προσφάτως σε ηλικία 95 έτών, δέν εί- 6 χε κοιμηθί ούτε λεπτό σ' όλη του τη 6 ζωή! Δέν είχε καν κρεβάτι ή ντι- 6 θάνι, αλλά μόνο μιά σάιζ-λόγγκ, όπου 6 ξαπλωνόταν για να διαβάση και να ξε- 6 κουραστή λίγο. Δέν είχε φάει ποτέ 6 κρέας και δέν είχε πιή άλκοόλ. Κάπι- 6 ζε όμως πίπα και κατανάλισε ένα κι- 6 λό τσάι της θομομάδας. Μολοντί δέν είχε 6 χρησιμοποιήσει ποτέ όδοντοβουρτσά, 6 διατηρούσε όλα του τά δόντια.

ΟΤΑΝ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Ό καιροέκακος: Έτσι είναι ό κόσμος βρέ παιδιά σφαίρα είναι και νύ- 6 ρίζει!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Ο Τέταρτος μελλοθάνατος

Διήγημα της 'Αντιστάσεως

«Εφτασε η νύχτα, μαύρη και βροχερή. Οι μάχες είχαν τελειώσει γύρω από τις τέσσερις γέφυρες. Οι «Μακκί» τις είχαν ανατινάξει. Μά οι Γερμανοί είχαν περικυκλώσει την περιοχή κι' είχαν πιάσει πολλούς αιχμαλώτους.

Μέσα σε μία παράγκα ήταν φυλακισμένοι 15 Γάλλοι αξιωματικοί της 'Αντιστάσεως, στριμωγμένοι στο στενό εκείνο χώρο. 'Η τρεμουλιαστή λάμψη ενός κεριού φώτιζε τα γλωμά πρόσωπά τους. 'Αργά τη νύχτα, οι φρουροί τους έφεραν άλλον ένα, δέκατον έκτο κρατούμενο. 'Η στολή του ήταν κουρελιασμένη, σκονισμένη, ματωμένη. Μία πληγή του τον έκανε να βογγάη απ' τους πόνους. 'Ωστόσο δεν είχε δεχθεί να τον μεταφέρουν με φορείο. Είχε κάνει μόνος του το δρόμο — πέντε ολόκληρα χιλιόμετρα απ' τις γέφυρες — γιατί ήταν απ' τους πολεμιστές εκείνους που πεθαίνουν όρθιοι.

Οι συνάδελφοί του αναγνώρισαν το Ρενέ Φοντάν. 'Ηταν ένας ακούραστος γλεντζές, φοβερός στο σπαθί και στο πιστόλι κι' άκατανίκητος δάν-Ζουάν. Οί μονομαχίες του είχαν μείνει ιστορικές. 'Η σφαίρα του χτυπούσε αλάθητα τόν αντίπαλό του στο μέτωπο ή στο στήθος. Κανείς άλλος δεν είχε τέτοιο άρχοντικό ύφος, κανείς δεν περπατούσε, δεν κινιόταν, δεν χαιρετούσε σαν αυτόν... μά και κανείς δεν είχε καρδιά τόσο μεγάλη.

Οί άλλοι φυλακισμένοι τούκαναν τόπο, άπλωσαν σε μία γωνιά δυο μανδύες, κι' ο Φοντάν σωριάστηκε πάνω τους. Είχε δυο πληγές στο μπράτσο και στο πρόσωπο. Καμιά όμως δεν ήταν θανάσιμη.

Πέρασαν ώρες βαρείας σιωπής και αγωνίας. 'Επειτα ακούστηκαν όμιλίες, βήματα. 'Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν δυο Γερμανοί αξιωματικοί. 'Ο ένας απ'

αν μισούσε τόν Μπρισάκ, ντρεπόταν γιατί είχε χαρή για την καταδίκη του.

Οί τέσσερες μελλοθάνατοι, που είχαν υποδείξει ή Τύχη, οδηγήθηκαν σε άλλος παράπηγμα, για να περάσουν τις λίγες ώρες που τους άπόμεναν. Πριν φύγη, ο Γκυ ντε Μπρισάκ τράβηξε σε μία γωνιά τόν Ρενέ Φοντάν και τού είπε:

—'Υπήρξαμε αντίζηλοι. Στο έξης μπορούμε νάμαστε φίλοι... 'Αφού αγαπήσατε τόσο τη γυναίκα μου κι' ίσως την αγαπάτε ακόμη, θά ξέρετε πώς πρέπει νά της αναγγείλετε τó θάνατό μου! Θά της πείτε, καλλίτερα από καθένα, πόσο μου κοστίζει που δεν θά την ξαναϊδω πιά!

—'Ο Φοντάν χλώμιασε σαν πεθαμένος. 'Ενας λυγμός συγκλόνησε τó γεροδεμένο του κορμί. 'Ενας φρουρός διέκοψε τη σκηνή αυτή, σπρώχνοντας προς την πόρτα τó Μπρισάκ. 'Όταν έμειναν μόνο οί 12 τυχερώτεροι, ό Γερμανός αξιωματικός τού είπε:

—'Όποιος από σας έχει νά δώση και μία εξήγησι ή νά υποβάλη καμιά αίτησι, άς τó κάμη τώρα άμέσως, γιατί από ώρα σε ώρα μπορεί νά φύγετε.

—'Ενας μόνο κρατούμενος προχώρησε δυό βήματα και πρόφερε:

—'Εγώ, κύριε ταγματάρχα.

—'Ηταν ό Ρενέ Φοντάν.

—Μιλήστε, τού είπε ό άλλος.

—'Οχι έδω μπροστά σε όλους. Θέλω νά σας μιλήσω ιδιαίτέρως.

—'Ο ταγματάρχης διάταξε για μία στιγμή και κύτταξε φιλόποπτα τόν Φοντάν. Τόν ήξερε ικανό για κάθε τι, για μία αϊφινδιαστική επίθεσι... 'Εκείνος μάντεψε τις σκέψεις του και πρόσθεσε λίγο ειρωνικά:

— Είμαι άοπλος και πληγωμένος... δηλαδή ακίνδυνος! Μπορείτε λοιπόν νά μ' έμπιστευθήτε. 'Αν έπιθυμήτε άλλωστε, πάρτε μαζί σας και τούς στρατιώτες σας. Δεν θέλω νά μ' άκούση κανείς απ' τούς συναδέλφους μου, που βρίσκονται έδω.

Οί φυλακισμένοι θά σκέφτηκαν, άσφαλώς, ότι θά ήθελε νά περάση με τó μέρος των νικητών, ή νά προδώση κάποιο μυστικό για νά κερδίση την έλευθερία του. Βλέποντάς τους νά τόν κυττάζουν, ανήσυχοι, ό Φοντάν διέλυσε με λίγες λέξεις την παρεξήγησι:

—Δέν σας μιλεί τώρα ό φυλακισμένος αξιωματικός, αλλά ό ίδιώτης... ό άπλός άνθρωπος είπε. Πρόκειται για μία ύπόθεσι άτομικής φύσεως.

—'Εστω! είπε ό ταγματάρχης. Θά σας κάνω αυτή τη χάρη. Ελάτε μαζί μου.

Οί άλλοι αξιωματικοί μάντευαν ότι υπήρχε κάποια σχέσις μεταξύ της αιτιγματικής συνομιλίας τού Φοντάν με τόν Γκυ ντε Μπρισάκ. Ποιά όμως;... Στις υπέρτατες αυτές στιγμές, διερωτώντο όλοι για την άγνοια τού μίσους που χώριζε τούς δυό συναδέλφους και που εξακολουθούσε ακόμη κι' ως τó κατώφλι τού θανάτου. 'Ενας μόνον ήξερε την αίτια αυτή: ό λοχαγός Γκαρνιέ, οικογενειακός φίλος τού Μπρισάκ. Μά δεν τού έπιτρεπόταν νά μιλήση, για ένα μυστικό που είχε μάθει από μία γυναίκα, και μάλιστα τώρα που ό άντρας της θά τουφεκιζόταν τά ξημερώματα...

—'Επειτα από πολλή ώρα, ξαναγύρισε ό Φοντάν. Σταμάτησε για λίγο στο κατώφλι κι' άκούμπησε σάν τοίχο. Φαινόταν συλλογισμένος. Τί σκεπτόταν άραγε;... τη γυναίκα τού άλλου, που δεν είχε μπορέσει ποτέ νά κερδίση την τρυφερότητά της;... 'Ελεγε, άραγε με τó νού του ότι ό αντίζηλός του, νεκρός

ή ζωντανός, την είχε πάρει για πάντα. 'Ο Γκρανιέ τόν πλησίασε και τόν ρώτησε χαμηλόφωνα:

—Τόσο πολύ λοιπόν την αγαπούσατε;...

—Ναί, την αγαπώ, όσο δεν αγάπησα ποτέ μου!... μουρμούρισε ό Φοντάν. Μία φορά μόνο δοκίμασα τó φιλί της. Πριν από τó γάμο της. Μά τώρα εκείνη... εκείνη δεν ζή παρά για τόν άντρα της!...

Είχε άρχισει πιά νά ροδίζει ή αυγή.

—Αγάπη μου!... Θά ίδης σε λίγο πόσο 'αγαπούσα! μονολόγησε ό Ρενέ Φοντάν έκστατικά.

—'Επειτα γύρισε άπότομα και ξαναβγήκε απ' την πόρτα, που είχε μείνει μισανοιχτή. Σε λίγο ακούστηκαν απ' έξω τά βήματα τού έκτελεστικού άποσπάσματος. Οί φυλακισμένοι μαζεύτηκαν στην άνοιχτή πόρτα της παράγκας. Τά χείλη τους ήταν στεγνώμενα, ή καρδιά τους σταματημένη.

—'Εθλεπαν, αντίκρου σούς παραταγμένους στρατιώτες, τούς τέσσερες καταδίκους. Μά ό τέταρτος δεν ήταν ό Γκυ ντε Μπρισάκ.

—'Ησαν κατάπληκτοι. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Γιατί αυτή ή άντικατάστασις τού Μπρισάκ, ήταν άνεξήγητη γι' αυτούς.

—'Εκείνος που τόν είχε άντικαταστήσει, άκουσε τις φωνές έκπληξως των συναδέλφων του. Γύρισε τó κεφάλι του και τούς χαμογέλασε από μακριά. Τό πρόσωπό του είχε μία έκφρασι υπέρτατης γαλήνης...

Μά όμοιωντία εϋνήνησε την ήχό των γύρω λόφων. Τέσσερα κορμιά σωριάστηκαν στη γή. 'Ο τέταρτος νεκρός, ό Ρενέ Φοντάν, είχε τεντωμένα τά χέρια του, τά μάτια του άνοιχτά ακόμη κι' ένα άδύνατο χαμόγελο παγωμένο στα χείλη του.

Είχε προσφέρει τη ζωή του στόν ταγματάρχη, για νά μ'η πεθάνη ό άνθρωπος που μισούσε περισσότερο από κάθε τι... και για νά μείνη για πάντα σε μία γυναικεία καρδιά ή άνάμνησι τού ανέλπιδου έρωτά του!

E. NTE ΡΟΥΦΟΙ

—'Εθλεπαν αντίκου στούς παρατεταγμένους στρατιώτες τούς τέσσερις καταδίκους!

Στό περιθώριο ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

—'Όταν ει δικασταί κωλυσιεργούσαν

—'Η βραδύτης των δικαστών κατά τόν Μεσαιώνα ήταν παροιμιώδης. 'Ο αυτοκράτωρ Καρλουμάγνος, θέλοντας νά έπιταχύνη τó ρυθμό της δικαιοσύνης, εξέδωκε τó 775 ένα διάταγμα που ώριζε τά έξης:

—'Όταν ό δικαστής βραδύνη νά έκδώση την άπόφασί του, οί δυό διάδικοι θά έχουν τó δικαίωμα νά έγκατασταθούν στο σπίτι του και θά είνε ύποχρεωμένος τότε νά τους στείλ' έως ότου τερματισθ' ή ύπόθεσις των.

—'Η άπεργία των φυλάρων

—'Ο δούξ τού Λουξεμβούργου είχε διαμαρτυρηθ' τó 1602 στο βασιλιά της Γαλλίας 'Ερρίκο τόν 4ο, γιατί ό δικηγόρος του τού ζητούσε την ύπερογκη άμοιβή των 1500 χρυσών σκούδων για μία ύπόθεσι. 'Ο σφραγιστοφύλαξ Σουαλνύ εξέδωκε άμέσως ένα διάταγμα, που ώριζε ότι ή άμοιβή των δικηγόρων δεν θά μπορούσε, σε καμιά περίπτωση, νά ξεπεράση τά 30 σκούδα. Οί δικηγόροι άπήρσαν τότε και ή άπεργία των είνε ή πρώτη που αναφέρεται στην ιστορία. 'Αναγκάσθηκαν όμως νά την λύσουν πολύ γρήγορα, γιατί ό Σουαλνύ, εφαρμόζοντας αντίποινα, διέταξε τó κλείσιμο των δικαστηρίων επί έξάμηνο. Οί δικηγόροι άρχισαν τότε νά τόν έκλιπαρούν νά διατάξη τó εκ νέου άνοιγμά του, γιατί, διαφορετικά, έκινδύνευαν νά πεθάνουν από την πείνα. Τό αποτέλεσμα ήταν ότι οί άμοιβές των δικηγόρων κατέβηκαν σ' έξευτελιστικά έπίπεδα έπειτα απ' αυτή την άπεργία.

—'Η νοθεία τού βουτύρου

—'Η νοθεία τού βουτύρου από τούς κατασκευαστάς και τούς πωλητάς του έχει ιστορικά προηγούμενα. Τó 1481 εξέδωθ' στη Γαλλία τó έξης διάταγμα: —'Όποιος, άνδρας ή γυναίκα, πουλάει βούτυρο νοθευμένο με άλλες ύυσες ή χρησιμοποiei όποιοδήποτε μέσον για ν' αύξηση τó βάρος του, θά τιμωρηται με τόν άκόλουθο τρόπο: Θά τόν

δένουν σ' ένα δένδρο και θά τού ρίχνουν στο κεφάλι τó νοθευμένο βούτυρο που πουλάει. Στη θέση αυτή θά μένη ως που ό ήλιος νά λυώση τó βούτυρο. Τά σκυλιά θά είνε έλεύθερα νά γλۇφουν τó βούτυρο που θά κυλάη από τó κεφάλι του και ό λαός θά έχη δικαίωμα νά τόν βρίζη και νά τόν φτύνη».

Οί πυρολάτρες και μαχαμεθανεί... έλέφαντες

Μέχρι τού 16ου αιώνος έπικρατούσαν στην Εϋρώπη περίεργες αντίληψεις για τούς έλέφαντες. 'Ετσι, ό σοφός Σεβαστιανός Μύνστερ γράφει στην περίφημη «Κοσμογραφία» του:

—'Στην Περιοία βρίσκονται έλέφαντες που είνε τó ίδιο εύφεις όσο και οί άνθρωποι και μάλιστα περισσότερο απ' αυτούς. Οί έλέφαντες αυτοί είνε κατά τó πλείστον πυρολάτρες. 'Υπάρχουν όμως και άλλοι έλέφαντες, που είνε φανατικοί μαχαμεθανοί.

Μία πρωτότυπη νεκρώσιμη άναγγελία

Σε μία έφημερίδα της Βιέννης τού έτους 1832 βρίσκεται ή ακόλουθη νεκρώσιμη άναγγελία:

—'Η βαρώνη Σθάρτομπεργκ άναγγέλλει τόν θάνατο τού ένδόξου συζύγου της συνταγματάρχου τού ίππικού φόν Σθάρτομπεργκ και παρακαλεί τούς γνωστούς της νά την απαλλάξουν από την ένόχλησι των συλλυπητηρίων, γιατί ή λύπη της είνε τόσο μεγάλη, που δεν μπορεί ν'άκούη τις φλυαρίες τους».

Οί δανδήδες τού Μεσαιώνος

Κατά τó Μεσαιώνα, οί δανδήδες της εποχής φορούσαν διαφορετικό χρώματος κάλτσες στο κάθε τους πόδι. 'Αλλ' ή έξωφρενικότερη μόδα ήταν των μακρυν και άναστροφικών στην άκρη παπουτσιών. Τά παπούτσια αυτά είχαν μήκος 60-70 εκατοστών τού μέτρου και ήσαν στολισμένα στην άκρη με κέρατα ή άναπαραστάσεις μυθολογικών τεράτων. Στο επάνω μέρος έπιδέξιον και ύπομονητικοί τεχνίτες ζωγράφιζαν πύργους, έκκλησίες και άλλα περιέργα σχήματα. 'Αλλά τó πόδι ύπόφερε μέσα σ' αυτά τά παπούτσια και οί άνθρωποι δεν μπορούσαν νά περπατήσουν. Γι' αυτό έπεκράτησε ή συνήθεια ν' άνασκηκουν τις άκρες τους και νά τις δένουν από τó γόνατό με μία χρυσή ή άσημένια αλυσίδα. Πολλοί έπισκοποι τά έχαρακτήριζαν όλα αυτά ως «άμάρτημα έναντιόν της φύσεως» και τά... άφώρισαν σε έπίσημες τελετές. 'Ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος ό 5ος τά κατεδίκασε έπίσης και στην άπόφασί του αναφέρεται ότι αυτά τά παπούτσια ήσαν «έναντιόν των χρηστών ήθών και άποτελούσαν έμπαιγμό τού Δημογούρου». Στην 'Αγγλία, έξ άλλου, τó Κοινοβούλιον άσασχολήθηκε σε έπανειλημμένες συνεδριάσεις μ' αυτά τά παπούτσια και τελικά έγινε δεκτό ένα ψήφισμα που έπέβαλε άυστηρότατες ποινές στους ύποδηματοποιούς που τά κατασκεύαζαν. 'Εφευρέτης αυτών των παπουτσιών ήταν ένας δανδής της εποχής, ή ίππότης Ροβέρτος ό Κερασφόρος.

Τά χρέη τού μαχαρίτη

Σε μία έφημερίδα της Στοκχόλμης τού έτους 1862 αναγράφεται ή ακόλουθη άναγγελία:

—'Πρακαλώ τούς φίλους τού μεταστάτος συζύγου μου νά μ'η μου ύπενθυμίζουν τά χρέη που είχε στόν καθένα απ' αυτούς. 'Όσο για την έξόφλησί τους, ή διάπυρος ευχή μου είνε νά συναντηθούν τó συντομότερο μαζί του, για νά κανονίσουν τελειωτικά τούς λογαριασμούς των».

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ στη Ρωσία

Τι χρειάζεται για να χωρίσει
ένα άνδρoγyνο

Η Ρωσία έχει πάψει να είναι η χώρα των εύκολων διαζυγίων. Ένω παντρεύεται κανείς μ' ελάχιστες διατυπώσεις, πληρώνοντας μόλις 3 ρούβλια, για να χωρίσει πρέπει ναχή ανεξάντλητη υπομονή. Κι' αν δε ακόμη πάρη το διαζύγιο του — πράγμα που δεν είναι πάντοτε βέβαιον — η ιστορία αυτή θα έχει κοστίσει από 500 ως 2.000 ρούβλια.

Πριν απ' το 1944, υπήρχε μεγάλη ελευθερία στις σχέσεις των δύο φύλων. Ο γάμος έθεωρείτο ιδιωτική υπόθεση, δίχως να είναι υποχρεωτική ή επέμβασι των επίσημων αρχών, ούτε και της Εκκλησίας. Για να χαρακτηριζοθούν παντρεμένοι δύο άνθρωποι, αρκούσε να εκπληρώνουν ένα απ' τους εξής όρους: 1) Να τ' έχουν δηλώσει έμπρος σε φίλους ή γείτονες. 2) Νάχουν άποχτήσει παιδιά. 3) Να ζούν μαζί. Σε περίπτωση άμφισβήτησης, ο ενδιαφερόμενος δεν είχε παρά ν' αποδείξει ένα απ' τα τρία αυτά σημεία, για ν' αναγνωρισθ' ο γάμος απ' τα δικαστήρια.

Δεν άργησαν όμως ν' αντιληφθούν οι άρχες, ότι το σύστημα αυτό εύνοησε διάφορες καταχρήσεις, εκμεταλλεύσεις κι' εκδισμούς. Συχνά οι γυναίκες φέρωναν την πατρότητα των παιδιών τους σε άντρες τελείως... άνευθύνους! Μπορούσε βέβαια να εξετασθ' το αίμα του παιδιού, σε περίπτωση αμφιβολίας. Άλλα τ' αποτέλεσμα δεν ήταν πάντα θετικό και τ' έξοδα βάρυναν άπωσήποτε τον άντρα. Έξ' άλλου, οι άντρες μπορούσαν ν' αναγνωρισθούν ως πατέρες των παιδιών πολλών γυναικών συγχρόως και να υποχρεωθούν να πληρώουν διατροφή για όλα!

Τόν Ιούλιο όμως του 1944, εξέδωθ' ένας καινούργιος νόμος, που ρύθμισε τ' ζητήματα του γάμου και του διαζυγίου σύμφωνα με τις πατροπαράδοτες άρχες των άλλων χωρών. Από τότε, οι γάμοι δεν θεωρούνται νόμιμοι, παρά μόνον αν καταχωρηθούν σε ειδικά ληξιαρχικά βιβλία. Ένα ζευγάρι δεν μπορεί πια να συγαταίει, έφ' όσον δεν είναι επίσημως παντρεμένο. Επίσης, αν δεν έχουν γίνη οι νόμιμες διατυπώσεις, ή μητέρα δεν μπορεί να ζητήσει διατροφή για τ' παιδί της κι' εκείνο δεν δικαιούται να πάρη τ' όνομα του πατέρα.

Δεν θεωρούνται βέβαια άπόκληροι της κοινωνίας οι άνύπαντρες μητέρες και τ' νόθα παιδιά. Υπάρχουν όμως σήμερα μεγάλα εμπόδια για όσους θέλουν να συζήσουν χωρίς να περάσουν προηγουμένως απ' τ' ληξιαρχείο.

Οι διατυπώσεις του γάμου είναι απλούστατες, για να μη τρομάζουν τους υποψηφίους. Το άντρώγυνο συμπληρώνει ένα έρωτηματολόγιο, το παραδίδει στο ληξιαρχείο, υπογράφει σ' ένα βιβλίο και δέχεται τ' συγχαρητήρια του ληξιαρχου — που είναι συνήθως γυναίκα. Σε μερικά λεπτά, έχουν τελειώσει όλα.

Πολλοί κάνουν κατόπιν και θρησκευτικό γάμο. Η ύψη πηγαίνει στην εκκλησία με άσπρο φόρεμα, πέπλο και χρυσό διάδημα, ο γαμπρός φορεϊ άσπρα γάντια...

Ο άριθμός των θρησκευτικών γάμων γίνεται διαρκώς μεγαλύτερος. Προτιμάται δέ γι' αυτούς το Σάββατο, γιατί οι προσκεκλημένοι μπορούν μόνον αυτή ν' γλεντήσουν ως άργα τ' νύχτα στο σπίτι της νύφης.

Συγχρόνως με την αύξηση των θρησκευτικών γάμων, παρατηρείται μια συνεχής ελάττωση των διαζυγίων, άφ' ενός γιατί οι άρχες τ' άποδοκιμάζουν κι' άφ' έτέρου γιατί οι σχετικές διατυπώσεις είναι δύσκολες και πολύπλοκες.

Κάθε διαζύγιο άποτελείται από τρεις πράξεις. Η πρώτη παίζεται στο σπίτι των συζύγων, που άποφασίζουν να χωρίσουν. Ακολουθεί ή δεύτερη, στο «λαϊκό δικαστήριο». Ο δικαστής — που είναι σχεδόν πάντοτε γυναίκα — προσπαθεί να συμφιλίωση τ' έν διαστάσει άντρώγυνο. Στη σχετική διαδικασία πρέπει να είναι παρόντες κι' οι δύο σύζυγοι. Άν λείπη ο ένας, ή υπόθεσις ανάβάλλεται. Όταν ο ένας άπ' τους δύο δεν συμφωνεί, είναι πολύ άπίθανο να έκδοθ' το διαζύγιο. Επίσης δεν χορηγείται συνήθως διαζύγιο, όταν υπάρχουν παιδιά κι' ο χωρισμός των γονέων πρόκειται να βλάψη τ' μέλλον τους.

Ός έδω, οι διαδικασίες κοστίζουν 100 ρούβλια.

Κι' όταν τ' πρώτο δικαστήριο έκδώσ' άπόφασι διαζυγίου, ή υπόθεσις θα περάσ' κι' από άλλο, άνώτερο. Εκεί κανονίζονται προ πάντων τα οικονομικά ζητήματα. Μοιράζεται ή κοινή περιουσία, καθορίζεται τ' ποσόν της διατροφής, υπολογίζονται τ' δικαστικά έξοδα — που κυμαίνονται, όπως είπαμε, από 500 ως 2.000 ρούβλια (250.000 ως 900.000 δραχμές) αναλόγως της οικονομικής καταστάσεως του άντρώγυνο.

Κατόπιν, για να νομιμοποιηθ' έντελώς τ' διαζύγιο, πρέπει ν' ανακοινωθ' ή σ' έφημερίδες. Άλλα οι ρωσικές έφημερίδες διαθέτουν λίγο χαρτί κι' έκδίδονται μόνο τετρασελίδες. Μπορεί λοιπόν να περάσουν πολλοί μήνες, ως ότου δημοσιευθ' ή άναγγελία του διαζυγίου. Έτσι, ή έλλειψις χαρτίου γίνεται ακόμη ένα έμμεσο εμπόδιο, που συντελεί στην ελάττωσι των διαζυγίων.

Τέλος, οι χωρισμένοι έχουν ν' αντιμετωπίσουν έν άλλο πρόβλημα, άκόμη σοβαρότερο: της κατοικίας. Είναι τόση ή κρίσις της στέγης, ώστε ή ζωντοχίρσ' αναγκάζεται να μένη στην ίδια κάμαρα με τόν τώως άντρα της και την καινούργια σύζυγό του! Τους χωρίζει μόνον ένα άπλό παραβάν!

Με λίγα λόγια, τ' διαζύγιο έχει γίνει τόσο δύσκολο στη Ρωσία, όσο και στις άλλες χώρες, για να προτιμούν τ' περισσότερα άντρώγυνα ν' κάνουν υπομονή και ν' συνεχίζουν τ' συμβίωσι τους.

Η εύθεια δεν είναι ή συντομωτέρα όδός.

Ο Πάτρικ Γκάργκαν, ένας ηλεκτρολόγος απ' τ' Φιλαδέλφεια, είχε ταξειδέψει για δουλειές του στη Ν. Υόρκη. Έπειδή δεν πρόλαβε τ' τραίνο για να γυρίσ' πίσω, ζήτησε να τηλεφωνήσ' στη γυναίκα του για τ' μικρή έκείνη άναβολή. Άλλα ο υπάλληλος του τηλεφωνικού γραφείου του έδήγησε ότι δεν ήταν δυνατόν, γιατί τ' προσωπικό είχε άπεργήσει. Την ίδια στιγμή, ένας κύριος τηλεφωνούσε στο Λονδίνο. Ο Γκάργκαν ρώτησε κι' έμαθε ότι οι γραμμές με τ' έξωτερικό δεν είχαν πάψει να λειτουργούν. Άμέσως του ήρθε μια λαμπρή ιδέα: Ζήτησε τηλεφωνικώς ένα έαδελφό του, κάτοικο του Δουβλίνου της Ιρλανδίας, και του ανέθεσε να τηλεφωνήσ' από εκεί στη σύζυγό του, στη Φιλαδέλφεια, ότι ο άντρας της δεν θ' άγύριζε τ' θράδ' στο σπίτι! Η ιστορία αυτή τού κόστισε μόνον 16 δολάρια, κι' ή γυναίκα του κοιμήθηκ' ήσυχ' τ' νύχτα εκείνη!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΙΔΙΩΝ

Άριθμο - σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΡΗΤΗ - ΣΙΩΛΗ 2) ΝΟΤΑ - Η ΤΙΣ 3) ΡΕ - ΤΣΟΧΑ - ΜΕ 4) ΑΡ - ΚΑΜΦΟΡΑ - ΑΜ 5) ΣΙΝΑ - ΑΙΣ - Υ 6) ΔΡΑ - ΣΩΜΑ - ΑΘΩΣ 7) ΠΑΡΑ - ΜΠΑΡ 8) ΠΟΤΑ - ΟΔΟΝ 9) ΡΑΣΟ - ΟΝΕ - ΕΝΟΣ 10) ΑΣ - ΣΤΡΑΤΟΣ - ΓΙ 11) ΝΑ - ΙΑΡΩΣ - ΑΝ 12) ΤΟΜΗ - ΝΙ 13) ΣΚΗΝΗ - ΑΙΝΟΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΕΡΑΖ - ΡΑΝΙΣ 2) ΕΡΙΣ - ΠΑ - ΣΑ 3) ΗΝ - ΝΩΠΟΣ - ΤΗ 4) ΤΟ - ΚΑ - ΜΑΤΟΣ - ΟΝ 5) ΗΤΤΑ - ΑΡΑ - ΤΙΜΗ 6) ΑΣΜΑ - ΟΡΑΗ 7) ΟΡΙΣ - ΟΝΑΡ 8) ΗΧΟΣ - ΕΤΩΝ 9) ΣΤΑΡ - ΑΠΟ - ΟΣΙΑ 10) ΤΙ - ΑΥΘΑΔΕΣ - ΚΙ 11) ΟΣ - ΑΡ - ΡΟΝ - ΗΝ 12) ΜΑΡΣ - ΝΟΤΑ 13) Η - ΡΕΜΑ - ΣΙΝΗΣ

Όπτική άπάτη

Φαίνεται έκ πρώτης όψεως ο Β. Άν όμως καλοκυττάσουμε τ'ν εικόνα, επί πολλή ώρα βλέπουμε να νίνεται άναποδ' ή σκάλα και να βρίσκεται πιο κοντά μας ο τοίχος Α

Μπερδεμένοι τίτλοι

1) Σαρζ και φαντασία. 2) Κολασμένη άγάπη. 3) Έβδομος πέπλος. 4) 2000 γυνίκες. 5) Γυνίκα πειρασμός. 6) Ερωτική θυσία. 7) Βασιλική των τροπικών. 8) Δράκον γέννα. 9) Κολασμένες ψυχές. 10) Σπανιόλακο αίμα. 11) Αίμα και άμμος. 12) Έπικίνδυνος δελνιόφως. Αυτό είναι οι πραγματικοί τίτλοι των 12 φίλμ.

Άλλαγή γραμμάτιων

Οι νέες σπτούμενες λέξεις είναι: 1) Π-Α-ρος 2) Τ-Μ-ος 3) Θ-Ε-λος 4) Ρ-οη 5) Λά-Μ-ος 6) Δ-Κ-η 7) σ-Η-μα. Κι' έτσι με τ' νέα γραμμάτια σχηματίζεται ή λέξις «ΑΜΕΡΙΚΗ».

5 ήθεποι

Οι πέντε κωμικοί ήθοιοι της όθωνης από τους οποίους δανείστηκε διάφορα χαρακτηριστικά για να φτιάξ' τ' σκίτσο του ο σκίτσογράφος μας είναι οι εξής: 1) Σαρλώ (καπέλλο και μαλλιά). 2) Γκρουσσο Μαρς (φουδια, νυσάλια και μουστάκι). 3) Χάρπο Μαρς (μύτη). 4) Φερναντέλ (οτόνια και δόντια). 5) Ολίβερ Χάρντυ ο Χονδρός (μάγουλα και πηνύον).

Τ' πολυβόλε

60 σφαίρες, γιατί κάθε σφαίρα ρίχνεται στην άρχη του αντίστοιχου δευτερολέπτου, δηλαδή στο τέλος του προηγούμενου. Στο τέλος λοιπόν του 60ού δευτερολέπτου θα ρίξ' την 61η σφαίρα.

Λεγοπαίγνιο

Και τ' μέν και τ' δε έχουν πέταλαι

Η κάμπια

Η κάμπια χρειάζεται 9 ήμερες γιατ' κάθε ήμερη προχωρεί ένα μέτρο έκτος από τ'ν τελευταία που θ' άνεβ' 4 μέτρα.

Λεξιγρίφος

Άρτα - Ξέρεις - Άρταξέρξης

Αίνιγμα

Η τράπουλα

Η λύσι, τού 123 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΑΖΑΚΣΑ - ΚΑΘΕΔΡΑ 2) ΜΙΝΩΣ - ΑΡΧΩΝ - ΣΟΑΝΟ 3) ΠΑ - ΑΑ - ΣΚΑ - ΚΙ - ΑΝ - ΟΚ 4) ΑΤΙ - ΝΑΤ - ΔΑΣ - ΠΥΡ 5) ΛΟ - ΚΡΟΜΒΕΛ - ΣΙ 6) ΣΑΜΙΑ - ΑΜΑΤΙ 7) ΑΡΑΜΙΣ - ΟΙΣ - ΑΓΡΑΦΑ 8) ΚΕΜΑΛ - ΡΑΝΙΣ - ΡΩΒΑΣ 9) ΑΡΑΒΕΣ - ΟΙΟΥΜΕ 10) ΠΕΡΑΝ - ΑΜΟΙΑ - ΚΑΡΤΑ 11) ΑΚΑΤΟΣ - ΑΙΑ - ΠΟΤΗΡΙ 12) ΣΟΝΙΑ - ΠΟΡΟΣ - ΓΙ 13) ΟΣ - ΓΡΑΙ - ΓΟΣ - ΔΕ 14) ΝΑΙ - ΜΑΜ - Τ.Τ.Τ. - ΦΑΤ 15) ΕΣ - ΠΙ - ΑΔΟΥΑ - ΕΙ - ΝΑ 16) ΣΩΡΟΣ - ΔΑΣΥΣ - ΛΟΤΟΣ 17) ΝΟΓΑΡΑΣ - ΥΑΛΙΝΟΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΜΠΑΛΖΑΚ - ΠΑΙΟΝΕΣ 2) ΚΙΑΤΟ - ΡΕ - ΕΚ - ΣΑΞΩΝ 3) ΑΝ - ΣΑΜΑ - ΡΑΣ - ΡΟ 4) ΖΩΑ - ΔΑΜΑΡΤΟΣ - ΠΟΤ 5) ΑΣΑΝ - ΜΙΑΝΟΝ - ΜΙΣΑ 6) ΑΚΙΣ - ΣΙΓΑ 7) ΚΑΣΤΡΑ - ΡΕΑ - ΑΡ - ΜΑΔΑ 8) ΑΡΚ - ΦΑΣΜΑ - ΔΑΣ 9) ΧΑΡΜΠΙΝ - ΦΙΑΚΟΣ 10) ΚΩΚ - ΣΙ - ΟΙΑ - ΥΥΥ 11) ΑΝΙΔΕΑ - ΣΙΑ - ΠΟΤΑ - ΣΑ 12) ΑΛΜΑ - ΠΟΣΤ 13) ΕΣΑΣ - Α - ΓΛΥΚΟΣ - ΤΕΛΙ 14) ΔΟΝ - ΣΤΡΟΜΑ - ΤΩΝ - ΙΩΝ 15) ΡΑ - ΙΑΒΕΡΗΣ - ΤΟ 16) ΑΝΟΥΣ - ΦΑ - ΤΡ - ΔΑΝΟΣ 17) ΟΚΡΙΒΑΣ - ΑΙΝΕΙΑΣ

Η όμορφιά σας στην έξοχη

Συμβουλές για κάθε περίστασι

Άν έχετε τ'ν τύχη να πάτε στην έξοχη, θα περάσετε όλο τ' καλοκαίρι μιά ζωή άπλη και φυσική στο ύπαιθρο και στον καθαρό αέρα. Θα ξανανοιώσετε σωματικά και ψυχικά, θ' άπογνήσετε καινούργια ζωτικότητα. Θα μένετε όλη τ'ν ήμερα άβαφη, ήλιοσημένη με τ' μαλλιά ελεύθερα στον άνεμο, και θα αισθανέσθε τόν έαυτό σας πιο έλαφρό, πιο εύκλινο.

Ναί, αλλά αν χρειασθ' στο διάστημα αυτό να πάτε σ' ένα χορό, σε μιά κοσμική συγκέντρωσι, ή πρωτόγνωη χάρι σας δεν θα ταιριάζ' πια με τ' περιβάλλον και με τ' φερέμα σας. Πρέπει λοιπόν, μέσα σε λίγες ώρες να επανορθώσετε τις αναπόφευκτες και παροδικές αλλοιώσεις που προκλήσει ή Φύσις στο πρόσωπό σας. Οι συμβουλές που σας δίνουμε εδώ, θα σας επιτρέψουν να ξαναβρ'τε στην περίπτωσι αυτή τ'ν «πολιτισμένη» και σεφαινασμένη όμορφιά σας.

Πρώτα απ' όλα, ή επίδερμιά σας έχει ανάγκη να ξαναγίνη υαλακή και άπαλη. Άν σας έχη κáφι ή ήλιος, αν σας έχη άφίσις φανερά ήγνη έγκαυμάτος, μην άπελπίεσθε. Πλύνετε τ' πρόσωπό σας με φρέσκο γυμνό άγγουριού. Αφίστε να επιδράσ' επί ένα τέταρτο τ'ς ώρας. Έπειτα σκουπισθ'τε βάζετε στο πρόσωπο μιά μάσκα από γυμνιμένο άσπράδι αυγού και αφίστε τ'ν άλλο ένα τέταρτο. Κατόπιν ξεπλυνθ'τε με τριανταφυλλόνηρο και άλείψετε τ' δέμα σας με γάλα άγγουριού ή κρέμα άγγουριού.

Άν τ' δέμα σας έχη στεγνώσει υπερβολικά, γιατί παραμείνασθε να τ' άλείψετε, κάθε βράδυ με τ'ν κατάλληλη λιπαρή ποιμάδα, υπορείτε να διορθώσετε αυτήν τ'ν παράλειψ' σας. Έχετε δέμα ήπιο εκ φύσεως; Θα μεταχειρισθ'τε μιά κολιν - κοήμ χωρίς γλυκερίνη, ή μιά κρέμα άγγουριού, ή λαυολίνη, προϊόντα άριστα και εύκολοεύρετα. Για ένα δέμα λιπαρό, θα χρησιμοποιήσετε μιά κρέμα με «κασοτίνη» (Βιταμίνη Α), ή με παραφίνη, ή με άμυγδαλόλαδο. Άν ή επίδερμιά σας έχη δοκιμασθ' σκληρά απ' τόν ήλιο και τόν άνεμο, κάνετε ένα έλαφρό μασάζ με βιταμινούχο λάδι ή με θρεπτική κρέμα από βούτυχο κακίου. Κάνετε ν' άπορροφήσ' αυτό τ' προϊόν μ' έλασά κι' επανελιμμένα γυμνιμάτα. Σε μισή ώρα, σκουπισθ'τε με υαλακή πετσέτα.

Μερικές κομπρέσες με χλιαρό νερό θα ξαναμαλακώσουν τ' δέμα σας. Μπορείτε ακόμη να κρατήσετε τ' πρόσωπό σας επί μερικά λεπτά στον άτμο ήλιου που βράζει και που περιέχει, μερικές σταγόνες βενζόνης. Τέλος, τού ξαναδίνετε μιά βελούδενια άπαλότητα με τ'ν έξ'ς παλά συνταγή:

Φτιάχνετε ένα μίγμα από κροκό αυγού και λάδι καυφ' (ένα κροκό για κάθε κουταλιά τού γλυκού λάδι). Αφίστε αυτή τ' μάσκα επί μισή ώρα πάνω στο πρόσωπό σας κι' έπειτα τ' πλένετε με χλιαρό νερό, ή καλλίτερα με πιτουρόνηρο.

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ
ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Άν ή ζέστη έχη διαστείλει τούς πόρους σας, πλένετε τ' πρόσωπό σας μ' ένα ποτήρι πιτουρόνηρο που περιέχει τ' ζουμί ενός λεμονιού. Τ' αφίστε να στεγνώσ' χωρίς να τ' σκουπισετε, κι' έπειτα ξεπλένεσθε με κρύο νερό. Μπορείτε επί πλέον να μεταχειρισθ'τε μιά καλή στυπτική λοσιόν.

Το μακιγιάζισμα είναι άπαραίτητο, για μιά βραδυή συγκέντρωσι. Άν βρίσκετε ότι δεν σας πηγαίνει τ' ήλιοκαμα, μιά λοσιόν με λευκόζουμο ή με τριανταφυλλόνηρο θ' άνοίξ' τ' γόμα σας. Έπειτα χρησιμοποιήτε μιά βασική κρέμα τού μακιγιάζ, π.χ. πιά σκούρα απ' τ' δέμα σας. Άν άπεναντίας σας ήκανοποιή τ' ήλιοσημένο δέμα σας, τ' περνάτε με τσάι για να γίνη πιο ένισιο και ομοιόμορφο τ' γρώμα του, και μεταχειρίζεσθε βασική κρέμα σκουρότερη.

Είτε ένδεχόμενον νάχουν μείνει στο δέμα σας ώρισμένες ζώνες πιο ανοιχτόχρωμες, στα μέρη όπου τ' σκεπάζουν τ' ματούγυαλιά, ή ή σκούφια τού μπάνιου, ή τ' μαυιά. Στην περίπτωση αυτή, θα άλείψετε τ' ανοιχτόχρωμα μέρη με βασική κρέμα, σκούρα όσο και τ' υπόλοιπο δέμα σας, και θα πουδραρισθ'τε κατόπιν με άσθονη πούντρα πιά σκούρα.

Άν τ' μάτια σας είναι κόκκινα και προσημένα, τ' βουτάτε σε χλιαρό χαμομήλι. Μεταχειρίζεσθε επίσης ένα ειδικό λιπαρό κρενιόνι για να σκιάσετε τ' βλέφαρά σας. Διορθώνετε τ' τόξα των φουδιών σας.

Ένα μασάζ με καλή κρέμα στα γέλην σας θα τούς ξαναδώσ' τ'ν άπαλότητα και τ' ζωρά τους γόμας.

Τα μαλλιά είναι εκείνα που υποφέρουν περισσότερο απ' τ' ζωή τ'ς έξοχης. Άν ή θάλασσα τ' έκανε στεγνά και εύθραυστα τ' πλένετε πρώτα καλά με νερό κι' έπειτα τ' περνάτε με κροκό αυγού ή με σινιόπνευμα, ή μ' ένα φύνη κάθε ήγνη σκόνης ή άλατιού. Τα ξεπλένετε κατόπιν με χλιαρό νερό, που περιέχει λίγο ξύδι, και βάζετε άσθονη υπογυατίνη. Όταν στεγνώσουν καλά τ' μαλλιά σας, ένα νερό βοούτσισμα, πρώτα με μεταλλική βοούτσα κι' έπειτα με υαλακή, θα τούς ξαναδώσ' όλη τ' λάμψ' τους. Μπορείτε, αν χρειάζεται, να τ' ξαναλείψετε στο τέλος με υπογυατίνη.

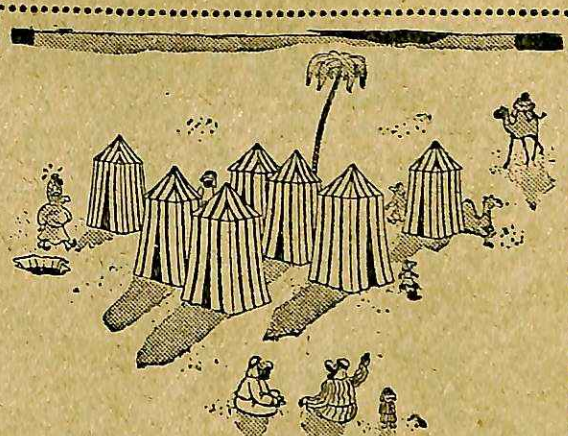
Ο ήλιος κι' ή θάλασσα ξεθώρασαν τ' μαλλιά σας; Άν είσθε ξανθή, μετά τ' πλύσιμο με τ' νερό και τ' ξύδι τ' περνάτε με γεωμινικό χαμομήλι. Άν ο ήλιος χρώσασε τ' μαλλιά σας έπιφανειακά μόνον, πλν' απ' τ' πλύσιμο με τ' νερό και ξύδι, περνάτε τις πιο σκούρες τούφες με όξυζένη, που θα τούς δώσ' ένα καυονικότερο ξανθό γρώμα. Άν τέλος έχετε μαλλιά μαύρα, ένα δυνατό άφέψημα από καρυδόφυλλα θα έξασανίσ' κάθε ανεπιθύμητη κοκκινωπή άπόχρωσι που τούς έδωσε ή ζωή τού ύπαιθρου.

Και τώρα, μερικές συμβουλές για τ' άπορόπτα μικροστυγίματα: Ένα τσίμπημα κουνουπιού δεν άφίνει έντονο σημάδι, αν τ' σφίξετε άμέσως κι' άκουμπήσετε πάνω ένα μπαμπάκι με αϊθέρα.

Μιά γρατζουνιά πλένεται με δέυζενε και κούβετα με λίγη τσιγκαλοφή κι' από πάνω με τάλκ και με τ' συνηθισμένη πούντρα σας. Τό... καμουφλάζισμα αυτό δεν άπαιτεί παρά λίγη υπομονή κι' επίδειξη.

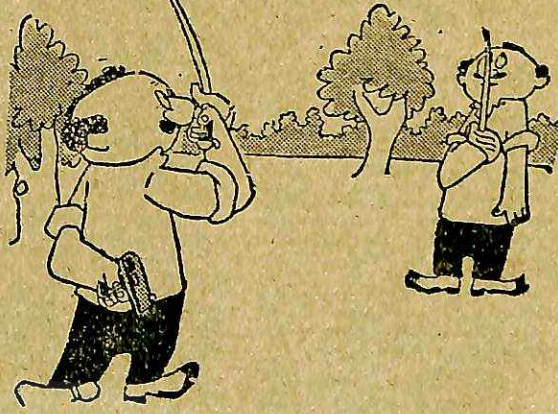
Άν άνοίξ' ή μύτη σας, απ' τ' ζέστη και τ'ν κούρασι, γυρ'τε τ' κεφάλι σας προς τ' πίσω, χωρίς να κινήσθε, και χώσετε στα ρουθούνια σας λίγο μπαμπάκι βρεγμένο με διάλυσι άντιπυρίνης.

Όταν έχουν πιασά οι μύες σας απ' τ'ν πολλή κούρασι, τ' καλλίτερο φάρμακο είναι ένα κρύο ντους, τσίμιο με τσίμιο νάντι και μασσάζ.

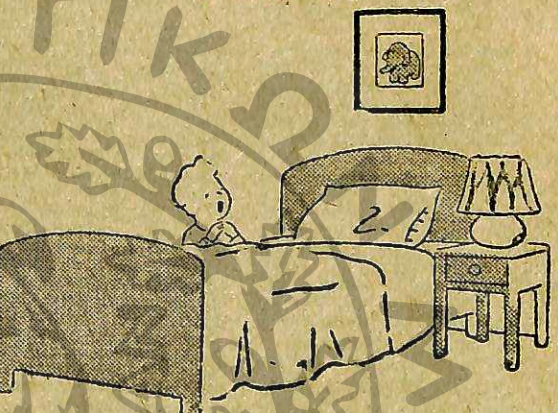

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

— Κι' όσο συλλογίζεται κανείς ότι πολ' λίγα χρόνια έδω ήταν έρημος!...

Ο προνοητικός

...και κάνε με καθαρό, ήναγίτσα μου, για να μη πλένουμει κάθε μέρα!...

— Πείσθηκες τώρα;

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΤΖΑΚΕΓΙΑΣ

—Αφού επιμένεις να σου διηγηθώ την ιστορία της Τζακίγιας, δεν μπορώ να σου χαλάσω το χατήρι μου, είπε ο Άραπης φίλος μου, για να μου διασκεδάσει την ανία που μου προκαλούσε ο θόρυβος του τράνου και το μονότονο θέαμα της ερήμου που διασχίζαμε.

Την προηγούμενη μέρα ενώ συζητούσαμε για τις γυναίκες των Ιθαγενών, μου είχε πει ο φίλος μου πως όταν ήταν νέος ακόμα είχε αγαπήσει κάποια Άραπινά, που την έλεγαν Τζακίγια και που η αγάπη της του έμενε αλμυρομένη.

—Άκουσε λοιπόν, μου είπε άναστενάζοντας. Η Τζακίγια ήταν μία μικρή Άραπινά, πολύ όμορφη. Την έβλεπα εκείνη, είχα τελειώσει τις σπουδές μου στην Ευρώπη και είχα αποκτήσει τις συνήθειες των Ευρωπαίων. Έν τούτοις, μόλις γνώρισα τη Τζακίγια, την πήρα μαζί μου με την πρόθεση να τη μορφώσω, να την εκπολιτίσω και να την κάνω τέλος ανώτερη κι από την τελευταία Ευρωπαία. Νοίκιασα ένα σπίτι κι σε μία όμορφη συνοικία του Καίρου, το επίπλωσα με πολυτελεία και της αγόρασα ότι μπορούσε να ποθήσει μία γυναίκα με σύγχρονες φιλοδοξίες.

—Ήμουνα τρελλός μαζί της. Μία ανέκδοτη αγάπη είχε πλημμυρίσει την καρδιά μου. Την καίεσα διαρκώς. Περιούσαμε ώρες ολόκληρες μαζί, καθισμένοι κοντά, στη βεράντα του σπιτιού μας κι ακούγαμε το νανούρισμα του Μείλουν... —Η Τζακίγια όμως δεν μπορούσε να νοιώσει την αδελφική φλόγα που διαρκώς μου πυρπολούσε τη καρδιά. Μου φερόταν σαν να ήταν αιχμάλωτος μου. Δεν μου ανταπέδιδε ούτε τη γάπη που της χάρισα ούτε τα χάδια μου. Δεν ήθερα τί να υποθέσω. Με άγαπούσε άραγε ή όχι; Ήταν ένα πολύ παράξενο, ένα άκατα νόητο πάθος!

—Η αλήθεια είναι ότι δεχόταν τις τρυφερές εκδηλώσεις μου χωρίς καμμία αντίρρηση. Πολλές φορές μάλιστα, όταν τη φιλούσα στα μεγάλα μαύρα μάτια της, την έβλεπα να γελά σαν να της συνέβαινε κανένα καλό πράγμα. —Μία μέρα, καθώς κάρφωνε τα φτερά της, μάτια επάνω στα δικά μου και με κύτταζε σιωπηλά. Κάποτε μάλιστα με ρώτησε με απορία: —Μα γιατί τό κάνεις όλα αυτά; Γιατί μου λές διαρκώς τα ίδια πράγματα; —Συνήθιζε ακόμα να με φωνάζει κάθε τόσο «Αφέντη» και τότε, μόλις την άκουγα να με φωνάζει τόσο υποτακτικά με τέτοιο σεβασμό, η καρδιά μου, σου τ' ορκίζομαι νιντόταν συντριμμία!... —Πόσο μυστικισμός, αλήθεια, κρύβει η καρδιά μιας άραπινάς!... —Μία μέρα που καθόμασταν στο ντιβανάκι του σαλονιού μας και της έλεγα νανουρισιά στ' αυτή της τόσα γλυκόλογα ξέφυγε από το στόμα της, που μου είπατε διακριτικά: —Θέλω να φύγω από δω μέσα... —Να φύγεις; Και πού θέλεις να πας Τζακίγια; —Δεν ξέρω. Όπου με βγάλει η Μοίρα μου! —Γιατί θέλεις να φύγεις μικρούλα μου; Τι σου έκαμα; Μήπως σου λείπει τίποτα; Πέστο μου καθαρά κι' εγώ αμέσως θα ικανοποιήσω την επιθυμία σου. —Οχι, δεν μου λείπει τίποτα. Μου έχεις δώσει τόσα πράγματα. Μα εγώ θέλω να φύγω! Και ξέρεις γιατί; —Γιατί Τζακίγια; —Γιατί δεν είσαι άντρας...

—Γέλασα μ' όλη μου την καρδιά, γιατί δεν περιμένα ποτέ πως μία τόσο παράξενη όμορφη θα την ένοηξε, χνε να φύγει απ' κοντά μου. Την κύτταξα σχεδόν αποσβολωμένος.

—Οχι, δεν είσαι άντρας! μου ξανάπε. Με φίλας διαρκώς, με παίρνεις στην αγκαλιά σου, μου λές όλα τα ίδια λόγια. Έμένα δεν μ' αρέσουν τα χάδια. Εγώ θέλω να έχω έναν άντρα που τη μία ώρα να με χαϊδεύει και την άλλη να με δέρνει. Έσύ τόσον καιρό που είμαι μαζί σου δεν μ' έδειρες ποτέ... Να γιατί θέλω να φύγω από κοντά σου...

—Από τη στιγμή εκείνη, φίλε μου, το μυστηριώδες εκείνο αίτημα, δεν ήταν άλλο πια για μένα. Είχε γεννηθεί η μυστική μου ή αληθινή ψυχή της Άραπινάς. Και βέβαια ως τότε δεν την είχα μεταχειρισθεί σαν σκλάβο μου, όπως ποθούσε. Από τις απόψεις αυτές, πολύ σωστά, κατά τη λογική της, δεν ήμουν άντρας.

—Όσοοο δεν ήμουν άντρας, να συμμορφωθώ με τη παράξενη εκείνη επιθυμία της αγαπημένης μου. —Ένα βράδυ νυκίζοντας στο σπινάκι μας το βήρκο σκοτεινό και έρημο. Η Τζακίγια είχε φύγει! Πού είχε πάει; —Σωριάστιακα απαρνήθη, τόσ πάλιν στα μαλλιά της του ντιβανιού που ήταν ακόμα ζεστά από αυτήν, που είχαν ακόμα το άρωμά της. —Είχε εξαφανισθεί, σαν σκιά, μέσα στην άπειρη νύχτα.

πολύ με τους άπειρους θρομικούς, με τα αναρίθμητα και μυστηριώδη άντρα με τα χίλια δυο επικίνδυνα καταφύγια.

—Μάταια έρευνησα. Δεν ήμουν να τη βρω πουθενά.

—Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Ιαζίδεφα στην Ευρώπη, ξαναγύρισα στην Αίγυπτο. Έν τω μεταξύ τόσες άλλες γυναίκες με έκαναν να δοκιμάσω διάφορες τρυφερές περιπέτειες.

—Μία μέρα, καθώς περνούσα από ένα στενοσόκακο της συνοικίας του Μπουλάκ, είδα να βγαίνει από τη πόρτα ενός ισλαμικού σπιτιού μία γυναίκα ντυμένη πολύ παράξενα. Κι' άκουσα την άκουσα να με φωνάζει με τόση ονομασία μου. Στάθηκα κατάπληκτος.

—Ποιά είσαι σύ, τη ρώτησα, που ξέρεις τ' ονομά μου; —Εκείνη αποκάλυψε άμέσως το πρόσωπό της και μαζί μ' αυτό αντίκρισα και το δόλυντο στήθος της, γιατί την σκέπαζε μία μακρύα κελεμπία απ' το κεφάλι ως τα νύχτα.

—Δεν με γνωρίζεις ποιά είμαι; μου είπε με συγκίνηση. Δεν θυμάσαι την Τζακίγια; —Ναι ήταν εκείνη. Μα δεν ήταν πια η παλιά όμορφη Άραπινά. Πηγα κοντά της και την άκουσα με συντριμμένη την καρδιά, να μου διηγηθεί την ζωή της, από τότε που έφυγε από την έρωτική μας φωλιά.

—Πέρασε μία ζωή γεμάτη αθλιότητα και δυστυχία όσ' ας έλεγε. Έξω από τον Μόλις, έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής της, έκαμα να φύγει ενώδυ δού δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια της. —Γιατί φεύγεις; τη ρώτησα.

—Έκαμα τότε μία χειρονομία σαν να ήθελα να μου πη ότι αυτό ήταν το «Κι-ομέτ». —Εται είχε χαράξει το δρόμο της ζωής της ο Άλλας.

—Της έδωσα λίγα χρήματα και μου φαίνεται πως ακόμα βλέπω μπροστά μου το σκελετωμένο χέρι, που άπλωσε για να τα πάρει.

—Ε, φίλε μου, παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ να ξεχάσω ακόμα την αγάπη της όμορφης εκείνης Άραπινάς.

ΕΚΤ. ΜΟΝΤΙΝΙ

Γιατί έμοιαζε με τον Σάρλ Μπουαγιέ...

Ένας κάτοικος του Μιλάνου, ονοματί Βιτσέντζο Κρι-σκοφόλο είχε την ατυχία να μοιάζει με τον Σάρλ Μπουαγιέ. Πριν από μερικές μέρες, λοιπόν συνέβη να περ-νάν έξω από ένα υφαντουργικό εργοστάσιο, την ώρα που σχολούσαν οι εργά-τριες. Κάποια απ' αυτές φώ-νασε:

—Ο Σάρλ Μπουαγιέ! Όλες ώρμησαν τότε πά-νω στον δυστυχισμένο Κρι-σκοφόλο κι' άρχισαν να τον φιλούν, να του ξεοχίζουν τα ρούχα και να του ξερι-ζώνουν τούφες μαλλιών, για να τις κρατήσουν για ένθύμιο. Στο τέλος, χρειά-σθηκε η επέμβαση της ασ-στοννομίας για να σωθεί ο άτυχος άνθρωπος από τα χέρια τους. Είχε μείνει με τα εσώρουχα σχεδόν, το πρόσωπό του ήταν γεμάτο από αποτυπώματα ρούχων, λιών και το κεφάλι του τον πονούσε τρομερά από τα μαλλιά που του είχαν ξε-ριζώσει. Άλλα είχε γνωρίσει για μερικές στιγμές τη...

...όσο ένας άσπερος!

Γ' ανατολίτικο χιόνι

Το συνοικέσιο

—Ναστραδίν, είπε ένα πρωί στο Χότζα η γυναίκα του η Φατιμέ. Η κόρη μας η Άϊσε μεγάλωσε. Ποίπει να την παντρεύουμε.

—Να την παντρεύουμε γυναίκα; ά-ποκρίθηκε πρόθυμος ο Χότζας. —Να την παντρεύουμε, είναι ένας λόγος. Ποίπει να βρεθεί γαμπρός. Ο Χότζας έξευσε μ' άπορία το κεφάλι του.

—Βέβαια, ψιθύρισε, έχεις δίκιο γυναίκα. Ποίπει να βρούμε ένα γαμπρό... αλλά πού θ'ά τον βρούμε;

—Καλά, καλά, μη χολοσκάς γι' αυτό το είπες η Φατιμέ. Ο γαμπρός μου εγώ. Θά πάω να δώ την Έμι-νέ, πούνη καλή προενηντρια, κι' αυτή θά μάς βοηθήσει να βρούμε, όπως τον θέ-λουμε.

—Αίντε γυναίκα, της είπε ο Χό-τζας, έσύ είσαι προκομένη. Να δώ τί πουλί θά πάσης.

Η Φατιμέ ήταν πραγματικά τετρα-πέρατη. Τα μίλησε με την προενηντρια κι' έκελν τον βρήκε για γαμπρό ένα καλό παλληκάρι απ' τ' αντικουό χωριό τον Ίμπραήμ.

Ο Ίμπραήμ δύντηκε πρόθυμα το προενηντιά και μία μέρα κα-τέθηκε στο χωριό του Χότζα και πή-γε σπίτι του, για να τα μιλήσουν και να δώ και τη νύφη.

Η Άϊσε, πούταν ντροπαλό κορίτσι, κοκκίνιζε και ξανακοκκίνιζε κλεισμένη στον ιδιαίτερο όντα της.

Η Φατιμέ πετούσε απ' τη χαρά της. Ο Χότζας γάιδεσε ικανοποιημένος τα γέμια του.

Ο γαμπρός ήταν λεβέντης, από κα-λό σόι, εργατικός και νοικοκύρης.

Η γυναίκα του Χότζα έτρεξε στην κουζίνα να ψήση και να έτοιμά-ση σερμπιέτα για τον Ίμπραήμ, αφή-νοντάς τον να μιλήσει με τον Ναστρα-δίν.

—Παιδί μου Ίμπραήμ, του είπες σε μία στιγμή ο Χότζας, παίρνεις κορίτσι μάλιστα! Και ξέρεις ποιά είναι το πιο σπουδαίο;

—Ποιά; ρώτησε ο Ίμπραήμ. —Η Άϊσε μου είναι γκόμενα! Θά γεννήσει σ' ένα-δυό μήνες...

Ο Ίμπραήμ γούρωσε τα μάτια του πετάγτηκε δοθιος κι' έφυγε σαν να τον κυνηγούσαν.

Η Φατιμέ τον είδε από την κουζίνα, παρανεμένη κι' έτρεξε στον Χότζα να μισή τη συμβαίνει.

—Γιατί έσυνη έτσι ο γαμπρός; τον ρώτησε. Τί του είπες; —Δεν μπορώ να καταλάβω κι' ε-γώ, άπόρησε ο Χότζας. Του είπα ότι η Άϊσε είναι ένα κομμάτι μάλιστα, και ότι είναι έγκυος και σ' ένα-δυό μήνες θά γεννήσει.

—Αφίσε απ' το θυμό της η Φατιμέ. —Μπουναλά, θεοκέφαλε του φώ-ναξε, λένε για τα κορίτσια μπρέ τέ-τοια πράγματα!

—Δεν ξέρεις τί λές, γυναίκα, της αποκρίθηκε ο Χότζας. Τα ίδια λόγια είπα προχθές και για τη γίδα μας στον πελάτη και την αγρόσσα άμέσως. Μη χολοσκάς Φατιμέ. Να δής πού ο γαμπρός θά ξαναέρει.

Μα ο Ίμπραήμ έ'ν ξαναγύρισε. Ά-κόμα τον περιμένουν.

ΣΥΝΑΡΜΑΙ

ΕΙΣΑΓΕΡΙΚΟΙ: Έτη... 63.000
Εξάμηνος... 32.000
Τρίμηνος... 15.000

Εμδάσματα εσωτερικού διά το-υδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζιτικής τοιάτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Το μυστήριο ΤΟΥ ΜΑΡΛΙΕ

Παράξενο διήγημα

Τό γλέντι είχε άναψει εκείνο τό βράδυ στο σπίτι του Μαριλιέ. Είχα-με πιει όλοι άφθονο κρασί και κα-νεις μας δεν ήξερε πιά τί έλεγε ή τί έκανε. Οί γυναίκες είχαν τό περισ-σότερο κέφι. Μία απ' αυτές, μάλι-στα, άρχισε ν' απομιμήται μ' έναν χαριτωμένο τρόπο την Γκρέτα Γκρά-μπο κι' άλλες βεντέτες.

Γελούσαμε όλοι με την καρδιά μας.

Ο Μαριλιέ ο οικοδεσπότης, φα-ινόταν πού μεθυσμένος από όλους, Κάλ, σε μία στιγμή, σηκώθηκε από τό καθισμά του και προχώρησε τρι-κλίζοντας προς τό διάδρομο.

Παιρνώντας πλάι μου, μου έρι-ξε ένα παράξενο βλέμμα. Μάντευ-τάχα τίς σχέσεις μου με τη γυναί-κα του, την όμορφη Μάμπελ;

Η σκέψις αυτή πέρασε για μία στιγμή από τό μυαλό μου.

Ξαφνικά, ένοιωσα σε λίγο τό χέ-ρι της Μάμπελ στον ώμο μου.

—Ο άνδρας μου ανέθηκε στο δωμάτιό του, μου ψιθύρισε. Έλάτε στον κήπο...

Ακολουθήσα την Μάμπελ και σε λίγο είχαμε ξεχάσει τον Μαριλιέ, την έορτή όλους και όλα...

Όταν γυρίσαμε, τό μεγάλο έκ-ρεμές, πού βρισκόταν στην είσοδο, τό σπιτιού έδειχνε δώδεκα παρά δέκα. Θυμώμουν καλά, ότι, όταν κα-τέβαινα τίς σκάλες, τό είχα ακού-σει να σημαίνει δέκα και μισή. Εί-ναμε άπουσιάζει σχεδόν μιάμιση ώρα!

—Νομίζεις ότι θά πρόσεξαν την άπουσία μας; ρώτησα σιγά τη Μά-μπελ.

—Μπα! μου άπάντησεν αυτή. Με τό κέφι πού έχουν, άσφαλώς κα-νεις δεν θά πρόσεξε τίποτε.

—Και ο άνδρας σου;

—Ο άνδρας μου έχει πιεί τόσο κρασί πού, δίχως αμύθηλα, θά ρο-γαλίξη τώρα στο κρεβάτι του... Έκτός αν σκέφθηκε να παροστήση τό φάντασμα... τό αγαπημένο του νούμερο!

Λέγοντας αυτά ή Μάμπελ γέλα-σε είρωνικά.

Πραγματικά, τό «φάντασμα» ή-ταν ή άδυναμία του Μαριλιέ. Μόλις έρχόταν λιγάκι στο κέφι, γλιστρού-σε κουφά έξω και ξαναγύριζε σκεπα-σμένος μ' ένα σεντόνι...

Δεν μπορώ να πώ πως τα κατά-φευγε σ' αυτό τό νούμερο. Άλλ' ό-πως σάς είπα, ήταν ή άδυναμία του. Μέσα στην αιδούσα μας υποδέ-χθηκαν με χαρούμενες φωνές.

Και, ξαφνικά, έδυσαν τα φώτα. Ήταν βλάβη ή φάρσα;

—Και τώρα κυρίες και κύριοι, είπε κάποιος, γυρίστε τα μάτια σας προς τη γαλαρία... Θά ιδήτε... ό,τι πρόκειται να ιδήτε!

Όλοι έστράσαν στα γέλια.

Οί υπηρέτες είχαν άναψει, στο άναμεταξύ, μερικά κεριά.

Ξαφνικά, από τό μέρος της γαλα-ρίας, φάνηκε μία σκιά, πού προχώ-ρούσε προς τό μέρος μας.

Ήταν ο Μαριλιέ... ή καλύτερα τό «φάντασμα» του Μαριλιέ...

Άλλα, αυτή τη φορά δεν ήταν τό γονδροκοιμένο «φάντασμα», πού έ-ρραμε από τόσες άλλες φορές. Ή έμ-φανίστηκε του Μαριλιέ είχε κάτι τό αί-θέσιο, τό υπερφυσικό σχεδόν... Τα βαρύνοντάς μάτια του, τό άγρό

και άποσκελετωμένο πρόσωπό του, τό περίλυπο ύφος του, τον έκαναν να μοιάζει μ' ένα αληθινό φάντασμα, μ' ένα όν πού δεν θάπρεπε ν' άνή-κη στον κόσμο μας.

Περνώντας από κοντά μας, στή-ριξε τό βλέμμα του μέσα στα μά-τια της Μάμπελ και τά δικά μου.

Και τότε, μία άπόκοσημνη σωνή βγήκε μέσα από τό στόμα του:

—Μάμπελ!... Ζώρζ!... (ήταν τ' όνομά μου).

Μας ξανακτύπησε και ξαναείπε με την ίδια βαθεία και σδυμένη φωνή:

—Μάμπελ!... Ζώρζ!...

Είχαμε παγώσει και οι δύο από τη φόβη. Ο Μαριλιέ άποκαλύθηκε κατόπιν και τον χάσαμε από τά μά-τια μας.

Τά φώτα άναψαν και πάλι έπειτα από μερικά λεπτά. Θά ήταν φαίνε-ται κάποια παροδική βλάβη...

Άλλα του κάκου άναζητήσαμε τον Μαριλιέ παντού. Πολλοί από τους καλεσμένους ήθελαν να τον συγκα-ρουν για τό νούμερό του. Ήταν ή πρώτη φορά πού ήταν πραγματικά έπιτυχημένο.

Δυό τρείς φίλοι του έτρεξαν τότε στο δωμάτιό του.

Άλλα βρήκαν εκεί τον Μαριλιέ πεσμένο στο κρεβάτι του. Δεν κινιόταν, ούτε μιλούσε. Τό πρόσωπό και τά χέρια του ήταν παγωμένα...

Ένας γιατρός πού βρισκόταν στη συντροφιά έτρεξε άμέσως κοντά του. Άλλα δεν έκανε τίποτε άλλο από τό να πιστοποιήσει πως ο Μαριλιέ ήταν νεκρός.

Κυτταζήκαμε όλοι, έκπληκτοι. Πώς ήταν δυνατόν; Πριν από μερι-κά λεπτά, ο Μαριλιέ ήταν άναμέσα μας, παριστάνοντας τό μακάβριο νούμερό του.

Τό πρόσωπό του γιατρού είχε πά-ρει τόσα μία παράξενη έκφραση.

—Φίλοι μου, μάς είπε, άπαντών-τας στη σιωπηλή έρώτησή μας, ο Μαριλιέ πέθανε πριν από δυό ώρες περίπου... Ο θάνατός του όφειλε-ται σε συγκοπή της καρδιάς...

—Και ο Μαριλιέ πού είδαμε πρό-όλιγου; ρώτησε κάποιος. Ήταν τό φάντασμα του, τό αληθινό του φάν-τασμα;

Ο γιατρός δεν άπάντησε.

Η Μάμπελ κι' εγώ δεν ξαναση-ναντήκαμε από τότε. Ένα φάντα-σμα μάς είχε χωρίσει για πάντα... Τό φάντασμα του Μαριλιέ...

PEMI PENAP

Σώζονται τα χαμμένα μάτια

Τά μάτια πού έχουν καθ' από χη-μικές ουσίες, μπορούν, κάποτε να σωθούν αν άφαιρέθ' τό έξωτικό στρώμα του «κερατοειδούς νιτώνος», τό λεγόμενο «επιθήλιο». Πρόκειται για μία νέα μέθοδο, πού έπινοήθηκε από ένα οφθαλμίατρο πού τσάρλε-στον των Ηνωμ. Πολιτειών. Ο για-τρός στέζει μέσα στο μάτι λίγη «φθορίνη», κι' ή ουσία αυτή σχη-ματίζει πράσινης κηλίδας αν είναι βλαμμένος ο κερατοειδής. Γίνεται κατόπιν μία εξέταση του κερατοει-δούς με ειδικό μικροσκόπιο. Τέλος, άφαιρείται ένα κομμάτι απ' τό έ-ξωτικό στρώμα του. Μία ένεσις κοκαΐνης κάνει άνώδυνη την έγχει-ρση αυτή. Η έπούλωση ποίπει να γίνη σε 2 ημέρες τό πολύ, άλλώς σημαίνει ότι υπάρχουν μολύνσεις ά-ποκατασμένα δόντια ή από άμυδα-λές πού πρέπει να κοπούν. Για να έπιτύχη ώστόσο ή έγγεσησις αυτή, πρέπει να γίνη 2 έως 6 τό πολύ ά-ρες μετά τό έγγραμα.

Φρούτα και όμορφιά

Η εύπιστία των γυναικών, στην χρησιμοποίησι δια-φόρων μέσων και τσαρλατανισμών για την όπκηση της φροιάς τους φτάνει πολλές φορές τον βαθμό του γελοίου. Την εύπιστιαν των δε εύτην καταχρά-ται ή όρνιάζουσα δυστυχώς ελεύθερα, για τό ζήτη-μα της κηλιδής, άνυρτία και έξουρσίσει δινηκές νέες μεθόδους και μέσα, τελείως ξένα προς την Έπιστήμη, με τά όποια άπαύει τά βλαάνια, ενώ συγχρόνως καταστρέφει την φυσική όμορφιά και άν-θρωπότητα, με τίς διάφορες έξωφρενικές και βλαβε-ρές μεθόδους. Διαδίδουν, λοιπόν, κηπαλλήλας και συμβουλευούν τά πλέον παρόδοξα πράγματα τά ό-ποια εύθες έξ έρχηται και ο κοινός νους θ' άπορρίψη-ώς κωμικά. Π.χ. «Ότι τό μιλιάστρωμα του προσώπου με πατάες τό δροσίζει, τό λευκαίνει και τό κα-ρί-ζει από κάθε είδους σπυρία, ό,τι τό ίδιο αν γίνει με ντομάτα ή με ροδάκινο σφίγγει και ξαναοιώνει ή έπιδερμιάς ό,τι ο χυμός της φρούλας ή της υπανά-νας κλείνει τους πόρους και ό,τι... και ό,τι... και χιλίες δυό άλλες άβιες και παραμύθια.

Είμαι λοιπόν άναγκασμένος κοποίν πολλών έπι-στολών πού πήρα και με ρωτούν σχετικά για τό περιλάλητο (!) αυτό ζήτημα των φρούτων, ν' άσχο-ληθώ και έπ' αυτού στο σπερμένο μου σημείωμα.

Η ιδέα, της χρησιμοποίησις τοπικών νωπών φρούτων ή των χυμών των έπ' του προσώπου για την ζωτικότητα και φρεσκάδα της έπιδερμίδος έπι-στημονικά δεν είναι παραδεκτή. Μερικοί έμπειρο-κοί και ξένοι προς την Έπιστήμη, άφαστοι σε νευ-ριστικούς και έμφυρσεις (!) έννομιαν ότι τά διά-φορα φρούτα διά των περιεχομένων σ' αυτά εν α-φθονία βιταμινών, μπορούν ν' άποδώσουν, χρησιμ-ποιούμενα έξωτερικά, ότι άποδοθούν λαμβανόμενα ως τροφή. Έσθίριαν, δε ακόμα την πεποιθήσι τους

επ' ότι στο γεγονός ότι τά διάφορα καλλυντικά πού περιέχουν βιταμίνες και όρμόνες είναι πολύ άποτελεσματικά για την διατήρησι άναέωσι και άνθρωπότητα της έπιδερμίδος του προσώπου.

Άλλα τά βιταμινούχα καλλυντικά όφελουν τό πρόσωπο γιατί σ' αυτά γίνεται χρήση έκδοχών, τό όποια έχουν μεγίστην διείσδυτική ικανότητα και άπορροφώνται εύκολα άφομοιούμενα από την έπιδερμίδα. Άλλα ή ουσία μέσα στην όποια θά διαλυθώ ή βιταμίνη ή ή όρμόνη (έκδοχον) είναι ου-σία ή όποια άποδεδειγμένα έχει την ικανότητα ν' άπορροφάται εύκολα και βρεθεί από τό δέρμα. Στην ικανότητα άκριβώς του έκδοχου όφείλεται και ή έ-πιτυχία του κάθε καλού καλλυντικού. Αυτήν την ι-κανότητα όμως της διείσδυσεως δεν παρουσιάζουν οι διάφοροι νωποί χυμοί των φρούτων, οι όποιοί διά της απλής επαλείψεως των ουδάλως άπορροφώνται από την έπιδερμίδα του προσώπου παρά επιφανεια-κάς μόνον την ευφραίνουν και την λεκιάζουν.

Έφ' όσον λοιπόν, στερώνται της διείσδυτικής αυ-τής ικανότητας τά φρούτα και οι νωποί χυμοί των, δεν όφελου, διόλου χρησιμοποίησις τοπικής άλ-λα μόνον κακού πρόδονι νινόνται τίς περισσότε-ρες φορές, γιατί την έρεθίζουν (άναφλαξία) και την λεκιάζουν έντονα.

Τά νωπά φρούτα χρησιμοποίησις μόνον ως τρο-φή έχουν, άπολύτως έξαιρέτα, άποτελέσματα τόσο από άφωψεως γενικής υγείας όσο και από άφωψεως όμορφιάς. Και τόυτό διότι ως περιέχοντα εν άφθo-νία ίδιως βιταμίνες Β και C έπαύξάνουν τίς έκκοί-σεις των αδένων έσω και έξω έκκρίσεως, διεκκού-λυνν τίς λειτουργίες της θρέψεως και κυρίως την άφομώσι των υδτανθράκων, θεραπύουν την κλη-ρωσι και ζωονοούν την πρόωρη γεροντική όφι πού παρουσιάζουν στο πρόσωπο τά άναμικά άτομα. Αυ-τός είναι ο λόγος πού ή χρήση των όφελεί έσωτε-ρικός.

Ότε μία τακτική υγιεινή της έπιδερμίδος του προσώπου και ένα άγνό και κατάλληλο για την ποιό-τητα της καλλυντικό άποφυγή από έρεθιστικές και πικάντικες τροφές και χρήση τακτική έσωτερικών φρούτων, είναι εκείνα με τά όποια θά διατηρήσετε την φυσική όμορφή σας και άνθρωπότητα.

Και ός συμβουλεύω να μην άκούτε μεγάλα λό-για και διάφορες άστείες θεωρίες διάφορων «στάρ» και άλλων άγνήτων συμβούλων ξένων και άπει-ρων της Ιατρικής, καταστρέφοντας την όμορφή σας με πειράματα τά όποια συγχρόνως έκθέτουν και την νοημοσύνη σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

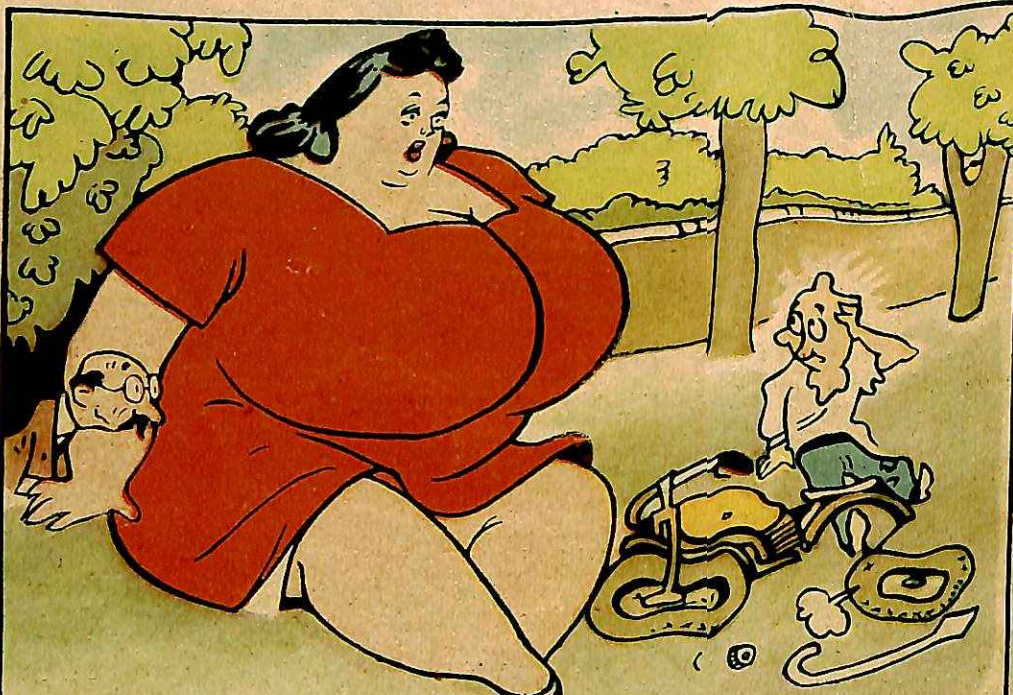
★ Μη παίρνετε ποτέ καθαρτικό στην άρχή της προσβολής της γρίπης.
★ Η βία της θερμοπείας κατά της γρίπης είναι ένας άγών κατά της έξασθενήσεως του σώματος και τό καθαρτικό είναι έξασθενιστικό πολύ.
★ Φοβάσαι, κύριε, μήπως γίνης φαλκός; Λάβε τά μέτρα σου και προπαντός πρόσσε τίς διάφορες φρεσίον σου.

Θερινά FLEX-FORM

Κατά την διάπλαση του σώματος κάθε νέου κο-ριτσιού χορεύεται ιδιαί-τέρα φροντίς.

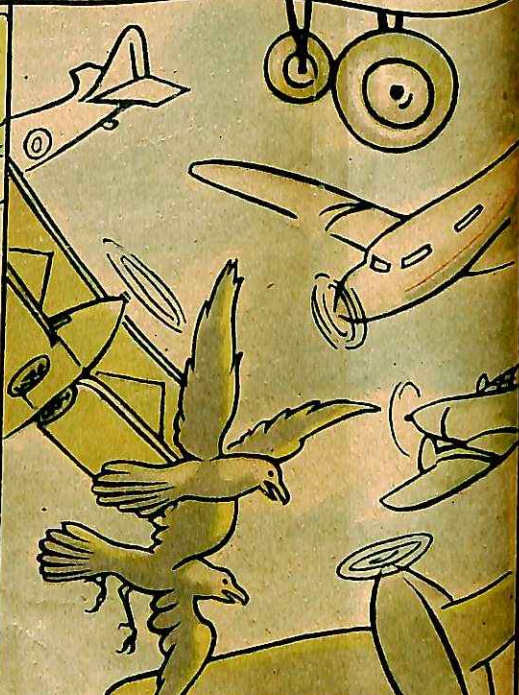
Τά έλαφρά ΛΑΣΤΕΞ FLEX-FORM

Είνε τά μόνα πού δια-μορφώνουν ένα τέλειo σώμα
ΛΑΣΤΕΞ FLEX-FORM ά-πό 14.000 πωλούνται μό-νον εις τό Κατάστημα ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΟΝΤΩΣΗ
Έρμού 50. Τηλ. 27.804

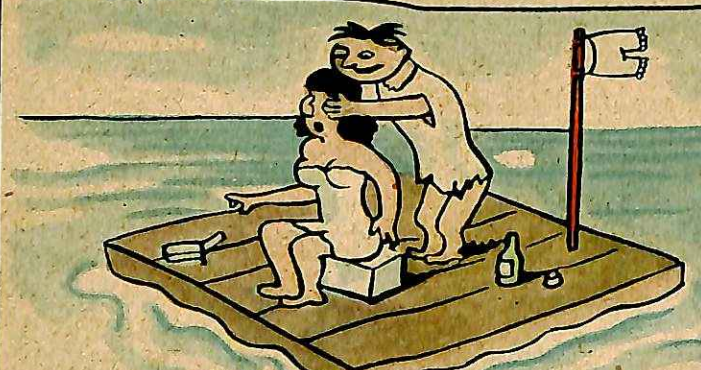

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ

Ο ποδηλάτης: Με συγχωρείτε, κυρία, βέν σας είδα! Εί-
μαι λιγάκι μούω...

Ο Ένας: Αετός στον άλλο:
Τί λές, φίλε: Δεν πάμε καλύτερα πεζή...

—Κούκου!... Ποιος είναι;...

ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

Τρεις ακροβάτες παίζουν την κοντσίνα τους!...

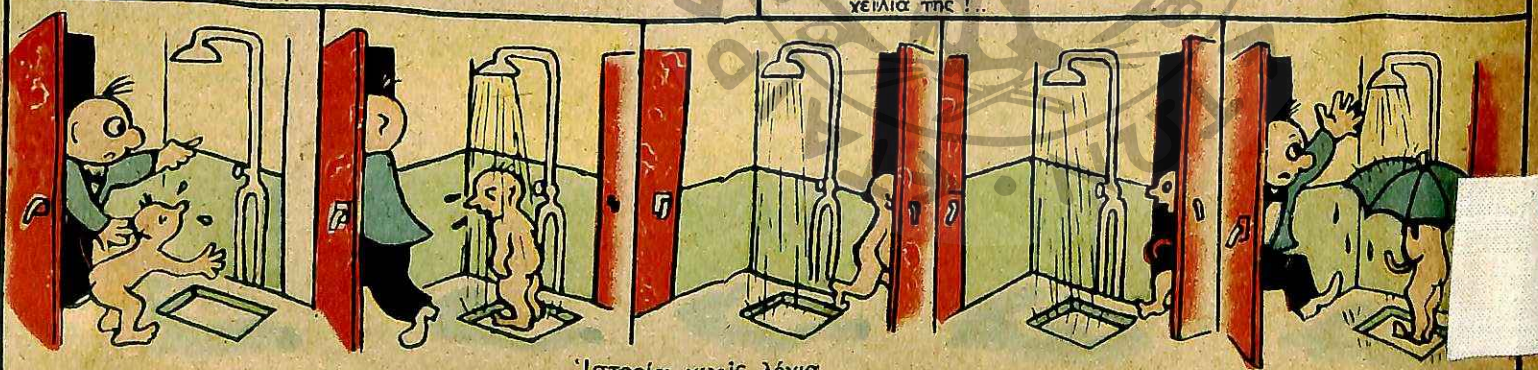
Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΕΙΑΣ

—Και πόσων χρόνων με κάνετε, φίλε μου;
—Μά... το πολύ είκοσι επτά.
—Μπράβο! Είσαστε φυσιολογικός!...
—Όχι! Είμαι έμπορος κι' αυτή την εποχή κάνω εκ-
πτώσεις 50%!

ΠΡΟΕΞΕΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΦΡΟΥΣ

—Μ' αρέσει πολύ και θά ήθελα να την κάνω γυναίκα
μου, αλλά ο Θεός ξέρει πόσο κοκκινάδι θα χαλάει για τα
χείλια της!...

Ίστορία χωρίς λόγια